

www.burmeseclassic.com

ထောင်မှူးကြီးသန်းဝင်းနှင့်သူရဲနီထွန်း

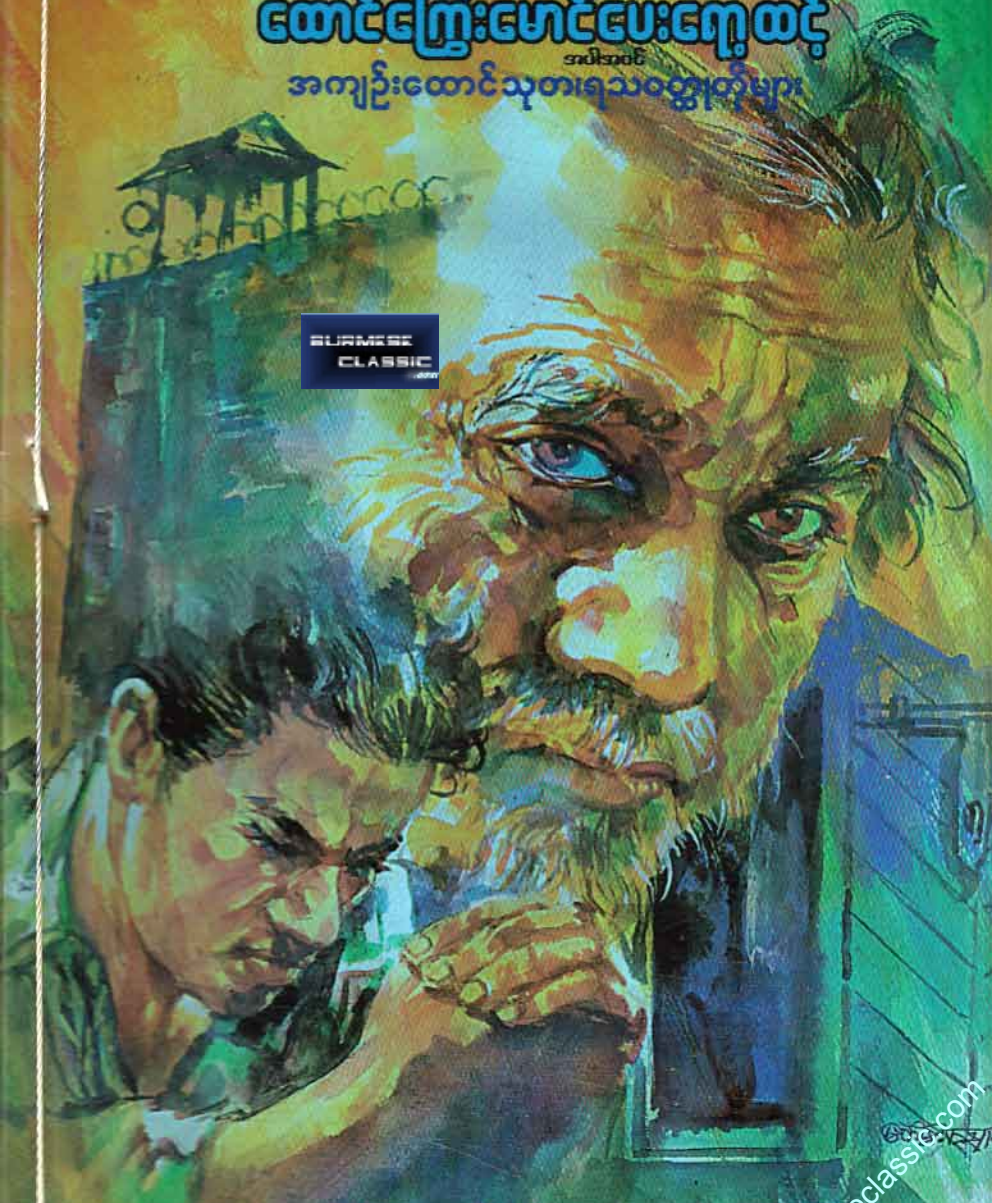
မိမိတို့အား

ထောင်ကြွေးမောင်ပေးရေထုတ်

အပါအဝင်

အကျဉ်းထောင်သုတေသနသုတေသနတို့များ

BURMESE
CLASSIC

မြောင်းမြမောင်ကို အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊
မိုးခေ၊ လေယူမင်းသျှင်၊ မိမိတို့အား၊ ဝံ့ထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး၊ မောင်မှူးမမ

www.burmeseclassic.com

စီစဉ်သူ
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်	ထ	၂၀၁၄၊ မေလ
အုပ်ချုပ်	ထ	၅၀၀
မျက်နှာဖုံး	ထ	Myat Min Han (New Idea)
ကွန်ပျူတာစာစီ	ထ	Maw Maw (New Idea)
အတွင်းဖလှယ်	ထ	Zin Oo & Brothers

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (မြို့ဝေလှုံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၆၅၉)
ဆန်စက်အပိုပစ္စည်းစက်ရုံဝန်း၊ အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသူရိန်ထွန်း (၆) (၀၄၈၅၃)
သူရိန်ထွန်းစာပေ
အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိပ်လမ်း၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

၉၉၅ . ၈၃

ကလောင်နံ

ထောင်ကြေးမောင်ပေးရောထင်အပါအဝင် အကျဉ်းထောင်သုတ၊ ရသ
ဝတ္ထုတိုများ/ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း - ရန်ကုန်၊
သူရိန်ထွန်းစာပေ၊ ၂၀၁၄။

၂၃၉-စာ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) ထောင်ကြေးမောင်ပေးရောထင်အပါအဝင် အကျဉ်းထောင်သုတ၊ ရသဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁။	ထောင်ကြေးမောင်ပေးရောထင် မြှောင်မြှောင်ကို	၁
၂။	မန္တလေးထောင်ရောက် အိန္ဒိယမျိုးချစ်သူရဲကောင်း (နေတာရှိ) ဆူဘတ်ချွန်ရာဘိုစ် အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး	၂၉
၃။	အချစ်အတွက်ဖြင့်အသက်ပင်သေသေ မောင်မမူပေဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း	၅၂
၄။	တစ်ကျွန်းစံဘိုးပျံ စိုးဝေ	၇၉
၅။	မြင်းမိုရ်ထက်မြင့်သော လေယာဉ်သွင်	၁၀၃
၆။	ကိုကိုဘာလို့မုန်းတာလဲ ထောင်မှူးမမ	၁၃၅
၇။	အယုခံမောင်ကျောက်တံနှင့်နားငတ်နှင့်ကောက်ရိုးဆွေး စိတြအောင်	၁၆၂
၈။	ချွေးနှင့်မျက်ရည် စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး	၁၉၇

ထောင်စုပြီးသိန်းဝင်းနှင့်ချိုင့်တန်း ထောင်ကျခြင်းတောမတူပါပေ

အမည်: ၁၉၀၆
တက္ကသိုလ်: အထက်တန်းကျောင်း

ပြောင်ပြောင်မောင်ကို
အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊
ဦးဝေ
ငယ်ယုမင်းသွင်
ဘသက်ထွေး
ထောင်မှူးပေး
ထားဥသို့
ပုံထောက်မောင်ရေခဲ

BURMESE
CLASSIC

မြန်မာ့ပြန်လည်
ထောင်စုပြီးသိန်းဝင်း
ဦးဝေနှင့်ချိုင့်တန်း

ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားငါးဦးကို ယခုတိုင် မမေ့သေးပါ။ ထောင်မှူးတစ်ဦးအဖြစ် ရွှေမောင်သည် ဒီအကျဉ်းသား ငါးဦးကိုမူ မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်မှာ တစ်ပါးသောသူတို့က ရွှေမောင်နှင့်ငါးဦးအပေါ် ဘာလိုလို ထင်ကောင်းထင်ကြပေမည်။

ကေန္တ ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် ထောင်တွင်း၌ အကျဉ်းသားငါးဦးအား ကြည့်ရှုထားခဲ့၍ ငါးဦးသည် ထောင်မှလွတ်သွားသောအခါ သူ့ဆရာရွှေမောင်အား တစ်ပြန်တစ်လှည့် ကြည့်ရှုသည့်အနေဖြင့် ဓားပြတိုက်၍ရသော ပစ္စည်းရွှေငွေရတနာများနှင့် ကျေးဇူးဆပ်သဖြင့် ရွှေမောင်တစ်ယောက် ပြည်တော်သာခဲ့သည်ဟု ထင်သူလည်း ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ ဒါမှမဟုတ် ရွှေမောင် ရှားပေါပေါအကောင်အား ငါးဦးက ဘယ်လိုလိုမိပြီး လိမ်လည်လှည့်ဖျား သွားလေသလား။ သို့မဟုတ် ငါးဦးသည် ရွှေမောင်အား ထောင်တွင်း နေစဉ်က ပိုက်ဆံရှာပေးခြင်း၊ ဘေးရန်ကိုကာကွယ်ခြင်း၊ တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး၊ ဣတ္ထိယသျှို၊ ရာသျှို၊ သဗ္ဗသျှို စသည်များဖြင့် သူ့ကောင်းပြုခဲ့၍ ရွှေမောင်သည် ယခုအခါ မိန်းမများ ပိုင်းပိုင်းလည်ပြီး အတော်စနိုးပွင့်နေသလောဟူ၍လည်း ထင်ကောင်းထင်ကြပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဤကဲ့သို့ ထင်သည်မှာ တစ်ခုမျှ မှန်မည်မဟုတ်ပါ။ အကျဉ်းသားပေါင်း သိန်းချီ၍ တွေ့ဖူးသော ရွှေမောင်သည် တစ်သောင်းတွင် တစ်ယောက်မျှ ကျေးဇူးတရားသိတတ်သော အကျဉ်းသားများကိုသာ တွေ့ဖူးလေကာ ရွှေမောင်သည် ခြေဖျားလှုပ်ခါသော်လည်းကောင်း၊ စိန်လက်စွပ်ကြီး တဝင်းဝင်းကို လှမြင်အောင် လက်တခါခါနှင့်သော်လည်းကောင်း လုပ်နေရလျက် ဤထောင်မှူးအလုပ်ကို ယခုတိုင် ဘုံသိဘတ်သိနှင့်မဝရေစာ စား၍ လုပ်နေမည် မဟုတ်ပါချေ။

ရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသား ယောက်ျား၊ အကျဉ်းသားမိန်းမများ စွာတို့အား ခရီးသွားဟန်လွဲ၊ မိမိတွင်ရှိအပ်သော ဝတ္ထုရားထက်ပို၍ ဥပဒေအတွင်းမှ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထောင်ပိုင်ထောင်မှူးကြီးများတို့ကလည်း စေတနာရှေ့ထားပြီး ဆုံးမစကားပြောကြားရာ အကျဉ်းသားများတို့သည် သက်တော်ဝါတော်ကြီးသော မထေရ်ကြီးရှေ့တွင် ရိုသေသမှုနှင့် နားထောင်နေကြသကဲ့သို့ နားထောင်ကြသည်ကိုလည်း တွေ့ဖူးပါသည်။

တစ်ကြိမ်က စိတ်ကောင်းအလွန်ရှိသော အင်္ဂလိပ်ထောင်ပိုင်ကြီးသည် အကျဉ်းသားများတို့အား ဤကဲ့သို့ ဆုံးမစကားပြောပါသည်။ ထိုစဉ်က အကျဉ်းသားငါးဦးလည်း မျက်တောင်ကလေး တဖျတ်ဖျတ်နှင့် နားထောင်နေသူများနှင့် အတူရှိနေပါသည်။

“မင်းတို့ဗမာပြည်ဟာ တို့အင်္ဂလန်ပြည်ထက် အစစ ကြွယ်ဝပါတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့လူမရှိဘူး။ ထမင်းတော့ နပ်မှန်စားနိုင်တာချည်းပဲ။ လူတစ်ယောက်လုပ်တာကို တစ်အိမ်လုံး လူဆယ်ယောက်လောက် ထိုင်စားနိုင်တယ်။ တို့ဆီမှာဆို ငတ်သေကြမှာ။ လူတိုင်း အလုပ်လုပ်ရတာတောင် စားဖို့ဝတ်ဖို့ မလုံလောက်ကြဘူး။ ဗမာပြည်ရဲ့ ရာသီဥတုကလည်း သိပ်အကူအညီရတာ။ မင်းတို့ဆီမှာ လုံချည်ခါးတောင်းကျိုက်ပြီးနေလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ တို့ပြည်က ရာသီဥတုကို လုပ်ကျွေးနေရတယ်။ ငွေတစ်ကျပ်ရရင် သုံးမတ်က အဝတ်အရင် ဝယ်ရတယ်။ မဝယ်ရင်လည်း အေးလို့သေမယ်။ ဒီကတော့ ငွေတစ်ကျပ်ဝင်ရင် တစ်ကျပ်လုံး စားပစ်လို့ရတယ်။ အစားကလည်း ပေါလိုက်တာလွန်ရော။ တစ်နေ့တစ်မတ် မှန်မှန်ဝင်တောင် နေနိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်မျိုး။”

၄။ မြင်မြင်မောင်ကို

ဒီတော့ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့တိုင်းပြည်မယ် အပြင်ဘက်မှာ တစ်နေ့တစ်ကျပ် အေးအေးကလေးနဲ့ ရှာဖွေစားသောက်ကြရင် ထောင်ထဲမယ်သာသုက္ခခံရမလဲ။ ဒီတော့ နောက် ထောင်ကိုမလာကြနဲ့။ အင်္ဂလိပ်ပြည်က ထောင်သားတွေဟာ ထောင်ထဲမယ် ခုတင်မွေ့ရာရကြပေမဲ့ ထောင်ထဲမှာ ဒီတိုင်းပြည်မှာလို လူမများဘူး။ ခုတင်မွေ့ရာ အဝတ်ကောင်းကောင်းရပေမဲ့ အအေးက မသက်သာဘူး။ ဒုက္ခများကြောင်းကို စဉ်းစားကြတယ်။ တစ်ခါ တလေးမှားလို့ ရောက်လာတဲ့လူ နောက်မလာကြဘူး။ မင်းတို့ဆီမှာတော့ ခဏခဏကျတဲ့လူများလို့ 'လက်ကောက်ထောင်'၊ 'လက်ဖြူထောင်' လို့ တောင် သီးသန့်ထားရတယ်။ နောက်မလာကြနဲ့ကွာ။ အပြင်မယ် တစ်နေ့တစ်ကျပ် ရှာစားကြ ... ဟုတ်လား။"

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် အတော်ပင် စေတနာကောင်းကောင်းနှင့် ပြောပြပြီး ပြန်သွားလေသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးရှိစဉ်က အကျဉ်းသားပရိသတ် နှစ်သောင်းမျှမှာ အတူတူပင် မလှုပ်ကြ၍ အပ်ကျသွားသည်ကိုပင် ကြားနိုင်မည်ထင်၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးထွက်သွားမှ သူတို့သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ထောင်မှူးရွှေမောင်က ကျန်ရစ်ခဲ့၍ စည်းပျက်ကမ်းပျက် အော်ခြင်း၊ ဟစ်ခြင်း၊ ဆူညံခြင်းများမူ မရှိကြပေ။

သို့နှင့် ရွှေမောင်က ဝင်ပြီးဆရာလုပ်၍ ဆားတစ်ချက် ဖြူးလိုက်ပြန်သည်။

"ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ သိပ်စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်ဗျ"

ဟူ၏။

(မှတ်ချက်)။ လက်ကောက် လက်ဖြူဆိုသောစကားမှာ ထောင်၏ ဝေါဟာရဖြစ်လေသည်။ လက်ကောက်ဆိုသည်မှာ ထောင်မကြာခဏကျသော သူဖြစ်၍ လက်ဖြူမှာ ယခုတစ်ကြိမ်သာ ကျဖူးသူကိုခေါ်ပါသည်။ ဤဝေါဟာရ မှားမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု သုတေသနလုပ်၍ မရသေးပါ။ နားစွန် နားဖျားကြားရသည်မှာ ရှေးအင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးစက အကျဉ်းသားတစ်ဦး ထောင်ကျ လာလျှင် တစ်ကြိမ်ကျက သံလက်ကောက်မဝတ်စေဘဲ နှစ်ကြိမ်ဖြစ်က သံလက်

သူရိန်စာပေ

ထောင်ကြွေးမောင်ပေးရေထင့် ၁၂၅

ကောက်တစ်ကွင်း ဝတ်စေခြင်းဖြင့် ရှေးက ပြစ်ချက်ကိုသိရန် လုပ်ထားသည်ဟုဆိုပါသည်။ (စာရေးသူ၏ခေတ်နှင့် စာရေးသူ အထက်တစ်ခေတ်လုပ်သူများပင် မမိမတွေ့လိုက်ရပါ) လက်ဖြူဆိုသည်မှာ လက်ကောက် မရှိသူဟု သိရပါသည်။ လက်ကောက်များသူမှာ သူဌေးသမီးမဟုတ်ပါ။ ထောင်ခဏခဏကျသူဟု ဆိုကြပါသည်။

စာရေးသူတို့ခေတ်တွင် လက်ကောက်၊ လက်ဖြူဝေါဟာရများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် ထောင်တွင်း၌ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလျက် ရှိပါသေးသည်။ သို့နှင့် 'လက်ကောက်ထောင်'၊ 'လက်ဖြူထောင်' ဟု ယခုတိုင် သီးသန့်ထားရှိပါသည်။

နဲ့ ကျောက်ကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ရင် ဘတ်ခနဲ တစ်သောင်းလည်း ဟုတ်ကဲ့၊ ငါးထောင်လည်း ဟုတ်ကဲ့။ အလုပ် လုပ်လို့ရည်း စားနေရ ဘယ်မှာ အေးအေး နေဖို့ အချိန်ရှိသလဲ။ လူဆိုတာ သေလွယ်ကာ ပျောက်လွယ်ကာပဲ”

ရွှေမောင်သည် တရားသံကလေးဖက်၍ ပြောလိုက်သော ဦးဘိုးတေ ၏စကားကို ကြားရသောအခါ တစ်ချည်တည်း ဖင်စတွန့်သွားလေသည်။ သို့ နှင့် ရွှေမောင်သည် သိပ်မဆိုးလှသော ဦးဘိုးတေအား စကားပြောမည် လုပ် စဉ် အကျဉ်းသားတစ်ဦး အားကျဖွယ် တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ပြောသံကို ကြားရပြန်သည်။

“တောက် ... မွေ့ရာနဲ့ ခြင်ထောင်နဲ့ နေရတယ်ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ် ပြည်က ထောင်များကျကြည့်ချင်စမ်းလိုက်တာ ... ဟင်း ...”

ဟူ၍ ကြားရသူအကျဉ်းသမားများတို့သည် ဦးဘိုးတေပြောသည် ကို လည်းကောင်း၊ ဗမာပြည်ထောင်နှင့်ပင် မကျေနပ်သေးဘဲ အင်္ဂလိပ် ထောင်ကိုပင် လှမ်း၍ သရေတမြားမြားနှင့်ကျချင်သူ စကားကိုလည်းကောင်း၊ ထောက်ခံသည့်အနေနှင့် တဝါးဝါးရယ်ကြကာ ...

“ဟုတ်သားပဲ ... ဟုတ်သားပဲ”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသဖြင့် ဂင်္ဂါဝိဇ္ဇာ သဲစုမျှမက မွှင်တော်မူကြကုန်သော ဘုရားရှင်အပေါင်း စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်းခံရသော မိမိအပါ အဝင် တို့ဗမာ သာကီဝင်ဗုဒ္ဓဘာသာများကို မည်သူသည် ကောင်းရာသူကတိ သို့ ပို့နိုင်ပါအံ့နည်းဟု စဉ်းစား၍ မရနိုင်ရကား ရွှေမောင်သည် သူတို့နှင့် တဝါးဝါးရယ်ပြီး သူတို့နှင့် တစ်လှေတည်းစီးလျက် ရေပက်၍ လိုက်သွားရ လေသတည်း။

[၂]

“ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြလေ”

ရွှေမောင်က ထပ်၍ တိုက်တွန်းလိုက်ပြန်သည်။

အကျဉ်းသားများတို့သည် ကျွံ့ကျွံ့ကလေးထိုင်၍ အံ့ချင်းချင်း ကြည့် ပစ်လိုက်ကြသည်။ တချို့က စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် တဝါးဝါးသမ်းလိုက်သည်။ တချို့က ပုတ်သင်လေးများကဲ့သို့ ဘာကိုသဘောကျ၍ ခေါင်းညိတ်သည် မသိ။ ခေါင်းကလေးတဆတ်ဆတ် လှုပ်နေကြသည်။ တချို့ကမူ တိုးတိုးပြော လျက် ရယ်နေကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရယ်နေသူများအထဲတွင် ရွှေမောင်နှင့်ရင်းနှီးသော ဦးဘိုး တေဆိုသူ အကျဉ်းသားလူကြီး တိုက်တန်းစီးတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်နေ သူသည် အနီးရှိ ငတိုးအား လည်ပင်းကလေးဖက်ကာ တဟဲဟဲနှင့် မရဲရဲ ပြောလိုက်၏။

“ဟာ ... သခင်၊ ထောင်ပိုင်ကြီးပြောတာက တစ်နေ့တစ်ကျွံ့ ရမဲ့ဥစ္စာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ သံသရာရှည်လှတယ်။ တစ်ချက်တည်းနဲ့ သူငြော့ပြန် နည်းကို သူမသိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှသိတာ ကျွန်တော်တို့က တစ်ကျွံ့ တစ်ပြားကို လှည့်ကြည့်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ခဏလေး စားပြတိုက်ပြီး ဘာပြော

ဤသို့လျှင် အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ ထောင်ကို မိမိအိမ်ပမာ သဘောထားလျက် အလုပ်လုပ်နေရသော ဦးရွှေမောင်သည် သူ၏ အညမညပစ္စည်း ဖြစ်သော အကျဉ်းသားများအပေါ်တွင်သာ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိနေရာ အကျဉ်းသား အားလုံးအားလုံးတို့အနက် သူသည် အကျဉ်းသားငှားကို ထူးထူးဆန်းဆန်း သတိရနေပေသည်။ သတိရမည်ဆိုကလည်း ရစရာပင်။

အကြောင်းမှာ ငှားသည် တစ်ပါးသော အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ ကလိန်ကျခြင်း၊ တစ်ပါးသူအား ချောက်တွန်းခြင်း၊ ခိုးစားခြင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်း အလုပ်တွင် ပေကပ်ကပ်လုပ်ခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ သနားစရာငှားလိမ္မာသော ငှားသားဖြစ်၍ ရွှေမောင်သာမက လူတိုင်းက ငှားကို သနားကြလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ငှားသည် အလုပ်မရှိက သူ၏ လျင်မြန်ခြင်း၊ ကျွမ်းကျင်ခြင်းဖြင့် ထောင်တွင်း၌ ထမင်းလုံးကောက်စားတတ်သော ကျီးကန် ဆက်ရက်၊ စာကလေးများကိုပင် ဖမ်းဆီးပေးတတ်သေးရာ ငှားနှင့် မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ချင်သူ များလှချေ၏။

ငှားအပေါ် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် အချက်တစ်ခုမှာ ငှားသည် အခြားတစ်ပါးသော အကျဉ်းသားဟူသမျှကဲ့သို့ အပြင်မှ ထောင်တွင်း

သို့ လက်ထိတ်တကားကားနှင့် ပုလိပ်က ခေါ်သွင်းလာသော အကျဉ်းသား မဟုတ်ပါချေ။ ငှားမှာ လက်ထိတ်နှင့် ခေါ်လာသည်မဟုတ်ဘဲ ထောင်တွင်း၌ အကျဉ်းသားဘဝကို ရနေ၍ အကျဉ်းသားစာရင်းထဲတွင် ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးကြီးများကပင် အသိအမှတ်ပြုထားကြသော တကယ့်ထူးဆန်းသော အကျဉ်းသားငှား ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ထိုကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အကျဉ်းသားဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ အကျဉ်းသားမျိုးကို ဗမာတစ်ပြည်လုံးတွင်ပင် ရှာမတွေ့နိုင်ဟု ပြောစမှတ် ပြုကြ၏။ တစ်ခုခုကသည်မှာ ငှားသည် အခြားသော အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ ထမင်းတစ်ပုံနှင့် မဝ၍ တိုက်တန်းစီးလုပ်ရသော အကျဉ်းသားဦးဘိုးတေမှာ သူ၏တပည့်ကျော် ငှားအတွက် တစ်ခါတစ်ခါ ဒေါက်ချာစိုင်းအောင် ထမင်းရှာပေးရပေသည်။

သို့နှင့် တစ်နေ့သောအခါ ဦးဘိုးတေသည် ကြိုးသမားတိုက်သို့ ဝင်လာသော ထောင်မှူးကြီးအား ရှစ်ဦးတပြားပြားနှင့် သံတော်ဦးတင်နေတော့၏။

“သခင်ကြီး... ငှားဟာ သိပ်အလုပ်ကောင်းပါတယ်။ ထောင်ထဲ နယ် သရမ်းနေတဲ့ကြွက်တွေကို သူများထက်လည်း ဖမ်းပေးနိုင်ပါတယ်။ သခင်ကြီးလာရင် ကြောက်လွန်းလို့ မျက်စိကိုတောင် လက်ကလေးနှစ်ဖက်နဲ့ ဖုံးထားရှာတယ်။ သူများတွေ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်နှစ်ကောင်၊ မြွေတစ်ကောင်နှစ်ကောင်ရတာနဲ့ လျော့ရက်ဆုရက်သမား” ဆိုပြီး ထောင်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ချထားစေကာမူ သူတို့သည် ‘အပြောသမား’ နှင့် ‘အခိုးသမားများ’ သာဖြစ်ကြောင်း၊ ဈေးတိုက်အလုပ်ကို တစ်ပါးသော ထောင်မှူးလက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးတော့မှ ပစ္စည်းလျော့ကျနေ၍ သိရလေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ လူရိုးလူကောင်းပေါလှသော သင်္ချိုင်းတွင် တစ္ဆေကြောက်မည်ကို မစိုးရိမ်ဘဲ စိတ်ချလက်ချ အလုပ်လုပ်နိုင်သော စန္ဒာလကဲ့သို့ ရွှေမောင်သည် စိပ်ပုတီးဆရာများတို့၏ အလယ်တွင် ကျီးကန်းတောင်း

၁၁ ။ မြိုင်မြိုင်မောင်ကို

မှောက် စိတ်ချလက်ချ အလုပ်လုပ်နေစဉ် တိုက်တန်းစီး ဦးဘိုးတေသည် ထိုအား ထောင်မှူးကြီးအမိန့်တော်နှင့် ခေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၍ သူသည် စိပ်ပုတီးမပါသော ငတိုးကို မယုံကြည်နိုင်သဖြင့် စစ်ဆေးနေတော့ သည်။

“ဦးဘိုးတေ ... ခင်ဗျားအကောင် စိပ်ပုတီးမပါတော့ ယုံရပါ မလား”

ရွှေမောင်က ဈေးတိုက်ဝမှ ဟန်ကျပန်ကျ ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက် လက်စုံနှိုက်၍ ဆီးမေးလိုက်၏။

“ဟာ ... သခင် စိတ်ချပါ။ ဒီအကောင်အကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

“အောင်မယ် ... ခင်ဗျားအကောင် တစ်ခုခုလုပ်ရင် တာဝန် ယူရအောင် ခင်ဗျားမှာ ကျုပ်တို့လို အစိုးရဆီမယ် အာမခံ သုံးထောင်ရှိ သလား”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ရှိတော့မရှိဘူးပေါ့ သခင်။ သူတစ်ခုခု မဟုတ် တာလုပ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုပါ အပြစ်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ။ ကျုပ်ဆီမယ် ရှိတဲ့လူတွေက အိတ် သွန်ဖာမောက် ယုံကြည်ရတဲ့လူတွေဗျ။ ကျုပ်တပည့်စိန်ဗလဟာ ဘုရားကို ကြည်ညိုနေရင်း ထောင်ကျလာတာတဲ့။ သည့်ပြင်လူတွေကတော့ မွေးက တည်းက ‘ရာဇဗွား’တွေမို့ ကျော်ဇောလွန်းလို့ အချောင်ခံရတဲ့ ၁၀၉-၁၁၀ သမားတွေဗျ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... သခင်ကလည်း ထောင်ကျတဲ့လူမှန်သမျှ မှန်ရာ ကိုပြောပြီး ကျလာကြရင် ဗမာပြည် ၃၅ ထောင် ဘယ်လူဆုံမတုန်း သခင်၊ ငြင်းရင်း ကျလာတာတောင် ထောင်ထဲမယ် သောက်သောက်လဲနေတယ် မဟုတ်လား သခင်။ စိန်ဗလဟာ ဘုရားကြည်ညိုနေတာထက် ဘုရားက ရွှေကို အာရုံတယ်ပြုတာကိုး။ အာရုံက မြဲအားကြီးလာတော့ ရွှေကို တက် ခွာတော့တာပဲ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ထောင်ကြေးမောင်ပေးရောထင် ၁၁

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ သောက်ကျိုးနည်းအကောင်။ ငါ့များဖြင့် ဘုရားကြည်ညိုနေရင်း လူမှားပြီး ထောင်ကျတယ်အောက်မေ့ပြီး သနား လိုက်ရတာ ... မအေပေး”

ထောင်မှူးရွှေမောင်က သူ၏ သက်တော်စောင့် တပည့်ကျော်အား လှည့်ဆဲလိုက်ရာ အကျဉ်းသားများတို့သည် တဝါးဝါး ဖြစ်နေကြလေတော့ သည်။

“အံ့မယ် ... သခင်က ဦးဘိုးတေ ထောင်ကျလာပုံကိုတော့မသိဘဲ နဲ့ကျွန်တော် ဘုရားကြည်ညိုလို့ ထောင်ကျတာထက်တောင် ယဉ်သေး တယ်”

စိန်ဗလက ဦးဘိုးတေ၏အထုပ်ကို ဖြေရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဟေ .. ဦးဘိုးတေအမှုကလည်း မင်းလိုသနားစရာအမှုပဲဟာ”

ဦးရွှေမောင်က စိန်ဗလအား အစ်လိုက်သည့်အကြောင်းမှာ ဦးဖိုး တေသည် ထောင်တွင်း၌ လူရိုးလူကောင်း မတရားတာကို တစ်သက်လုံး မလုပ်ခဲ့ဟု ဟန်ရေးမာန်ရေး ပြနေသူဖြစ်ကြောင်း မကြာခဏကြားရ၍ မေး လိုက်ဟန်ရှိ၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဦးဘိုးတေအဖြစ်မှ သနားစရာ တယ်ကောင်။ အိပ်ပျော်ပြီး ဟောက်နေရင်း အမှုက အိမ်ပေါ်ကိုတက်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်အောက်ကို ရောက်နေတာ”

“ဟင် ... ဘယ်နှယ်၊ ဘယ်နှယ်၊ တို့တော့ အလိုလိုနေရင်း အမှုက အိမ်ပေါ်ကို တက်လာတယ်လို့သာ ကြားဖူးပါလား”

ရွှေမောင်က ဘေးတီးလိုက်ပြန်သည်။

“အမှုက အိမ်အောက်ရောက်နေဆို သူ့ခိုးလာတဲ့ခွားက အိမ် အောက်တင် ချည်ထားတာလား သခင်”

“ဟား ... ဟား ...”

အကျဉ်းသားများက ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ဪ ... ဪ ... ဒါနဲ့”

၁၂ မြောင်းမြမောင်ကို

“ဒါနဲ့ ပုလိပ်က ခိုးရာပါနွားနဲ့ တစ်ခါတည်း အိပ်နေတာက ဆွဲချတာပေါ့”

“အေး ... အေး ... သူ ဘာပြောနိုင်တော့မလဲ။ ပါးစပ်ဟနေရောပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဘာနေမလဲ ... သခင်၊ ဦးဘိုးတေ မဟုတ်တဲ့အတိုင်း ဒါတောင် ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ။ ဒီနွားဟာ သူ့နောက်ကို အလကားလိုက်လာတာတဲ့။ မောင်းပစ်တောင် မပြန်ဘူးဆိုဘဲ”

ကြားရသူ ဦးဘိုးတေနှင့် အကျဉ်းသားများပါ တဝါးဝါးဖြစ်နေကြလေသည်။ ထို့နောက် စိန်ဗလက ထပ်၍ကွန့်နေပြန်သည်။

“ဦးဘိုးတေက နွားပိယဆေး သိပ်ကောင်းတာ။ အလှည့်အပတ်ကလည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ အရင်တစ်ခါ နွားခိုးသတ်စားတုန်းက ပုလိပ်ကို တစ်ပတ်ရိုက်လိုက်တာ ပုလိပ်တောင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိရဲ့နဲ့ ဝိုင်ပြီး ပြန်သွားရတယ်”

“ဟဲ ... ဟဲ ... လုပ်ပါဦး”

ရွှေမောင်က တွန်းပေးလိုက်ပြန်သည်။

“အရင်တစ်ခါ နွားခိုးသတ်စားပြီး သူ့ကလေးတွေကို ဝအောင် ကျွေးနေတုန်း ပုလိပ်က ရွာထဲကိုဝင်လာသံကြားတော့ ဦးဘိုးတေဟာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး ရေတစ်အိုးကို သွန်ချလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ကလေးတွေကို မိုးရွာပြီး မြန်မြန်စားကြကွလို့ အော်ပြီး ပြန်ဆင်း၊ ကလေးတွေကို တက်သုတ်ရိုက် စားခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဟင် ... ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ ယတြာချေတာလား”

ရွှေမောင် မျက်စိလည်သွား၍ မေးပြန်သည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဦးဘိုးတေရဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ပေါ့။ တော်လေးကြာ ပုလိပ် အိမ်ကိုရောက်လာတော့ ဦးဘိုးတေက ဟန်မပျက်ထိုင်နေတယ်။ ကလေးတွေကလည်း ထမင်းစားပြီးမှကိုး။ ဒီတော့ သတင်းရလို့ လိုက်လာတဲ့ ပုလိပ်ဟာ ဘာမှအစအန မတွေ့တာနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပုလိပ်ဉာဏ်နဲ့ ချောမေးချေတော့တယ်။ ပုလိပ်က ချောမော့ပြီး ...

“ကလေး ... မင်းတို့ ဘာဟင်းနဲ့စားသလဲ”

မေးတော့ ကလေးကလည်း ...

“အမဲသားပေါ့”

ကလေးပဲ တည့်တည့်ပြောလိုက်တော့ ပုလိပ်ကလည်း ပြုံးလို့ပေါ့။ ဟန်ကျပြီဆိုပြီး ဆက်မေးတယ်။

“မင်းတို့ ဘယ်တုန်းက အမဲသားစားရသလဲကွ”

လို့ ပုလိပ်ကလုပ်ချေတော့ ဦးဘိုးတေက မျက်လုံးဝိုင်းသွားပါရော။ ဒါနဲ့ ကလေးက ...

“ဟို ... မိုးရွာတုန်းကဗျ”

လို့လုပ်လိုက်တော့ ပုလိပ်က မဲပြီး ထွက်အသွား။ ဦးဘိုးတေ ကွေးနေအောင် ကတာပဲ။ အခုချက်ချင်းစားတဲ့ အမဲသားကို ဟိုမိုးရွာတုန်းက ဖြစ်အောင် ခေါင်မိုးတက်ပြီး ရေသွန်တဲ့လူ၊ ဒီနေ့ နွားပျောက်လို့လိုက်လာတဲ့ပုလိပ်ကို ဟို မိုးရွာတုန်းကလို့ ကလေးက ပြောလိုက်တော့ ဒီအမှုဟာသွားတာပေါ့။ ဟဲ ... ဟဲ ...

ဦးဘိုးတေမှာ ရှက်ရှက်နှင့် ...

“မအေပေး ... သွားမယ်ကွာ”

ဟုဆိုရာ ရီဖြူရီဖြူနှင့်ထသွားလေရာ ရွှေမောင်တို့လူသိုက် တဝါးဝါးနှင့် ဟားတိုက်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ငတိုးမှာမူကား ကုပ်ကုပ်ကလေးတစ်ထောင့်တွင် ထိုင်နေရရှာလေ၏။

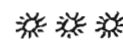
သို့နှင့် ရွှေမောင်သည် ဘိုးတေတပည့် ငတိုးအား ...

“သူလည်း သူ့ဆရာလိုနေမှာဖြင့် ဒုက္ခပါပဲ”

ဟု စိတ်မှ ရေရွတ်ရင်း ...

“ဟေ့ ... ငတိုး၊ မင်းလည်း မင်းဆရာလိုလုပ်ရင်တော့ ငါက စိတ်တိုတိုရယ်၊ ဘေးကို ပိတ်ကန်ပြီသာ မှတ်တော့”

ဟု အခြောက်တိုက် ကြိမ်းပစ်လေရာ ငတိုးခမျာ မျက်စိပြာကလပ်ပြာကလပ်နှင့် မျက်တောင်ကို စုံခတ်နေရှာလေ၏။

ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်များမှာ အကျဉ်းသားများနှင့် ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုကိုင်းမှီ ဆိုသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။ အကျဉ်းခံမည့်သူရှိ၍ ထောင်မှူး ထောင်ပိုင်အလုပ်ဟု ရှိနေသည်။ ထောင်မှူးထောင်ပိုင်ရှိ၍ အကျဉ်းသားများ လာကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမှာ တစ်ကြောင်းမထောက် တစ်ကြောင်း ထောက်ဆိုသကဲ့သို့ သဘောထားမှ ဖြစ်ကြပေမည်။ ဤကဲ့သို့ စိတ်ထားမျိုး မွေးနိုင်မှ နှစ်ဦးနှစ်ဝ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

အမှန်မှာ အကျဉ်းသားများမှာ ခံရမည့်ဘက်က သူများဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့မှာ အပြင်လောက၌ ဆွေမျိုးညာတိရှိစေကာမူ ထောင်ဒဏ်အပြစ် ကာလအချိန်တွင် ထိုဆွေမျိုးများနှင့် တဒဂ်အားဖြင့် မဆိုင်တော့ပေ။ အုတ် ငိုးလေးဖက်ကြား၌ ထောင်မှူးထောင်ပိုင် ပြုသမျှ နုရမည့်ဘဝတွင် ရောက်နေ ကြရာ အုပ်ချုပ်သူများ စေတနာရှိပါမှ စိတ်သက်သာရာ ရနိုင်သကဲ့သို့ အကျဉ်းသားများကလည်း ဂုဏ်ဝဋ်-ဝယဝဋ်ဖြင့် တစ်ဖက်သားအုပ်ချုပ်သူ များနှင့် မဆန့်ကျင်ဘဲ နေထိုင်၍သွားလျှင် အုပ်ချုပ်သူများ၏မေတ္တာကို ရယူ ပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဝ အကျိုးရှိကြပေမည်။

အကျဉ်းထောင်ဆိုကတည်းက အကျယ်မဟုတ်မှု၍ မိမိအိမ်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်မှုမရှိဘဲ အစားကျဉ်းကြပ်၊ အနေကျဉ်းကျပ်သဘောဖြင့် ရှိပေ လိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ ကျဉ်းကြပ်တိုင်း အုပ်ချုပ်သူမကောင်း၍သာ ဖြစ်ရသည် ဟု သစ္စာတင်က မီးတကျီကျီလုပ်လျှင် မှားမည်သာဖြစ်ချေ၏။

အုပ်ချုပ်သူဘက်မှ မိမိတစ်ယောက်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ သူတို့လည်း ပြောမိပြောရာ၊ လုပ်မိလုပ်ရာတောင် လုပ်ပြီး မှားကြတာပဲဟူသော သဘော နှင့် တစ်ဦးအမှားကိုတစ်ဦးက နာစရာကို လွှမ်းစရာဖြင့်ထေလိုက်ပါမှ ရယ် ရယ်မောမော နေနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ အကယ်တန်တိ အုပ်ချုပ်သူနှင့် အုပ်ချုပ် ခံရသူများ သဘောမတိုက်ဆိုင်ပါက အုတ်ရိုးလေးဖက်မှ ဘယ်နေရာတွင် ရှောင်ကွင်း၍ နေနိုင်ကြပါမည်နည်း။ ဤကိစ္စများမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စဉ်းစား သင့်လှပေသည်။

ဦးရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားများနှင့် စိတ်ဆိုးလိုက်၊ အော်လိုက်၊ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကာနှင့်ပင် စခန်းသွားနေရပေသည်။ ပရိယေသနအလုပ်ဟု သမျှမှာ စိတ်ဒုက္ခများရသည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်ကို စဉ်းစားမိ၍ ဘယ်ဌာန သို့မှ ပြောင်းရန်လည်း စိတ်မကူးတော့ပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပျက်လှ၍ သွားရန် စိတ်ကူးကြည့်သည်တိုင် တစ်ဖက်ခြံမှနားသည် မိမိခြံတွင်ရှိသော မြက်ကို မကောင်းဟုထင်ပြီး မိမိခြံ နည်းတူပင်ရှိသောမြက်ကို ကောင်းအံ့ဟုထင်၍ တစ်ဖက်ခြံသို့ မျှော်ကြည့် သည့်သဘောဟု တွေးလိုက်ပြန်သည်။

ကုသိုလ်ကံ အလွန်ကောင်းပါမှ တစ်ဖက်ခြံမှ မြက်ကောင်းကို တွေ့တတ်သော်လည်း စင်းလုံးချောကောင်းလှသည်ဟု မည်သူပြောနိုင်ပါအံ့ နည်းဟု တွေးမိတိုင်း စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ပင် အကျဉ်းသားများနှင့်ပင် အချိန် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာသွားလေသည်။

ငတိုးသည် သူ့ဆရာဦးဘိုးတေ၏ တပည့်ဖြစ်၏။ မဟုတ်တာကို လုပ်လေက မိမိစိတ်ညစ်ရဦးမည်။ တစ်ထောင်လုံးတွင် မည်သူအား ယုံရပါ အံ့နည်း။ သူသည် ငတိုးအားကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားပြန်သည်။ ငတိုးမှအပ သူ၏အနီးရှိ အကျဉ်းသားများလည်း မကောင်းဘူးဟု ထပ်တွေးရင်း မိမိကိုယ်

၁၆ မြင်းမြင်မောင်ကို

တိုင်ကကော ကောင်းသလားဟု မဆီမဆိုင်တွေ့ပြန်လေရာ သူသည် ဤမေးခွန်း အတွက် သာဓိပင် အကြပ်အတည်းတွေ့သွားမှ 'ဟင်း'ခနဲ သက် ပြင်းချ လိုက်၏။

အကျဉ်းသားတွေလည်း ငါ့လိုပါလား။ သူတို့ မဆိုဘူး။ သူတို့ မဆိုဘူး။ သူတို့လည်း လူပဲ။ ငါစာချင်သလို စာချင်ကြမယ်။ ငါဝတ်ချင် သလို ဝတ်ချင်ကြမယ်။ ငါ့သား-ငါ့မယား ငတ်နေရင် ငါမကြည့်နိုင်သလို သူတို့ လည်း မကြည့်နိုင် မနေနိုင်လို့ ငါဝမ်းပူဆာမနေသာ ဖြစ်ကြခြင်းပါလားဟု တွေးမိမှ တစ်သက်လုံး အကျဉ်းသားရော အခြားလူတွေကိုပါ မကောင်းဘူး။ မိမိတစ်ယောက်သာ ကောင်းသည်ဟု ထင်လာခဲ့ခြင်းကို သတိရသွားသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရခြင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ကဲ ... ငတိုးကို ကြွက်ဖမ်းအလုပ် သပ်သပ်ပေးထားကွာ။ ဒီ အကောင်ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်မကောင်းတာတွေ့လည်း သင်မြကြ ဦး”

ဦးရွှေမောင်သည် ငတိုးနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ခံရှိထားသော အကျဉ်းသားများအား ဤကဲ့သို့ မှာထားလိုက်လေသည်။

ငတိုးသည် ထိုနေ့မှစ၍ သူ၏အလုပ် ထောင်အခေါ် 'ပုံစံ' ကို ကောင်းစွာ လုပ်နေရှာသည်။ တစ်နေ့လျှင် ကြွက်ငါးကောင် ခြောက်ကောင် ဖမ်းပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ဈေးတိုက်ရှိ ကြောင်မကြီးပင် မဖမ်းရဲသော ကြွက် ကြီးကို ရအောင်ဖမ်းနိုင်၍ ဦးရွှေမောင်မှာ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန် အပျောက် အရှနည်းသွားသဖြင့် ငတိုးကို . . .

“ဒီအကောင် ... တော်တယ်ဟေ့။ ထမင်းသာ ဝအောင်ကျွေး ကြ”

ဟုပင် ပြောရသောအခြေသို့ ရောက်သွား၏။

ငတိုးနှင့် ဦးရွှေမောင်ဖြစ်မှ ဖြစ်ကြပါမလားဟု နားစွင့်နေသော ထောင်မှူးကြီးမှာလည်း ဦးရွှေမောင်နဲ့တွေ့တိုင်း ...

“ဘယ်နယ်လဲ ... ဘယ်နယ်လဲ ...”

နှင့် တစ်လဲတည်း လဲနေရှာသည်။

“ဟာ ... ကောင်းတယ်ဆရာ၊ သိပ်တော်တဲ့အကောင်။ ကြောင်ပ ကြီးတောင် အလုပ်မရှိလို့ တစ်အိပ်တည်း အိပ်နေရတယ်”

ဟု ပြောယူရ၍ ထောင်မှူးကြီးမှာ တဟ်ဟဲ သဘောကျနေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ငတိုးနှင့် ဦးရွှေမောင်တို့ ကြုံရမည့်အရေးမှာ ရောက်လာတော့သည်။ ငါ့သမီး တော်မိတယ်ဟု မျိုးမွမ်း နေရသော ငတိုးသည် ယောင်းမမြင်းစီးပြလိုက်လေသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ တစ်နေ့ တွင် ဦးရွှေမောင်သည် ဘီကလပ်ခေါ် အထူးတန်း အကျဉ်းသားများအား ထုတ်ပေးရန်ထားသော ပေါင်မုန့်တစ်လုံးပျောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် အာ လူးငါးပိဿာမှာ တစ်လုံးမှရှာမတွေ့လေ၍ မျက်လုံးပြူးသွားတော့၏။

သူသည် အာလူးများကို လေသလပ်စေရန် အောက်တွင် ခင်းထား ဆရာ ထိုအာလူးများတို့သည် မြေလျှိုးမိုးပျံ ဖြစ်သွားတော့သည်။ သော့ ခတ်ထားသော အခန်းတွင်းမှ အားလူးပျောက်သွားရပုံမှာ ထူးဆန်းလှချေ၏။ ခဲတိုင်းဟူမူ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်သာ အကျဉ်းသားများ အလစ်သုတ်၍ ပျောက်ကြသည်။ အာလူးမှာ အစိမ်းကိုက်စားလျက်ရနိုင်သော ပစ္စည်းမဟုတ် သည်အပြင် အကျဉ်းသားများတို့သည် ကြက်သွန်တစ်တက်နှင့် အာလူးဆယ် နှစ် လဲကြသည်မဟုတ်။ ယခုပျောက်ပုံမှာ တစ်လုံးမကျန် ပျောက်သွား၍ သူ့ဆန်းလှသည်။

ဦးရွှေမောင်သည် ဟိုချောင်-ဒီချောင် လိုက်ရှာလေသည်။ အကျဉ်း သားများတို့သည် ကုန်သိုလှောင်သောနေရာများကို နေ့စဉ် တံမြက်လှည်းပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်ကြစေကာမူ လူမမြင်သော ချောင်ကြိုချောင်ကြားတွင် အချိန်နှိုင်းချင်း၊ ကြွက်တွင်းကျစ်စာခံနိုင်ချင်း၊ ကြွက်တူးထားသောမြေက ထုတ်သမံတလင်းပေါ်၌ ခါးလောက်တက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၍ အာလူး ပျောက်သည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း အကျဉ်းသမားများအား မကျေနပ်၍ အကြိမ်း ကြိမ်းနေတော့သည်။

“မင်းတို့လုပ်ပုံက မျက်နှာမယ် သနပ်ခါးနဲ့ ပေါင်မယ် သေးစီး ကြောင်းနဲ့”

၁၈ မြောင်မြောင်ကို

ဆိုတာ ကျနောတပဲ။ ရှေ့ကလေးတင် တံမြက်လှည်းပြီးတော့ ဟို ကြက်စာခဲကျတော့ လှလို့ ကြည့်ထားကြသလားကွ”

ဦးရွှေမောင် အော်ချင်တိုင်းအော်လေရာ ငတိုးအပါအဝင် အကျဉ်း သားများ ကုပ်နေကြတော့သည်။

“ဘယ်သူ့ခိုးမှ ငါ့ပေါ်က ပုံမှလာဘူး။ မင်းတို့အထဲက တစ်ယောက် ယောက် လက်ချက်ပဲ။ ဒါ ဦးရွှေမောင်က အကျဉ်းသားများရှေ့ လမ်း သလားရင်း မကျေနပ်မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေတော့၏။

“သခင် ... ကျွန်တော်တို့ ဈေးတိုက်မယ်။ လုပ်နေတာ ကြာပါပြီ။ သခင်မပေးဘဲ မယူရဲပါဘူး။”

အကျဉ်းသား လူဟောင်းများက လျှောက်လှဲချက်ပေးလိုက်ရာ ...

“ဒါဖြင့် မင်းတို့က ငတိုးကို သူခိုးစွဲကြတယ်ပေါ့။ ငတိုးဟာ ဒီ လောက်အပုံကြီး ဘယ်နှယ်လုပ်ယူနိုင်မလဲ ပြောကြလေ။ မဖြစ်နိုင်တာကြီး တစ်နေ့က ပေါင်မုန့်တစ်လုံး ခိုးစားတိုင်း အာလူးကို သူမစားပါဘူးကွ”

“ဟာ ... သခင် ဦးဘိုးတေခွဲနေတုန်းက ငတိုးဟာ သူ့မျှားဆေး ပြင်းလိပ်ကို ခိုးပေးနေကျအကောင်ပဲ သူပဲလုပ်မှာပဲ။ ပေါင်မုန့်ပျောက်တုန်း ကလည်း ကျွန်တော်တို့ပဲ အဆူခံရတယ်”

ငတိုးသည် မျက်စိပေကလပ်နှင့် တစ်ဒေါင့်တွင် ကုပ်နေရှာသည်။

“ကဲ ... ခိုးတယ်ဆိုတာ ဒီနေ့မသိ နောက်တစ်နေ့သိရမှာပဲ။ အာ လူးတစ်ပိဿာမှ ခြောက်ပြားတစ်ဖူးရယ်။ အရေးမကောင်းပါဘူး။ ထားတော့ ကွာ။ ဟောဟိုချောင်က ကြက်တွင်းကိုသာ ကြည့်လုပ်ကြပေတော့။ ကဲ .. သွားကြ”

ဦးရွှေမောင်သည် အာလူး ငါးပိဿာပျောက်၍ အတော်စိတ်ပျက် စွာဖြင့် ကုလားထိုင်တွင် ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် ပါးစပ်မှလည်း တောက်တီးမြည်တွန်ပြီး ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ လက်ချက်ဖြစ်မည်ကို မှန်းကြည့်နေ ပြန်သည်။

မနေ့က ဤအာလူးသည် အထင်အရှားရှိနေသည် ကြက်ရှာရန် ငတိုးကို အခန်းတွင်းထည့်ထားပြီး တံခါးသော့ခတ်ထားသည်။ ဒီနေ့ အာလူး

ထောင်ကြေးမောင်ပေးရေထုတ် ၁၉

မရှိတော့ဘူး။ အခန်းထဲ နောက်ဆုံးဝင်တဲ့အကောင်မှာ အမှတ်တရ ငတိုး ပဲဖြစ်သည်။ တန်တော့ ငတိုးပဲဖြစ်ရမည်။ သို့ရာတွင် ငတိုးသည် ဘယ်ကဲ့သို့ တစ်လုံးမကျန် သယ်သွားနိုင်အံ့နည်း။ ဦးရွှေမောင်သည် တွေးမရ၍ သက် ပြင်းချလိုက်၏။ သူသည် စားပွဲကို လက်ဖြင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ပြီး စဉ်းစားပြန်ရာ ...

“ဟာ ... တွေ့ပြီ ... သခင်။ ဒီမယ် လာကြည့်ပါဦး။”

အကျဉ်းသားတစ်ဦး အခန်းတွင်းမှ အော်သံကြား၍ ဦးရွှေမောင် ပေါ့ပါးစွာထလိုက်သွားရာ အာလူးများကို ကြွက်တွင်းခေါင်းထဲအချို့ ကြက်စာ ခဲများဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ အချို့တွေ့ရလေ၍ သူသည် ငတိုးအား တစ်ချက်စောင်း ကြည့်လိုက်စဉ် ငတိုးအား ကြွက်တွင်းနားတွင် မှီ၍ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ တော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဒီအကောင် ဒီကြွက်တွင်းနား ဘာလုပ်ထိုင်နေ ပါလိမ့်လို့ ကြွက်တွင်းကို လက်နှိုက်ကြည့်တာ အာလူးတွေကို စမ်းမိတော့ တယ်”

အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေမောင်သည် ...

“သူဟုတ်မှာပဲ ... ဟုတ်မှာပဲ။ ပေါင်မုန့်လည်းခိုး၊ တစ်နေ့က လည်း ကြက်သွန်တွေကို လက်နဲ့တွန်းပြီး ဖြန့်ထားတဲ့ဥစွာကို ပြန်ကြအောင် လုပ်ထားတယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူသည် ငတိုးအား စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဆားကိုချည်း တဖုံးဖုံးပစ်ကန်လေရာ ငတိုးသည် နာလွန်းမကနာ၍ အခန်း တွင်းမှ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။ ဦးရွှေမောင်သည် စိတ်မကျေသေး၍ ခဲ ကောက်ကာ နောက်မှလိုက်ပစ်ပြန်သည်။

တစ်ထောင်လုံး အကျဉ်းသားများတို့သည် ဦးရွှေမောင်နှင့် ငတိုး ဘာဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်ဟု ငေးကြည့်နေကြစဉ် ဦးရွှေမောင်ပစ်လိုက်သော အုတ်ခဲကျိုးသည် ငတိုးအား ချက်ကောင်းကို ထိလေ၍ ငတိုးသည် ...

“အမယ်လေး ... သေပါပြီဗျ”

၂၁ မြိုင်မြိုင်မောင်ကို

ဟု အော်မည်အစား ...

“ဂိန် ... ဂိန် ... ဂိန် ...”

နှင့် တအားအော်ရှာသဖြင့် ...

‘ခွေးငတိုး’ ဖမ်းပေး၍ ကျီးကန်း၊ ဆက်ရက်၊ စာကလေး၊ စားဖူး
သော အကျဉ်းသားများက အဝေးမှ တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောနေကြသည်မှာ
ဦးရွှေမောင်ဟာ ‘ခွေးနဲ့အတူ ဖက်မိုက်တဲ့လူပါလား’ ဟူသတည်း။

[၅]

ထောင်မှူးများ၏အလုပ်မှာ ညနေငါးနာရီ ထိုးသည်တိုင်အောင်
တခြားသောဌာနရှိ အမှုထမ်းများကဲ့သို့ အိမ်သို့ပြန်ရသည် မဟုတ်ပါချေ။
ညနေခြောက်နာရီကျော် ၇နာရီ ထောင်ပိတ်ပြီးမှ အိမ်သို့ ပြန်ကြရသည်။
ထောင်ပိတ်ရသော တာဝန်မှာလည်း သေးကွေးသော တာဝန်မဟုတ်ဘဲ
အကျဉ်းသားများထွက်ပြေးနိုင်သော စူးဆောက်တန်ဆာပလာ ကြိုး၊ ဝါး၊
လှေကား၊ သံဖြတ်လွှဲ အစရှိသည်များကို လူတစ်ယောက်စီ ရှာဖွေရခြင်း၊
အိပ်ခန်းအတွင်း ရှာဖွေရခြင်း၊ သေးအိုးချေးအိုးမှအစ မှောက်လှန်ရှာဖွေရ
ခြင်း၊ အကျဉ်းသားအိပ်သော အဆောက်အအုံခေါ် အိပ်ထောင်ပတ်ဝန်းကျင်
ကို ရှာဖွေရခြင်း၊ မိမိလူပေါင်းရေတွက်၍ ပိတ်ခဲ့သော အိပ်ထောင်လုံခြုံခြင်း၊
မိုးရေ သပ်ပရာနံ့ပေါင်း စေ့စုံအောင် ကျေနပ်အောင် ရှာဖွေပြီးမှ အားလုံး
ကောင်းကြောင်း လက်မှတ်ထိုး တာဝန်ယူရလေသည်။ ညတွင် မိမိတာဝန်
ယူရသော ထောင်မှ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပါက မိမိလက်မှတ်ထိုးထားသည်ဖြစ်၍
လည်ပင်းတွင် ကြိုးတပ်မိသား ဖြစ်နေတော့၏။

ဦးရွှေမောင်သည် ယနေ့ထောင်ပိတ်ရမည်ဖြစ်၍ အိပ်ထောင်တစ်
လုံးကို ရှာဖွေနေရင်း ...

သူရိန်စာပေ

၂၂။ မြင်းခြောင်ကို

“အဟင်း ... အဟင်း ...”

ထောင်အပိတ်မယ် လက်ဖက်ရည်မသောက်ရတာ ခေါက်ဆွဲမစားရတာ ကြာပြီဗျာ။ ဒီနေ့တော့ ဦးရွှေမောင် ကျွေးရပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာပဲ။ ဟဲ ... ဟဲ ...

“ဟာ ... ခင်ဗျား ... ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ အသာနေစမ်း ...”

ဦးရွှေမောင်ကဲ့သို့ ထောင်ပိတ်တာဝန်ကျသော ထောင်မှူးတစ်ဦးက ဦးရွှေမောင်အား လှမ်းနောက်လိုက်၍ ဦးရွှေမောင်က ထိုသူအား ပြန်ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထောင်၏ ထုံးစံအစဉ်အလာတစ်ခုမှာ ထောင်မှူးများ တစ်ခါတစ်လေ မိမိရေတွက်သော အကျဉ်းသားများကို မျက်စိရှမ်း၍ဖြစ်စေ၊ ရေတွက်တာတစ်မျိုး ရေးလိုက်တော့ တစ်မျိုးဖြစ်တတ်ကြရာ လူပေါင်းအားလုံး ရေတွက်ရာ၌ စာရင်းမကိုက်ဘဲ အကျဉ်းသားလိုနေခြင်း ပိုနေခြင်း ဖြစ်တတ်၏။

ထိုကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ဦးသော ထောင်မှူး၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် လူပေါင်းပမုန်က ပြန်၍ရေတွက်ရပြန်ရာ လူပေါင်းနှစ်ထောင်မျှရှိသော ထောင်ဆိုပါက တစ်နာရီကျော်ကျော် အလဟဿ အပိုလုပ်ကြရသဖြင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျခြင်း အပြန်တွင်ချိန်းထားသော မိမိတို့ကိစ္စနှင့် လွဲသွားခြင်း အစရှိသော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံကြရသဖြင့် ပေါ့လျော့သောထောင်မှူးအား များစွာ စိတ်ဆိုးကြပေသည်။ သို့နှင့် နောင်အခါ ထိုကဲ့သို့ ပေါ့လျော့သူ ထောင်မှူးအား ဒဏ်တပ်အပြစ်ပေးသည့်အနေဖြင့် ထောင်မှူးများ သဘောတူပဋိညာဉ်တစ်ခု ပြုထားကြပုံမှာ ‘ထောင်ပိတ်လူပေါင်းမှားသူက ငွေတစ်ဆယ်ဖိုးကုန်အောင် ကျွေးရမယ် မှားဝံ့တဲ့လူ မှားကြပေတော့’ ဟူ၏။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ငွေတစ်ဆယ်၏တန်ဖိုးကို လူတိုင်းသိကြပါမည်။ ရဲသားပုလိပ်များ လစာမှာ တစ်လလျှင် ၂၁ ကျပ်သာရှိရာ ယခုခေတ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နိုင်ပါသည်။

အကျဉ်းသားများသည် အခန်းတွင်း၌ နှစ်ယောက်စီ တစ်ပြူးကျွထိုင်နေကြ၏။ ထောင်မှူးက ဘေးကလျှောက်ရင်း လက်ညှိုးတငေါက်ငေါက်

ထောင်ကြေးမောင်ပေးရာထင့် ၂၃

နှင့် တစ်-နှစ်-သုံး စသည်ဖြင့် အပြူးလိုက် ရေတွက်သွားရန်သာ ရှိသည်။ ဦးရွှေမောင်နောက်မှ အခန်းကို တာဝန်ယူရသော အကျဉ်းသားကလည်း တစ်-နှစ်-သုံးလိုက်လုပ်ရသည်။

ဦးရွှေမောင်နှင့် အခန်းစောင့်အကျဉ်းသားလူကြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အရေအတွက် တူနေကြသည်။ အားလုံးပေါင်း ဒီအခန်းတွင် လူပေါင်း(၈၀) ရှိသည်ဟု လက်မှတ်ထိုးပစ်ခဲ့ပြီး ကျေနပ်စွာ လေတချွန်ချွန်နှင့် ထွက်လာပြီး ထောင်မှူးကြီးအား မိမိ၏ လူပေါင်းစာရင်းကို သွားပေးလိုက်သည်။

ထောင်မှူးကြီးသည် နံပါတ် (၁) နံပါတ် (၂)၊ နံပါတ် (၃) စသော အိပ်ထောင်များတွင် အခန်းစဉ်ချ၍ လူပေါင်းကို သေချာစွာ ပေါင်းလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီး သူ၏ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ခါလိုက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပေါင်းပြန်၏။

“လူတစ်ယောက် ပိုတယ်ဟေ့။ ဘယ်အိပ်ထောင်ကမှန်း မသိဘူး။ ဘဲ ... ငါလခွေး။ သွားကြဦး။ ကိုယ်ရေတဲ့အိပ်ထောင် ကိုယ်မသွားကြနဲ့။ ထူချင်းလဲပြီး သွားကြ။ ထောင်မယ် လူတစ်ယောက်ပို တစ်ယောက်လိုဟာ သိပ်ကြောက်ရတယ်။ ဘယ်အချိန်က ထွက်ပြေးမှန်းမသိမှ ဒုက္ခများမှာ။

ကဲ ... မှောင်လာပြီ သွားကြ၊ သွားကြ။”

ထောင်မှူးကြီးက ဤကဲ့သို့ အော်လိုက်ရာ ထောင်မှူးများ အိမ်သို့ပြန်ချင်ဇောနှင့် ခြေဦးလှည့်နေသူများ တစ်ချက်တည်း ‘ဟာ’ခနဲ ဖြစ်သွားသည်မက စိတ်ထဲမှလည်း ‘ငွေတစ် ဆယ်၊ ငွေတစ်ဆယ်’ဟု ရေတွက်တာ တစ်ယောက်၏အိပ်ထောင်ကို တစ်ယောက်လဲ၍ ရေတွက်ပြီး စာရင်းအောက်ကြပြန်လေသည်။

နာရီဝက်အတွင်း ဦးရွှေမောင်ထံ ခုနတင် လက်ဖက်ရည်နှင့် ခေါက်ဆွဲတောင်းသော ထောင်မှူးဦးသားနုရောက်လာပြီး တဟားဟားရယ်ကာ ထောင်မှူးကြီးအား အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဆရာဦးရွှေမောင် ထောင်ကပဲ အခန်းတစ်ခန်းမယ် ထူပေါင်း ၇၉ယောက်သာရှိတာ။ သူက ခွေးငှက်ကို လူထင်ပြီး တပြူးနှစ်ပြူး

၂၄ မြင်းမြင်ကိုင်

ရေသွားတော့ အပြုံး ၄၀၊ လူ ၈၀ထင်ပြီး မှတ်သွားတာကို။ ဟား... ဟား... ဟား...။ ဒီခွေးကလည်း တစ်နေရာက ဝင်ထိုင်ပြီး ကျကျနန ဝင်ထိုင်လိုက်တာ ကျွန်တော် မြင်လိုက်လို့ပေါ့။ အခန်းက ခပ်မှောင်မှောင်ရယ်။ ကျွန်တော်တောင် မှားမလို့ညွှာ။ ဟား... ဟား... ဟား...။

ဒီနေ့တော့ ခေါက်ဆွဲတဝ တုတ်လိုက်မယ်ကွ။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...။ ဒီလိုလုပ်ပါ... ဦးရွှေမောင်ရဲ့။ ပုလင်းကလေး ဘာလေးပဲ တစ်ခါတည်းလှူလိုက်ရင် ဘယ်ကလောက် ကောင်းလိုက်မဲ့ဖြစ်ခြင်း... ဟား... ဟား... ဟား...။ ခွေးငတိုးကလေး ခေါင်းပေါ် အဝတ်ကလေး တင်လို့ဗျ။ ဘယ်အကောင်လုပ်ထားမှန်းမသိဘူး။ မှားတဲ့အခါလည်း မှားစေ့ဗျာ။ ဟဲ... ဟဲ...။

ဦးသာနုက ဦးရွှေမောင်အား လှမ်းပြောလိုက်၏။ သူများဆီကသာ စားရမယ်ဆို တပြုံးပြုံးဖြစ်နေကြသော ထောင်မှူးများသည် အားရဝမ်းသာ နှင့်။

“တို့ဘုရားဒကာလေး... ကြွဗျ၊ ကြွ၊ ရှေ့ကကြွ။ ဟေ့လူတွေ ဘုရားဒကာလေး လာတယ်။ လမ်းဖယ်ပေးကြစမ်း”

ဟု ဝိုင်း၍လုပ်ကြရာ ဦးရွှေမောင်သည် ကျမ်းခုနစ်ပတ်ခန့် ထိုင်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားပြီး မကျေမနပ်နဲ့ ထောင်မှူးကြီးအား ပြောနေတော့သည်။

“ဟာ... ဆရာ၊ ဒါ ခွေးကြောင့်ဖြစ်တာ ဆရာ”

“အေးလေ... ခွေးတစ်ကောင်လုံး လူမှတ်တာ။ ဘယ်တုတ်လို့မလဲ။ ဟဲ... ဟဲ...”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ထောင်မှူးများက ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော့်ဆီနေတုန်းက ပေါင်မုန့်ကိုခိုး၊ အာလူးကိုဝှက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဒီခွေး အတော်ဒုက္ခပေးခဲ့ပြီး ထောင်ထဲက မောင်းပစ်စမ်းပါဆရာ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ”

ဦးရွှေမောင်က ခွေးငတိုးကို မကျေမနပ် ဒေါပူနေသည်။

ထောင်ကြေးမောင်းပေးရေထင် ၂၅

“ခင်ဗျားက သူ့ကို ရိုက်ထားတာကိုး။ ဒီအကောင် လူလောက် သိတဲ့အကောင်ဗျ။ ဘယ်လိုရိုက်ထုတ်ရိုက်ထုတ် အသေခံတဲ့ခွေးဗျ။ သွားကို သွားဘူး။ ကျုပ်ဖြင့် ဒီခွေးဟာ အကျဉ်းသားသေလို့ ဝင်စားတယ် ထင်တာနဲ့ ထောင်ထဲမယ်ပေါက်ပြီး အပြင်ကို နှင်မရဘူး။ အကျဉ်းသားတွေနဲ့ အလုပ် ထူထူလုပ်တယ်။ အကျဉ်းသားလို ပဲဟင်းကို သိပ်ကြိုက်တယ်။

ကျုပ်လာတယ်ဆို အကျဉ်းသားတွေ ဘေးကပ်ထိုင်နေကြသလို ခြေကြီးကိုဝပ်ပြီး မျက်နှာကလေးတောင် လက်ကလေးနဲ့ ဖုံးထားသေးသဗျာ။ ဘာကယ့်အကျဉ်းသားပုံစံပဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော။ ကျုပ်ဖြင့် ဒီခွေးဟာ အကျဉ်းသားသေပြီး ထောင်ကြေးခံဖို့ ကျန်နေလို့ ထောင်ထဲမယ် ခွေးဖြစ်လာတယ် ထင်တာပဲ။

ခင်ဗျားတို့ တွက်ကြည့်လေ။ အပြင်လောကမယ် မင်းအာဏာနဲ့ ခန့်ထားတဲ့ အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ဦး အလုပ်လုပ်ရင်း သေသွားရင် အမိန့်ပြန် တမ်းနဲ့ သင်္ချိုင်းမယ် ဖတ်ကြတယ်မဟုတ်လား။ မောင်မင်းကို အလုပ်က နှုတ် ထယ်လိုက်တယ်။ သွားလိုရာ သွားတော့ဆိုပြီး လုပ်ကြတာ။ အကျဉ်းသား သေတော့ ဘယ်သူက သောက်ရေစိုက်ပြီး အမိန့်ပြန်တမ်း ဖတ်ကြသလဲ။ သူလည်း အစိုးရအမိန့်ကို နာခံပြီး နေရတာပဲမဟုတ်လား။ စိတ်က ထောင် ကျနေတာ စွဲနေမှာဗျ”

နားထောင်နေသူ ထောင်မှူးများအနက် ဦးရွှေမောင်ပင် ဟုတ်ချင် ထုတ်မှာဟု နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် သူ ဆင်ရာကိုပြောအပြီး ရှေးကထသွားရာ ထောင်မှူးများ လမ်းဖယ်ပေးလိုက် ကြလေ။ နောက်မှလိုက်လာသော ထောင်မှူးများသည် ဘုရားဒကာလေး ဦးရွှေ မောင်အား ပါးကို ဝိုင်း၍နမ်းပစ်ကြပြီး တစ်ဦးသောထောင်မှူးက...

“ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံဘူး။ ထောင်မှူးကြီးဟာ တံတားကလေး နဲ့ ရောက်ဖူးပါတယ်ဆို။ အခုတော့ ခွေးငတိုးကို ထင်မြင်ချက်တစ်ခွဲကြီး သေပြီး ပြောသွားတာ ဘယ်နှယ်လဲဟင်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးလုပ်လိုက်ရာ တဝါးဝါးပွဲကျသွားကြလေသတည်း။

“ငတိုးတို့တော့ ထောင်က လွတ်ခါနီးပြီထင်ပါရဲ့။ အပြင်မိလ္လာ ဘုတ်တောင် ထွက်နေပါလား။ အမယ် ... ဦးထုပ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ... ဟား ... ဟား ... ဘုတ်ကိုင်တောင် ဖြစ်နေတာကိုး။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ခင်ဗျားအကောင် ကြည့်စမ်းပါဦး။ စတိုင်ကို တင်းနေတာပဲ”

ဦးရွှေမောင်နှင့် ဦးသာနုတို့ နံနက် ၇ နာရီ ထောင်အဝင်တွင် ခွေးငတိုးသည် အပြင်မိလ္လာဘုတ်နှင့် ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်စွပ်ပြီး ပါသွားသည်ကို မြင်၍ ဦးသာနုက ရယ်ကာပြောလိုက်သည်။

သို့နှင့် ဦးရွှေမောင်က လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ထောင်တွင်းမှ မောင်ထုတ်၍မရသော ငတိုးသည် မိလ္လာဘုတ်နှင့် ခေါက်တုံခေါက်ပြန်လိုက်ပြီး လျှာတစ်ချင်းချင်းနှင့် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည်မက ခေါင်းတွင်လည်း အကျဉ်းသား ဦးထုပ်တစ်လုံးကို မည်သူက ကြကပ်ဖန်ဖန် ကြိုးနှင့်သိုင်းပေးလိုက်သည်မသိ။ အတော်ဟန်ကျနေ၍ ဦးရွှေမောင်သည် သူ၏သူငယ်ချင်းတို့ကြည့်ကာ အတော်ရယ်မိနေတော့သည်။

အကျဉ်းသားများတို့မှာ လွတ်ရက်ခြောက်လမျှအလို၊ သို့မဟုတ် ခြောက်လမျှ ထောင်ကျသူများသာ အပြင်တွင် တောင်ယာခေါ် ဥယျာဉ်အလှူ

တံမြက်လှည်း။ ထောင်တွင်းမှ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်များကို ထုတ်ရသော အထုပ်ကို လုပ်ကြရသည်။ နှစ်ကြီးသမားများအပြင်တွင် မလုပ်ကြရပေ။

ယခု ခွေးငတိုးသည် ယခင်က ရိုက်ထုတ်သည်ကိုပင် အပြင်သို့ မထွက်ရဲဘဲ ယခုမှသာ ထောင်မှူးကြီးက ဦးထုပ်တစ်လုံးပင်ပေးပြီး ...

“မင်းကို ဘုတ်ကိုင်ခန့်လိုက်တယ်။ မိလ္လာဘုတ်နှင့် လိုက်သွား”

ဟု နောက်ပြောင်ပြီး ပြောလိုက်သည့်နေ့မှစ၍ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်နေသည်ဟု သိရပေသည်။

အမှန်ပင် အပြင်ဘက်၌ ငတိုးသည် ဘုတ်ကိုင်အလုပ်ဖြင့် ကုလားဝါဒီအား များစွာ အကူအညီပေးနေသည်ဟု ကြားရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အကျဉ်းသားများက ကုလားဝါဒီနှင့် တိုးတိုးပြောပြီး ငတိုး၏စိတ်ကိုစမ်းကာ ထွက်ပြေးဟန်ဆောင်ရာ၊ ကုလားဝါဒီက ငတိုးအား မျက်နှာထားနှင့် အော်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပြေးဟန်ဆောင်သော အကျဉ်းသား၏လုံချည်ကို ပြေး၍ဆွဲထားသဖြင့် တဟားဟားရယ်ကြရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျင်ကြီးမြတ်ရန် အကျဉ်းသားများ မြေကို ပေါက်တူးနှင့်တူးပါက သူပါ ကူညီ၍ တွင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယက်ပေးရှာလေသည်။

ငတိုး အပြင်လုပ်ထွက်၍ တစ်လမျှအကြာတွင် ငတိုးသည် ကြွက်တွင်းတစ်ခုကို ယက်ရင်း မြေပွေးကိုက်ခြင်းကို ခံရလေရာ အတင်းလုပ်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်၍ လဲရှာတော့၍ ငတိုးအား ထမ်းလာပြီး ထောင်မှူးကြီး နှံသို့ ယူဆောင်လာကြ၏။ ငတိုးသည် မချီမဆန်ခံစားရာက တစ်ခါတစ်ခါ သနားစဖွယ် ထောင်မှူးကြီးမျက်နှာကို လှန်ကြည့်နေတော့သည်။ အကျဉ်းသားများက ...

“မရတော့ဘူး ... သွားမှာပဲ”

ဟု ပြောနေကြသည်။ သို့ရာတွင် တော်တော်နှင့် အသက်မပျောက်နိုင်၍ သွားရောက်ကြည့်နေမိသော ဦးရွှေမောင်က ...

“ဆရာ ... ဆရာပြောသလို အမိန့်ပြန်တမ်း ရွတ်ပါလား။ အသက်မထွက်တာထောက်ရင် ဒါလိုနေတယ် ထင်တာပဲ”

၂၀။ မြင်းမြဲမောင်ကို

ဦးရွှေမောင်က ရူးကြောင်ကြောင် ဝင်ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးသည် သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ...

“ကဲ ... ငတိုး၊ မင်းကို ငါ ထောင်ကလွှတ်လိုက်ပြီ၊ သွားလိုရာ သွားတော့”

ဟု ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငတိုးသည် အံ့သြဖွယ် ငြိမ်သွားကာ အထက်ပျောက်သွားရှာလေသည်။

ထိုစဉ်က အနီးတွင်ရှိခဲ့သော ဦးရွှေမောင်သည် ယခုတိုင် ငတိုးကို မှတ်မိနေပါသည်။ အကယ်၍ ထောင်ကြေးရှိသေး၍ ခွေးဘဝနှင့် ခံသွားရှာသော ငတိုးသည် ဘဝတိုင်းဘဝတိုင်း ထောင်နှင့်ဝေးပါစေဟု ဦးရွှေမောင်က ဆုတောင်းမိလေသတည်း။

မြင်းမြဲမောင်တို့

အကြီးအကဲတွေအတွက်
ဦးရွှေမောင်က အသံ
မြင့်မြင့်ပြောနေတာကို
သွားတော့တဲ့အခါ

ဟု ဒတ်စ်က ရဲရဲဝံ့ပြောကြားခဲ့သည်။

ဘိုစ်ကို ဖမ်းရာတွင် တပ်သောစွဲချက်များမှာ ပြင်းထန်လှသည်။ အစိုးရ၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ မြူအဖွဲ့ ဆွာရပ်ချီအုပ်ချုပ်မှုကို တိုက်ဖျက်ခြင်းသာဖြစ်မည်ဟု ပြည်သူတို့က တင်လာသည်အထိပင်ဖြစ်တော့သည်။ ဘိုစ်ကို ပထမဘက်လားအချုပ်ထောင်တွင် ထားရာမှ နောက်ဆုံး မြန်မာပြည် မန္တလေးထောင်သို့ ရွှေ့ပြောင်းထားခဲ့သည်။ မန္တလေးထောင်တွင် အိန္ဒိယအမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး လောကမာညာတိလပ်သည် (၆)နှစ်၊ လာလာဂျီပတ်ရေးသည် တစ်နှစ်နေခဲ့ဖူးသည်။

ဘိုစ်က အဖမ်းခံရပုံနှင့် မန္တလေးထောင် အတွေ့အကြုံများကို သူ၏ “အိန္ဒိယအမျိုးသားများ လှုပ်ရှားမှု” စာအုပ်တွင် မြန်မာပြည်အကျဉ်းထောင် (၁၉၂၅-၂၇) ဟူသောအခန်း၌ အောက်ပါအတိုင်းရေးသားမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။

၁၉၂၄-၄ အောက်တိုဘာ (၂၅) ရက်နေ့ နံနက်လင်းအားကြီးချိန်တွင် ပုလိပ်အရာရှိအချို့က ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဆုံလိုသည်ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာမှ အစောကြီးထဲခဲ့ရသည်။ ကာလကတ္တား၊ ဒုတိယပုလိပ်မင်းကြီးဖြစ်သူက ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ခြင်းပင်။

“မစ္စတာဘိုစ်ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်မှာ မသာယာတဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ အမိန့်ပါလာပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ခင်ဗျားကို ၁၈၈၈-ခုနှစ်၊ နည်းဥပဒေအပိုဒ် (၃)အရ ဖမ်းဆီးဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ဝရမ်းပါလာခြင်းပါပဲ”

ဟု ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေတော့သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဆက်လက်၍ လက်နက်ခဲယမ်း၊ မီးကျောက်များ ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ပစ္စည်းများ ကျွန်တော့်အိမ်အတွင်းရှာဖွေရန် ဝရမ်းကိုပါ ထုတ်ပြခဲ့လေသည်။ သူလည်း မည်သည့်လက်နက်ကိုမျှ မတွေ့သဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်အတွင်းမှ စာရွက်စာတမ်းအချို့ကိုသာ သိမ်းဆည်း၍ ကျေနပ်ခဲ့ရလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူထု၏စိတ်ဝင်စားမှုမှ ရှောင်ကွင်းစေရန် ပုလိပ်မင်းကြီးဖြစ်သူသည် ကျွန်တော့်ကို အကျဉ်းထောင်ရှိရာသို့ သူ၏ကားဖြင့် တင်၍ခေါ်ခဲ့လေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့ရှိရသော မျက်နှာသိမ်းချို့

၁၉၂၄-ခုနှစ်တွင် ဆွာရပ်ချီပါတီသည် အောင်ပွဲများဆက်တိုက်ရရှိခဲ့သည်။ ဆွာရပ်ချီပါတီ၏ နိုင်ငံတစ်ဝန်း ရေပန်းစားလာမှုကို ထိတ်လန့်လာသော ဗြိတိသျှအုပ်စိုးသူများသည် ပါတီအားဖြိုခွဲရန် ကြံစည်လာတော့သည်။ ထိုနှစ်အောက်တိုဘာ (၂၅)ရက်နေ့တွင် ဆွာရပ်ချီပါတီဝင်နိုင်ငံရေးသမားများကို အုပ်လိုက်ချီ၍ ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကာလကတ္တား မြို့နယ်စီမံကောင်စီ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိချုပ်ဖြစ်သူ ဘိုစ်ကိုပါ ဖမ်းဆီးသည်။ ဤသည်ကို ဆွာရပ်ချီပါတီခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် ကာလကတ္တားမြို့တော်ဝန်ဖြစ်သူ စီ၊ အာရ်၊ ဒတ်စ်က လုံးဝမခံနိုင်တော့။

“ဘိုစ်ဟာ လူမှုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးစတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကလွဲလို့ အစိုးရဆန့်ကျင်တဲ့လုပ်ငန်း တစုံတစ်တောင် မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ကောင်းကောင်း အာမခံတယ်။ တကယ်လို့ ဘိုစ်ဟာ အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ခဲ့မိရင်လည်း သူ့မှာအပြစ်မရှိဘူး။ သူ့အထက်က မြို့တော်ဝန်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့သာ တာဝန်ရှိတာပဲ ကျုပ်ကိုသာ ဖမ်းနိုင်တယ်”

၃၂ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

က မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်တော့်ကို ဗြိတိသျှဧကရာဇ်၏ အလီပိုအကျဉ်း ထောင်ကြီးသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသည်ဟု ထင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ် ပေ။

ကျွန်တော်လည်း အလီပိုဗဟိုအကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း ပင် ကျွန်တော်နှင့် တစ်လှေထဲစီးများကို တွေ့ရသည်။ အကျဉ်းဌာန အာဏာပိုင်များအနေဖြင့် ကျွန်တော်လို နိုင်ငံရေးသမားများကို လက်ခံရသည်ကို စိတ်ကောင်းပုံမရကြရှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို အခြားအကျဉ်းသားများနှင့် ရောနှောမထားဘဲ အထူးအစီအစဉ်ဖြင့် သီးခြားထားရှိပါသည်။ ရက်အတန် ကြာလာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားစုစုပေါင်း (၁၈)ဦး ဖြစ်လာ၍ အတန်ငယ် အားတက်လာပေသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူ ကာလကတ္တားမြို့ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိချုပ် (မြူးမင်းကြီး)ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဆီးမှုသည် မြူးလုပ်ငန်း၌ အတန်ငယ် အနေအထား ပျက်သွားမည်မှာ သေချာလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ် အစိုးရနှင့် ဘုရင်ခံချုပ်က ၁၉၂၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလထိအောင် အကျဉ်းထောင် ထဲမှနေ၍ မြူးနီစီပယ်ကိစ္စများကို ရုံးထိုင်ဆောင်ရွက်ပေးရန် အထူးအမိန့် တစ်ရပ်ထုတ်ပြန်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်၏ အတွင်းရေးမှူးကိုလည်း မကြာခဏလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများနှင့်တကွ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ပေးခဲ့၏။ ဤသို့ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်အတွင်းဝန်တို့ လုပ်ငန်းသဘောအရ တွေ့ဆုံတိုင်း ကျွန်တော့်တို့အနားတွင် အကျဉ်းထောင်အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် အဆိုးဆုံး ပလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်မှာ ရှိနေမြဲဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကိုလည်း ကျွန်တော်က လက်မခံလို။ ထို့ကြောင့် အနားရှိပလိပ်အရာရှိနှင့် မကြာခဏ အချင်းများ ရလေသည်။

မကြာမီပင် ကျွန်တော်ကို အပြစ်ပေးသည့်အနေဖြင့် (ဘာဟန်ပို) အကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်ကို တွေ့ဆုံရန်လာသော ရောင်းရင်းများအဖို့ ခရီးအနည်းငယ် ကွာလှမ်းသွားသဖြင့် အခက်အခဲတွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့်မူ အလီပိုမှာရော ဘာဟန်ပိုမှာပါ အကျဉ်းထောင်အာဏာပိုင်များနှင့် မပြေမလည်မရှိခဲ့ပါ။

မန္တလေးထောင်ရောက် အိန္ဒိယမျိုးချစ်သူခေါင်း (နေတင်) ဆူဘတ်ချန်ရာဘိုင် ၃၃ သို့ရာတွင် ဘာဟန်ပိုသို့ရောက်သောအခါ ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် စကားများ ရပြန်လေသည်။

အကျဉ်းခံနေရသောတစ်ချိန်လုံး၌ ကျွန်တော့်တို့ နိုင်ငံရေးသမားများသည် စာဖတ်ကြ၊ ထောင်မှလွတ်ချိန်၌ ပြုလုပ်ရမည့် နိုင်ငံရေးလွှပ်ရှား မူလုပ်ငန်းများအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြနှင့်သာ အချိန်ကုန်ရလေသည်။ ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံရေးသမားများအနေဖြင့်ကား တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အစိုးရ၏ အဖမ်းအဆီးကြောင့် နိုင်ငံရေးသမားများ လာလေလေ၊ သဘောကျလေလေဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘာဟန်ပိုတွင်နေထိုင်ရသော ကျွန်တော့်အနေနှင့် (၂)လထက် ပို၍မကြာခဲ့ပေ။

၁၉၂၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၅) ရက်နေ့၌ ကျွန်တော့်ထံ အမိန့် တစ်ရပ် ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုအမိန့်မှာ ကာလကတ္တားသို့ ပြန်လည်၍ ထောင်ပြောင်းရမည်ဖြစ်၏။ ထိုဘာဟန်ပိုအကျဉ်းထောင်မှ ကာလကတ္တားသို့ အသွားလမ်း၌ ကြားရသည်ကား ကျွန်တော်အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားလောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ကာကတ္တား၌ ထားမည်မဟုတ်ဘဲ အထက်မြန်မာပြည် မန္တလေးမြို့အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ဖြစ်ပါသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကာလကတ္တားသို့ ရောက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို လာ(လ်)ဘဇာပုလိပ်ဌာနသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၍ ၎င်း၌ ကျွန်တော်ညအိပ်ရလေသည်။ ပုလိပ်ဌာနထဲ၌ရှိသော အချုပ်စခန်းကား အလွန်ညစ်ပတ်လှ၏။ အခန်းထဲရှိ ခြံ၊ ကြမ်းပိုးတို့ကြောင့် ကျွန်တော် တရေးမျှ မမေးခဲ့ရ။ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်း စသည့်သန့်ရှင်းရေး ဆောင်ရွက်ချက်များဟူ၍ လုံးဝမရှိပေ။

လာ (လ်) ဘဇာ အကျဉ်းခန်းသည် လောကဓရသားတကာ၊ အကျဉ်းခန်းထဲသို့ ကြိုးတိုးကျဲတဝင်ရောက်လာသော နေရောင်ခြည်တန်းများတို့ ငေးမောရေတွက်ရင်း ကျွန်တော် လဲလျောင်းနေမိသည်။ ယင်းအခိုက်အစာ၌တွင် ကျွန်တော်နှင့် အခန်းချင်းကပ်လျက်မှ ကျွန်တော်နားယပ်သော အသံဗလံများကို ကြားရလေသည်။

၃၄ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

အို ... ကောင်းလေစွ၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ကျွန်တော်၏အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများကို ကျွန်တော့်ထံ ပို့ဆောင်ပေးလေပြီတကား။ မှောင်ကောင်းဆဲရှိသေးသော နံနက်ခင်း၌ ကျွန်တော်၏ မြင်ကွင်းရှေ့သို့ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာလေသည်။ သူကား လက်ထောက်ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ် မစ္စတာလီမန်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို မန္တလေးပို့ရာတွင် ခြံရံလိုက်ပါမည်သူဖြစ်၏။ အခန်းအသီးသီးလည်း ပွင့်လာလေပြီ။ ထိုအခန်းများထဲမှ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာသိအကျဉ်းသား (၇)ဦးတို့ ထွက်လာကြ၍ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ခရီးတူကို သွားကြရမည်ဖြစ်၏။

အမှောင်လွှမ်းမိုးနေသော အောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် အကျဉ်းသား(၇)ယောက်တို့ကို လက်နက်ကိုင်၊ အစောင့်အကြပ်များဝိုင်း၍ ပုလိပ်ဌာနအပြင်ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ ပုလိပ်ဌာနအပြင်ဘက်၌ တံခါးဟရံဟ၌ ဖွင့်ထားသော အချပ်ကားနှစ်စီး၊ ကားတစ်စီးတွင် ကျွန်တော်တို့ပိုင် မဖြစ်စလောက်သော ပစ္စည်းပစ္စယကလေးများကိုတင်၍ ကျန်တစ်စီး၌ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားများကို တင်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသောကားသည် အမြန်ဆုံးမောင်းလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကားထိုးရပ်ချိန်ကျမှ ကျွန်တော်တို့ မြစ်ကမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်နေကြောင်းသိရလေသည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းသည် မြစ်ကမ်း၌ကပ်ထားကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကိုမူ မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းပေါ်သို့ တက်စေ၏။

သုံးနာရီနီးပါးမျှ မြစ်တစ်လျှောက် မော်တော်ဘုတ်ကို မောင်းသွားပြီး သင်္ဘောထွက်ချိန်ကျခါမှ မြစ်လယ်တွင် မော်တော်ပေါ်မှ သင်္ဘောပေါ်သို့ တိတ်တဆိတ်တင်ခဲ့သည်။ နံနက်(၉)နာရီခန့်တွင် သင်္ဘောသည်မြစ်တစ်လျှောက်မှ ပင်လယ်သို့ဦးတည်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သင်္ဘောအတွင်း ကျွန်တော်တို့ရှိရာ အခန်းကို တင်းကြပ်သော အစောင့်များချထားလေသည်။ သင်္ဘောစီးခရီးသည်များအနေနှင့် ဘာကြောင့် လက်နက်ကိုင်အစောင့်အရှောက်များ ထူထဲစွာချထားသည်ကိုသာ စူးစမ်းကြရုံမလွဲ၍ ကျွန်တော်တို့ပါလာသည်ကို သိကြဟန်မတူပေ။

မန္တလေးထောင်ရောက် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ရောက်(နေတာရှိ)သုတတ်ချွန်ရာသို့ ၃၅

အပြောကျယ်သော ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ အခန်းရှေ့မှ အစောင့်များကို ရုပ်သိမ်းလိုက်၍ လက်နက်မဲ့အရာရှိများကိုသာ ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ကြပ်စေခဲ့လေသည်။ မြန်မာပြည်သွားလေးရက်ခရီးကား ကျွန်တော်တို့အဖို့ အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ကြပ်လိုက်ပါလာသော မစ္စတာလီမန်းမှာ အထူးပင် ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်လှ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဘုရင်ခံချုပ်များ၊ အုပ်ချုပ်ရေးကောင်စီလူကြီးများ၊ လူထုခေါင်းဆောင်များ စသည်ဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာ အိန္ဒိယနိုင်ငံရေးရာများကို ဆွေးနွေးနိုင်လေသည်။ ကျွန်တော် သူနှင့်ဆွေးနွေးရာ၌ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများအား ပုလိပ်က အဘယ်ကြောင့် ညှဉ်းဆဲရသည်ဆိုသောအချက်ကို ထည့်သွင်းဆွေးနွေးလိုက်၏။

ထိုအခါ မစ္စတာလီမန်းက ပထမဆုံး ကျွန်တော့်စွဲချက်ကို ငြင်းဆိုသေးသော်လည်း နောက်၌အချို့အရေးအခင်းတွင် နိုင်ငံရေးသမားများကို ပုလိပ်တို့က ညှဉ်းပန်းမှုမကင်းခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီး ရန်ကုန်ရောက်ရန် တစ်ညအလို၌ မစ္စတာလီမန်းမှာ ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။ နံနက်ရောက်သောအခါ သူက ...

“ဉာဏ်တစ်ညလုံး အိပ်မက်ဆိုးများမက်လျက် ၎င်းအိပ်မက်ထဲတွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ ဆိပ်ကမ်းမှ လွတ်သွားကြောင်းတို့ပါဝင်ကြောင်း”

ပြောပြလေသည်။

ရန်ကုန်မှ မန္တလေးခရီးကား ရှည်လျားလှပြီ။ နာရီ(၂၀)မျှ ကြာမြင့်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မီးရထားခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးတွင် မီးရထားရပ်တိုင်း ထူထပ်သောပုလိပ်အစောင့်အကြပ်များ ရထားဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ချထားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာလူမျိုးခရီးသည်များ အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား ထိပ်တန်းနိုင်ငံတော်အရာရှိကြီးများ (သို့မဟုတ်) အစိုးရအစိုးရ သတ္တဝါကောင်းများဟု ထင်ကောင်းထင်မှတ်ဖွယ်ရာရှိ၏။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးခရီး ရထားစီး၍ သွားနေသည်ထိအောင် ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် မန္တလေးဆိုသည်မှာ နာမည်သာ ကြားဖူးခဲ့လေသည်။

၃၆ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အတွေးထဲ၌ မန္တလေးဆိုသည်မှာ လွတ်လပ်သော မြန်မာပြည်၏ နောက်ဆုံးမင်းနေပြည်တော်ဖြစ်သည်နှင့် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာတတိယစစ်ပွဲစသည့် မြင်ကွင်းများက ဝိုးတဝါးဝင်ရောက်စိုးမိုးလာကြသည်။ သို့ရာတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ကျွန်တော် သတိရခဲ့သည့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ခေမာင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသော 'လောကမာညာတိလပ်' ဤမန္တလေးထောင်တွင် ထောင်(၆)နှစ် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရပုံနှင့် နောက်ပိုင်း 'လာလာဂျီပတ်ရေ' ထောင်တစ်နှစ်အပြစ်ပေးခံရပုံတို့ပင်ဖြစ်သည်။

၎င်းသတိရချက်က ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်သည်လည်း သူတို့ ခြေရာနင်းရပြီတကားဟု ဂုဏ်ယူစိတ်တစ်ဆက်တည်း ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးဘူတာကြီးမှ မန္တလေးမြို့ရိုးအတွင်းရှိ ထောင်ကြီးသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ မန်းမြို့ရိုးအတွင်း၌ အဖမ်းခံအိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီးများဖြစ်ကြသော 'လာလာဂျီနှင့် ဆာဒါအဂျစ်ဆင်းနီ'တို့ ထိန်းသိမ်းခံရင်း နေထိုင်ခဲ့ကြသည့်အိမ်များကို တွေ့ရသည်။

လှပသော နံနက်ခင်း၏ ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြု၍ လှပသော အဆောက်အအုံများ (နောက်မှ နန်းတော်ဟောင်းနှင့် မြန်မာဘုရင်နိုင်ငံတော်၏ အဆောက်အအုံများဟုသိရသည်) ကိုလည်း တွေ့ရပေသည်။ ယင်းသို့ မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်ရာများကို သတိရသည်နှင့်နည်းတူ ကျွန်တော်တို့၏ နှလုံးသားများလည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ ခုန်လာကြပြီး မြန်မာနိုင်ငံလည်း တစ်ချိန်တွင် မိမိ၏လွတ်လပ်ရေးအလံတော် လွှင့်ထူနိုင်စွမ်းရှိပေလိမ့်မည်ဟု တောင့်တတွေးတောခဲ့မိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးထောင်၏ ညိုမှိုင်းသော နံရံအနီးသို့ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုအားလုံး လွင့်စဉ်သွားတော့၏။ မြန်မာပြည်၏ အကျဉ်းထောင်အတွင်းပိုင်း အနေအထားကား အိန္ဒိယအကျဉ်းထောင်တစ်ခု၏ အနေအထားနှင့်မတူချေ။ ဤသည်မှာ ထောင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လေ့လာခဲ့မိခြင်းသာဖြစ်၏။

ပထမဆုံး ကျွန်တော်တို့ သတိထားခဲ့မိသည်မှာ ထောင်အဆောက်အအုံများကို ကျောက် (သို့မဟုတ်) အုတ်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားခြင်း

မန္တလေးထောင်ရောက် အိန္ဒိယမှန်သွားကောင်း (နေတာဂျီ) ဆုတံဆိပ်ရတိုက် ၁၁၂ မဟုတ်ဘဲ သစ်သားများဖြင့် တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထောင်အဆောက်အအုံများမှာ တိရစ္ဆာန်ရုံ (သို့မဟုတ်) ဆက်ကပ်များထဲမှ လှောင်အိမ်များနှင့် တကယ်တူလှပေသည်။ ထောင်အဆောက်အအုံများ၏ အပြင်ဘက်မှနေကြည့်လျှင် အထူးသဖြင့် ညဘက်များတွင် အကျဉ်းသားများမှာ ထောင်သံတန်းများနောက်၌ တိရစ္ဆာန်များသဖွယ် နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ဤအဆောက်အအုံများအတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့လည်း အင်္ဂလိပ်သက်ပါးစေထောင်အမှုထမ်းများ ပြုသမျှနုကြရပေတော့သည်။ နေထိုင်ထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့်တကွ အကျဉ်းသားအားလုံးအတွက် ဆောင်းရာသီ အအေးဒဏ်တို့လည်းကောင်း နွေရာသီ၏ပြင်းထန်သော အပူဒဏ်ကိုလည်းကောင်း မန်းအပူပိုင်း ငြိမ်းငြိမ်းကိုလည်းကောင်း အကာအကွယ်ပေးနိုင်ရန် ဘာမျှပေးထားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘယ်ကဲ့သို့ အသက်ရှင်နေရမည်တို့ပင် တွေးစပြုလာကြတော့၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့မှာ ကူကယ်မည့်သူ ဝေးလှသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် အဆိုးဆုံးအခြေအနေကို အကောင်းဆုံးလုပ်၍ နေခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ထောင်အဆောက်အအုံနှင့် တွဲလျက်ရှိသော အဆောက်အအုံကား တိလပ် ထောင် (၆) နှစ်မျှ အကျဉ်းခံသွားရရှာသော နေရာဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ အမှုထမ်းများထဲတွင် တိလပ်ရှိစဉ်က အမှုထမ်းခဲ့သူများ များအပြားတွေ့ရ၏။

၎င်းအမှုထမ်းများထဲမှလည်းကောင်း၊ ထို့နောက် အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးထဲမှလည်းကောင်း အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ 'တိလပ်' တစ်ယောက်က ညိုမှိုင်းသည့် နေထိုင်သွားပုံကို သိရသည်။ 'တိလပ်' ကိုယ်တိုင် သံပရာပင်များ နှစ်ချိုးသွားခဲ့ပုံကိုလည်း သိရလေသည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အကျဉ်းသားများ မွေးတာဂျီဘွန်လာလ်ချက္ကားဂျီး၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပထမမြန်မာစာကိုသင်ကြရ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မြန်မာလူမျိုးများကို အလွန်အမင်း ခြိမ်းခြောက်သဘောကျချိန်ရောက်သည်အထိကို မြန်မာစာသင်တန်းသို့ မတက်

၃၀ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ရောက်နိုင်ခဲ့ပေ။ မြန်မာလူမျိုးများတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က မနှစ်သက်ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင်ကောင်းသော ကောင်းကွက်တစ်ကွက် အမြဲတန်းရှိ နေ၏။ သူတို့ကား အလွန်အမင်းဖော်ရွေတတ်၍ ပွင့်လင်းပျော်ရွှင်တတ်လှ ပေသည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာတို့သည် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ၌ မိမိကိုယ်ကိုယ် မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ ဒေါသနောက်ကို ပါတတ်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ ထောင်ပိုင်ဝန်ကပွတိန်စမစ် (နောက်မေဂျာစမစ်) သည် ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် ဆက်ဆံရေးအတော်ကောင်းလှ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် သူ၏ကြား၌ ဘာမျှပြဿနာမရှိခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်တို့က အင်္ဂလိပ် အစိုးရကို ထောင်ထဲမှ တိုက်ပွဲဝင်ဟင်း အစာငတ်ခံဆန္ဒပြသည်တိုင် ကျွန်တော်တို့၏ ခင်မင်သော ဆက်ဆံရေးမှာ မပြေမလည်မဖြစ်ခဲ့ရပေ။ ထောင် မျူးကြီးနှင့်မူကား ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ မပြေမလည်ဖြစ်ရသည်။ ၎င်းပြင် သူကလည်း အမြဲတမ်းလို မထိတထိနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ သူ၏အကြောင်းပြချက်မှာ သူ့အနေနှင့် အမြဲတမ်းအထက်အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရသည်ဟူ၏။

သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးသလို ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူတို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်ကြောင်း သိလာသောအခါ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် မဟာမိတ်ပြုလာတော့သည်။ အကျဉ်းဌာန မင်းကြီးမှာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တာရာပိုဆိုသူဖြစ်၍ အလွန်ဖျတ်လတ်ပါးနပ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မန္တလေးရှိ ထောင် (သို့မဟုတ်) မြန်မာပြည်အခြားထောင် များရှိ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအကျဉ်းသားများ မပြေမလည်ဖြစ်ရတိုင်း သူသည် ကျွန်တော်တို့ကို ကောင်းစွာပြုမူဆက်ဆံသည်ဟု ဝန်ခံရမည်ဖြစ်၏။

သူ၏ အခက်အခဲမှာ ပထမဆုံးအနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်ပတ်သက် ၍ လုံးဝတာဝန်ရှိသော ဘင်္ဂလားအစိုးရက သူတစ်ချက်မှားလျှင် သူ့ကို ဒုက္ခပေးမည်ဖြစ်၏။ ဒုတိယအချက်အနေဖြင့် အိန္ဒိယအစိုးရက မြန်မာပြည် နှင့် ဝေးကွာလွန်းလှ၍ သူ၏သဘောထားနှင့် ခြားနားလွန်းလှသည်။ ထိုအခါ အချက်အနေဖြင့်ကား မြန်မာအစိုးရသည် ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးလိုစိတ်

မန္တလေးထောင်ရောက် အိန္ဒိယမျိုးချစ်သူကောင်း (နေတာရှီ) ဆူဘတ်ချန်ရာဘိုစ် ၃၉ မရှိသော်လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် တာဝန်ခံ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး မကိုင်တွယ်ဆက်ဆံလိုကြပေ။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တာရာပိုက အကျဉ်းထောင်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး လုပ်ငန်းကို များစွာစိတ်ထက်သန်သူတစ်ဦးဖြစ်လေရာ သူ့ရောက်ဆဲကာလ ၌ အင်္ဂလန်ရှိ ဘုရင့်အကျဉ်းဌာန မင်းကြီးများထံမှ တစ်ဦးဖြစ်သူ မစ္စတာ ပတ်တာဆင်ကို မြန်မာပြည်သို့ ဖိတ်ခေါ်၍ အကျဉ်းဌာနပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး လုပ်ငန်းအကြံပေးပါရန် တောင်းပန်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ မည်မျှ စိတ် ထက်သန်စေကာမူ အကျဉ်းထောင်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးမှာ ခေတ်နောက်ပြန် ဆွဲနေသော သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ထင်သလောက် အကောင်အထည် မဖော်ခဲ့ပေ။

သာမန်မြန်မာတစ်ဦးအဖို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆေးလိပ်သောက် တတ်ကြရာ ဆေးလိပ်ကို ထမင်းထက်ပို၍ မက်သူများရှိကြလေသည်။ သို့ရာ တွင် ဆေးလိပ်၊ ဆေးရွက်ကြီးတို့မှာ မြန်မာအကျဉ်းထောင်များတွင် ပိတ် ပင်ထားရာ မြန်မာအကျဉ်းသားများသည် ဆေးလိပ်မှောင်မိုသွင်းရန်အတွက် ထောင်ပြစ်မှုများစွာကို ကျူးလွန်ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် အကျဉ်း ဌာနမင်းကြီးအနေဖြင့် ဆေးလိပ်ကို တရားဝင်ပြုလုပ်လိုက်လျှင် ထောင်ပြစ် မှုဖြစ်ပွားခြင်းများ လျော့နည်းသွားမည်ဟု တွက်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အကျဉ်း စာရိတ္တကောင်းမွန်သော အကျဉ်းသားတိုင်းကို ဆုလာဘ်အဖြစ် နေ့စဉ် ဆေးလိပ်ဆေးရွက်များပေးမည်ဟူသော အမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်ခဲ့၏။

ယင်းအမိန့်ကြောင့် အကျဉ်းထောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး၌ သိသိ သာသာ ထူးခြားမှုမရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိကား ထိရောက်ခဲ့ပေသည်။ ထိုအမိန့်ကို တစ်နှစ်စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ တစ်နှစ် ပြည့်သောအခါ ထောင်ပိုင်ဝန်အတော်များများက ၎င်းစမ်းသပ်မှုကို ဆန့် ကျင်သောအစီရင်ခံချက်များ တင်သွင်းကြ၍လည်းကောင်း၊ ဘဏ္ဍာရေးဌာန အနေဖြင့်လည်း ထောင်အတွက် ငွေပိုကုန်ရသည်အတွက်ကြောင့်လည်း ကောင်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကို ရပ်စဲလိုက်ရ၏။

၄၀ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခါနီးအောင် သူလုပ်ခဲ့သော အခြားပြုပြင်ပြောင်းလဲချက်တစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းမှာ ထောင်ပြင်ပ၌ အကျဉ်းစခန်းများဖွင့်၍ လမ်းဖောက်လုပ်ခြင်းလုပ်ငန်းများတွင် အကျဉ်းသားများအဖို့ လွတ်လပ်ခွင့် ပိုမိုရကြ၍ ထမင်းအစားအသောက်အပြင် အခြားအခွင့်အရေးများလည်း ရရှိလေသည်။ ဤပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ဆုံးအခြေအနေ ဘယ်သို့ရှိသည်ကိုမူကား ကျွန်တော်မသိချေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှ ထွက်လာသည့်အချိန်ထိမူကား ဤကဲ့သို့ ထောင်အပြင်အလုပ်စခန်းများ ဖွင့်ရေးအတွက် သင့်လျော်သော အရာရှိများကို ရှာမရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးတိုင်း သူက 'အကျဉ်းသားများကို လူမဆန်စွာ ဆက်ဆံ၍ အကျဉ်းထောင်ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို မမှပစ်နိုင်သော အရည်အချင်းမျိုးနှင့် ပညာအမြော်အမြင် ပြည့်စုံသည့်အရာရှိကောင်းများ ရှာမရပါ'ဟု ညည်းခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် မြန်မာပြည်၌ အကျဉ်းကျနေစဉ်အတွင်း ရာဇဝတ်မှုခင်းစိတ္တဓမ္မနှင့် အကျဉ်းထောင်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ပြဿနာများကို လေ့လာနိုင်ခွင့်ရခဲ့၏။ အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးသည် လိုအပ်သောစာအုပ်စာတမ်းများကို လေ့လာနိုင်ရန် များစွာအကူအညီပေး၏။ တစ်ဖန် မြန်မာပြည်ထောင်အသီးသီးရှိ အကျဉ်းသားများ၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကလည်း ထောင်ဘဝကို လေ့လာနိုင်ရေးအတွက် အကြောင်းအရာကောင်းတစ်ရပ်အဖြစ် အထောက်အကူပြုခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် လေ့လာမိသမျှတွင် လူသတ်မှုကျူးလွန်သူကို အသိုင်းအဝိုင်းက အဆိုးဆုံးရာဇဝတ်သားများဟု မှတ်ယူကြ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်တော်အတွေ့အကြုံအရ အကျဉ်းသား အများအပြားထဲ၌ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြသူများသည် စိတ်ထားပိုမိုကောင်းသူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ကျွန်တော် သတိထားမိသမျှ အဆိုးဆုံးအကျဉ်းသား အမျိုးအစားမှာ ခါးပိုက်နှိုက်ခြင်း၊ ခိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူများသာ ဖြစ်၏။

မန္တလေးထောင်ရောက် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ရောက်သွား(နေတာရှိ) ဆုတံဆိပ်ရရှိသည့် ၁၁

မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ထံသို့ အရာရှိများ အပါအဝင် များပြားလှသော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် ဧည့်သည်များ လာရောက်တတ်ကြသည့် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးမှအစ အထက်တန်းတရားသူကြီးများအထိ ဝိဝင်ကြ၍ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ အိန္ဒိယအမျိုးသားအစိုးရ အကျဉ်းသားများကို သူတို့အားလုံးလိုလိုက ဂရုတစိုက် လေ့လာသွားကြ၏။ ၎င်းဧည့်သည် များထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သော အင်္ဂလန်မှ အကျဉ်းဌာနမင်းကြီး မစ္စတာပတ်တာဆင်က အိန္ဒိယရှိ အန္တရာယ်အများဆုံး လူများထဲမှ (၈)ယောက်မြောက်လူဟု ကျွန်တော်ကို ကင်ပွန်းတပ်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမြဲတမ်းဧည့်သည်တော်ကြီးကား မန္တလေးအရေးနှင့် မစ္စတာဘရောင်းဆိုသူဖြစ်၏။ သူအနေဖြင့် မန္တလေးလူထုအပေါ် မည်သို့ ခြေထောက်ဆဲလေသည်မသိ။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်၌မူကား ပြောင့်ပြောင့်သမားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ၎င်းပြင် သူသည် ကျွန်တော်တို့ ဖတ်လိုသော စာအုပ်စာတမ်းများကို အကူအညီပေးသည့်အပြင် ကျွန်တော်တို့နှင့် အကျဉ်းဌာနအရာရှိများ ပြောမလည်ဖြစ်တိုင်း ကြားဝင်စေ့စပ်ပေး၏။

ကျွန်တော်တို့၏ ထောင်ပိုင်ဖြစ်သူ မစ္စတာစမစ်ခွင့်ယူသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့် အကျဉ်းဌာနအရာရှိများ အချင်းများခဲ့ကြလေသည်။ မစ္စတာစမစ်၏နေရာတွင် မေဂျာဖင်လေးဆိုသူ ဝင်လာရာ အသေးအဖွဲ့ကိုစွဲနှင့်ပတ်သက်၍ မေဂျာဖင်လေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ စကားများရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အစာငတ်ခံဆန္ဒပြကြလေသည်။ သို့သော် မစ္စတာဘရောင်းကြားဝင်စေ့စပ်မှုဖြင့် ကျွန်တော် ထိုပြဿနာမှာ ပြေလည်သွားခဲ့လေသည်။

မြန်မာပြည်သို့ နယ်နှင့်အကျဉ်းကျခံနေရသော အစိုးရအကျဉ်းသားများတွင် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုသည် ပထမအသုတ်မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုသည်မရောက်မီ တစ်နှစ်ခန့်က ပထမအသုတ်အဖြစ် ပို့လိုက်ကြသေးသော်လည်း ထိုပထမအသုတ် မြန်မာပြည်သို့ရောက်သောအခါ တစ်အုပ်လုံးကို အသက်သတ်မှု မထားဘဲ နှစ်စုခွဲ၍ ထောင်ခွဲပြီး ထားလေသည်။ ထို့ကြောင့်

၄၂ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ဝထမအသုတ်ပါ လူများမှာ အထူးဒုက္ခရောက်ကြပြီး ၎င်းတို့၏ ထောင်တွင်း အခြေနေ သက်သာချောင်ချိရေးအတွက် ပူးတွဲတိုက်ပွဲမဝင်နိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုစဉ်က အစိုးရအကျဉ်းသားများထဲမှ မစ္စတာဂျီတွန်ဘားလ် ချက်တာဂျီဆိုသူနှင့် မစ္စတာဘူပန်တရာကူမာဒတ် ဆိုသူနှစ်ဦးက အိန္ဒိယ နိုင်ငံဆိုင်ရာအတွင်းဝန် လော့ဒ်အော်လီဗီးယားထံသို့ တိုင်စာထုတ်သွင်း၍ စာထဲတွင် (အိန္ဒိယတွင် ထောက်လှမ်းရေးဌာနခွဲဟု ခေါ်သော)ဘက်လား ပုလိပ်အဖွဲ့၏ နိုင်ငံရေးဌာနခွဲ၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်များကို ပြင်းထန်စွာ ဝေဖန်ခဲ့လေသည်။

စာပါ အဓိကအကြောင်းအရာမှာ ပုလိပ်အဖွဲ့က ပုလိပ်သတင်းပေး များကို (အပြစ်မဲ့သော်လည်း စိတ်တက်ကြွနေသော လူငယ်များအား ထောင်မမ်းနိုင်ရန်) မွေးထားကြပြီး ထိုလူငယ်များကို သူပုန်ပုဒ်မတပ်ကြ ကြောင်း။ ဤသို့ပြုလုပ်ပါမှ ပုလိပ်အဖွဲ့ ထောက်လှမ်းရေးဌာနခွဲအနေဖြင့် အပိုလစာအဖြစ် (အန္တရာယ်ကြေး)များကိုလည်းကောင်း သတင်းပေးများ ငှားရမ်းခအတွက် ငွေကြေးများကိုလည်းကောင်း မတရားလိမ်ထုတ်ယူကြ ကြောင်းတို့ ပါဝင်လေသည်။

ဤစာကို အိန္ဒိယသတင်းစာတစ်စောင်က အနံ့ရသွားပြီး သတင်း အဖြစ် ထည့်သွင်းသည့်အပြင် ဆွာရပ်ချီပါတီခေါင်းဆောင် ပန်ဒစ်မိုတီလာ နေရူးကလည်း ကောင်စီအစည်းအဝေးမိန့်ခွန်းတစ်ခု၌ ဤသတင်းကို ကိုးကား ထည့်သွင်းပြောဆိုပြီး အမှုမစစ်ဘဲ လူများကို အကျဉ်းချထားခြင်းကို ပြင်းထန် စွာ ကန့်ကွက်ခဲ့လေသည်။

ဤစာကို သတင်းအဖြစ် ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းအပေါ် အင်္ဂလိပ် အစိုးရက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး မြန်မာပြည်ရှိ အိန္ဒိယအကျဉ်းသားများထံ စည်းကမ်းများ ပိုမိုတင်းကြပ်ခဲ့လေသည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရပိုင်းက စိတ်ကြည် တန်သလောက်ရှိမှ မြန်မာနိုင်ငံရှိ အိန္ဒိယအကျဉ်းသားများကို တစ်စုတစ် ဘွဲ့တည်း တစ်ထောင်ထဲမှာ စုပေါင်းထားခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစာကို သတင်းစာများအနံ့ရသွားရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော မစ္စတာကူမာဒတ်ကမူ သတင်းစာတွင်ပါအောင် လုပ်မှုအတွက် သီးခြားထားမြဲထားခဲ့လေသည်။

မန္တလေးထောင်ရောက် အိန္ဒိယမျိုးချစ်သူကောင်း (နေတာဂျီ) ဆူဘတ်ချန်ရာဘိစ် ၁၁ ၄၃

ထောင်ထဲတွင် မကြာခဏဆိုသလို မြန်မာနိုင်ငံရေးသမားများနှင့် တွေ့ဆုံရပြီး ၎င်းတို့ထံမှ မြန်မာနိုင်ငံရေးတွင် အင်္ဂလိပ်တို့ ရှုပ်ထွေးစွာ ပါဝင် စွက်ဖက်နေပုံအများအပြားကို သိခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ရသူများထဲ တွင် ဘုန်းကြီးအများအပြားလည်းပါသည်။ ဤဘုန်းကြီးတို့ကား ကျွန်တော် တွေ့ကြုံဖူးသမျှတွင် လူအဆန်ဆုံးစံပြပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ မြန်မာ ပြည်ဆိုသည်ကား ဇာတ်အနိမ့်အမြင့်နှင့် လူတန်းစားခွဲခြားမှု လုံးဝမရှိသော နိုင်ငံသာတည်း။

လူတန်းစားခွဲခြားမှု မရှိဆုံးသော နိုင်ငံကိုပြုပါဆိုလျှင် မြန်မာပြည် သာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကား မြန်မာပြည်အတွက် ရှင်သန်နေသော ဘာသာရေးတစ်ရပ်ဖြစ်၍ ၎င်းဘာသာကို လက်ကိုင်ပြုထားသော ရဟန်း တော်များကား အမြင့်မားဆုံးသော ကောင်းချီးကို ရရှိကြပေသည်။ ရာစု ပေါင်းများစွာကတည်းက ၎င်းရဟန်းများသည် မြန်မာယောက်ျား-မိန်းမ တို့ကို အခမဲ့ပညာရေးများ ပေးအပ်ခဲ့၍ စာတတ်မြောက်မှုနှင့် ပတ်သက် လျှင် မြန်မာတို့သည် အိန္ဒိယသားများမမီအောင် အခြေခံပညာတတ်သူများ များကြလေသည်။

အထက်မြန်မာနိုင်ငံကိုပါ အင်္ဂလိပ်တို့ သိမ်းယူပြီးကတည်းက ဘုန်းကြီးများကသာလျှင် ငြိမ်စပြုနေသော အမျိုးသားရေး မီးရှူးတန်ဆောင် ကို ဆက်လက်၍ တောက်လောင်စေခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။

ရဟန်းများ၏ ခိုင်မြဲသော နိုင်ငံခြားအစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးကြောင့် အရာရှိရော အရာရှိမဟုတ်သူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအားလုံးက ပြင်းထန်စွာ မုန်း တီးခြင်းကို ခံရလေသည်။ ထူးခြားချက်မှာ ရဟန်းတော်များသည် အင်္ဂလိပ်ကို ဆန့်ကျင်သော်လည်း အိန္ဒိယကို မဆန့်ကျင်ကြပေ။ ထို့အပြင် အိန္ဒိယနှင့် ခွဲရေးကိုပင် ပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက်ခဲ့ကြ၏။

အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် ယဉ်ကျေးမှုခြင်း မတူသော်လည်း အကယ်၍ မြန်မာပြည်ကို အိန္ဒိယနှင့် ခွဲလိုက်လျှင် အင်္ဂလိပ်ကို နိုင်ငံရေးလွတ်လပ်မှု အတွက် တိုက်သည့်နေရာ၌ ပို၍အားနည်းသွားမည်ဟု ထွက်ခဲ့ကြ၏။ မြန်မာ

၄၄ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

လူထုအကြား၌လည်း ဘုန်းကြီးရဟန်းများ၏ သြဇာကား အထူးသက်ရောက် လှတော့၏။

သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်စာတတ် မြန်မာတစ်စုအနေဖြင့် နိုင်ငံရေးအခ သီးခြား အစုအဝေးတစ်ရပ်သာဖြစ်၏။ ထိုအင်္ဂလိပ်စာတတ် မြန်မာအများစုက ဘုန်းကြီးများ၏ မူဝါဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး အိန္ဒိယကိုပါ ဆန့်ကျင်ကာ အင်္ဂလိပ်ကို ဒူးထောက်သူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ အင်္ဂလိပ်စာတတ်မြန်မာများထဲ၌ အနည်းစု ကမူ နိုင်ငံရေးအရ ရဟန်းတော်များနှင့် မဟာမိတ်ပြုထားလေသည်။

အင်္ဂလိပ်စာတတ် မြန်မာများအနေဖြင့် ယူဆကြသည်မှာ အိန္ဒိယ ပြည်နှင့် ခွဲလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေတိုးတက်လာမည် မြန်မာပြည်၏ ကောင်းရာကောင်းကြီး လုပ်ဆောင်ပေးနေသည်မှာ အိန္ဒိယ မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်သာဖြစ်သည်ဟု မြင်ကြ၏။ အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိ 'ဘိုဇူး' မြန်မာအချို့ကား လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲလိုသော ရည်ရွယ်ချက် (သို့ မဟုတ်) အကြံအစည်မျှပင် မရှိကြပေ။

သူတို့၏စိတ်ထဲ၌ မြန်မာပြည်ထဲရှိ အိန္ဒိယသားများကို မောင်းထုတ် လိုက်ခြင်းဖြင့် မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေအားလုံး ကောင်းမွန်လာလိမ့်မည် ဟု ထင်မြင်နေကြဟန်တူသည်။ သို့ရာတွင် ဘုန်းကြီးများမှာမူကား နိုင်ငံ ရေးစိတ်ဓာတ်အပြည့်ရှိကာ အိန္ဒိယအမျိုးသား ကွန်ဂရက်ကြီး၏ မူဝါဒ ပေါ်လစီနှင့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို အတုယူလိုက်နာကြပေသည်။ ကျွန် တော် မြန်မာပြည်တွင် ရှိစဉ်အခါက (မြန်မာပြည်၏ သရဖူမဆောင်းသော ဧကရာဇ်)ကား ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်သော ဆရာတော် ဦးဥတ္တမပင် ဖြစ် တော့သည်။

ကျွန်တော် မြန်မာပြည်တွင် ရှိစဉ်အတွင်း ထင်မြင်ယူဆချက်အမြင် မားဆုံးမှာ တစ်ပြည်လုံး၏ ထောက်ခံချက်အပြည့်အဝ ရရှိကြသော ဘုန်း ကြီးများပင်ဖြစ်၏။ ဘုန်းကြီးများက အင်္ဂလိပ်အစိုးရက မြန်မာပြည်အတွင်း ချမှတ်ပေးသော အုပ်ချုပ်ရေးဥပဒေကို ၁၉၂၀-ပြည့်နှစ်မှစ၍ သပိတ်မှောက် ကြသည်။

မန္တလေးထောင်ရောက် အိန္ဒိယနှင့်ချစ်သူကောင်း (နေတူချီ) ဆုဘတ်ချနုရာဘိန်း ၄၅

ဤကဲ့သို့ မြန်မာပြည်တွင် ရှိစဉ်အတွင်း ထင်မြင်ယူဆချက် အ မြင်မားဆုံးမှာ တစ်ပြည်လုံး၏ ထောက်ခံချက်အပြည့်အဝ ရရှိကြသော ဘုန်းကြီးများပင်ဖြစ်၏။ ဘုန်းကြီးများက အင်္ဂလိပ်အစိုးရက မြန်မာပြည် အတွင်း ချမှတ်ပေးသော အုပ်ချုပ်ရေးဥပဒေကို ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်မှ စ၍ သပိတ်မှောက်ကြသည်။

ဤကဲ့သို့ ဥပဒေပြုကောင်စီတွင် ဘုန်းကြီးများ မပါဝင်ခြင်းကပင် လျှင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရအနေဖြင့် မြန်မာတို့က အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ခွဲရေးကို လိုလား သည်ဟု အင်္ဂလိပ်စာတတ်၊ မြန်မာများ ပြောသည့်နည်းအတိုင်း ထင်မြင် ယူဆကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် မကြာမီကျင်းပခဲ့သော ခွဲရေးတွဲရေး ရွေးကောက် ပွဲက မြန်မာလူထုကြီးတစ်ရပ်လုံးအနေဖြင့် ခွဲရေးကို လုံးဝ မလိုလားကြောင်း ပြခဲ့ကြ၏။ ခွဲရေးသမားများ၌ အင်္ဂလိပ်စာတတ်များ ရှိကြသကဲ့သို့ တွဲရေး သမားများတွင်လည်း အင်္ဂလိပ်စာခေတ် ပညာတတ်များ ရှိကြလေသည်။

မြန်မာတို့အနေဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမျက်နှာလိုက်မှု၊ အားနာမှုများသည် မြန်မာနိုင်ငံရေးတွင် အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍပင်ဖြစ်၏။ တွဲရေးသမား များ၌သာလျှင် စုစည်းခိုင်မာသော သံဃာအဖွဲ့အစည်းများရှိ၏။

ကျွန်တော် မြန်မာပြည်တွင်ရှိစဉ်က အင်္ဂလိပ်စာတတ် ခေတ် ထွာတတ် မြန်မာများအကြား၌ နိုင်ငံရေးပါတီများစွာပေါ်ခဲ့၏။ ၎င်းတို့ထဲ တွင် အရေးအပါဆုံးမှာ (၂၁)ဦး ပါတီဖြစ်၏။ အဖွဲ့ဝင် (၂၁)ဦးပါဝင်ဖွဲ့စည်း အားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်၏ အမျိုးသားပါတီတစ်ရပ်ဖြစ်သော ပီတီတစ်ခုကား ဂျီစီဘီအေပင်ဖြစ်သည်။

လူအများက အင်္ဂလိပ်အစိုးရအနေဖြင့် မြန်မာပြည်ကို အိန္ဒိယနှင့် ခွဲထုတ်ရေးကို အဘယ့်ကြောင့် လိုလားဟန်ရှိပါလိမ့်မည်ဟု တွေးတောအံ့ ဩကောင်း အံ့သြကြမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အချက်အတိအကျကို သိပါက အံ့သြမည်မဟုတ်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အတော်များ များက အကယ်၍ အိန္ဒိယကို မိမိပိုင်နိုင်ငံအဖြစ်မှ လက်လွှတ်သွားရသည် ဆိုပါစို့ မြန်မာပြည်ကို ကြိုးစားထိန်းသိမ်းထားလိုသော သဘောရှိ၏။

၄၆ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

မြန်မာပြည်ရှိ လူဦးရေမှာ နည်းပါးလှသည်အပြင် သယံဇာတဖြင့် ကြွယ်ဝ၍ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ရန် ထွက်ရှာနေသူ အင်္ဂလိပ်များအဖို့ နှစ်သက်ဖွယ် ရာသီဥတုလည်းရှိ၏။ တဖန်လည်း မြန်မာပြည်မှာ အရှေ့ဖျားဒေသ၏ တံခါး ဝင်ဖြစ်၍ အရေးကြီးသော စစ်ရေးအချက်အချာဒေသလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်အနေဖြင့် မြန်မာပြည်၏ နိုင်ငံရေးမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသကဲ့သို့ပင် မြန်မာပြည်နှင့် မြန်မာပြည်သူများက ပို၍စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ကောင်းလှတော့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ရှေးဖြစ်ဟောင်းသမိုင်းကို လေ့လာ ရာ၌ ကျွန်တော်အချိန်များစွာ ပေးခဲ့ရသည်။ သာကီအနွယ်တို့ အိန္ဒိယမှ မြန်မာ ပြည်သို့ဝင်လာခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိချေ။

သာကီဝင်များနည်းတူ သီဟိုဠ်နှင့် အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းတို့မှလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ပါဠိစာပေကို မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ တင်သွင်းသယ်ဆောင် လာခဲ့ကြသည်။ မြန်မာပြည်၏ ယဉ်ကျေးမှုပိုင်းနှင့် အတွေးအခေါ်ပိုင်းတို့မှာ အိန္ဒိယဟန်များ လွှမ်းမိုးနေကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မြန်မာအက္ခရာ စာလုံးများမှာ သက်ကရိဏ်ဘာသာမှ ယူခဲ့ကြ၍ အရေးအသားမှာလည်း အိန္ဒိယအရေးအသားများနှင့် ဆင်လေသည်။

မြန်မာပြည်ရှိ ကျောင်းကန်ဘုရားတို့မှာ မိမိတို့ဟန်ဖြင့် တသီးတခြား သပ္ပာယ်လှသော်လည်း အိန္ဒိယနှင့်မူ သဏ္ဌာန်အရ နီးစွယ်လျက်ပင်ရှိသေး သည်။ ပုဂံနှင့် အခြားသော မြန်မာ့ခေတ်ဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားရာ ဒေသများရှိ ဘုရား၊ ဂူ၊ ကျောင်းသဏ္ဌာန်များကိုကြည့်လျှင် ဟိန္ဒူစစ်စစ် ပုံစံ ဘုရား၊ ဂူ၊ ကျောင်းပုထိုးများနှင့် မြန်မာစင်စစ်ပုံစံ ဘုရား၊ ကျောင်း ပုထိုးများကို ပုံစံအရ ကူးလူးနေကြကြောင်း တွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။

ထိုနည်းတူ မြန်မာတို့၏ အနုပညာအဆင့်အတန်းကလည်း မြင့် မားလှသည်။ ထောင်ထဲတွင် မြန်မာအကျဉ်းသားများ လက်ဖြစ်ပန်းပုနှင့် ထောင်တွင်းပွဲလမ်းရက်များအတွင်း မြန်မာအတီးအမှုတ်၊ အဆိုအက အနု ပညာ၏ အဆင့်အတန်းမြင့်မားမှုကိုပါ လေ့လာခွင့်ရခဲ့လေသည်။

၁၉၂၅ ခု အောက်တိုဘာလသို့ ရောက်သောအခါ ဒါဂါပူရ်ရှာအော် ကျွန်တော်တို့၏ အမျိုးသားဘာသာရေးပွဲတော် ကျင်းပရန် အချိန်တန်လာ၏။

မန္တလေးထောင်ရောက်အိန္ဒိယမျိုးချစ်သူရဲကောင်း (နေတဂျီ) ဆူဘတ်ချန်ရာဘိုစ် ။ ၄၇ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ထောင်ပိုင်ထံခွင့်ပြုမိန့်နှင့် ဘာသာရေးအခန်း အနားအတွက် ကုန်ကျမည့် စရိတ်ကို တောင်းခံခဲ့၏။ အိန္ဒိယ အကျဉ်းထောင် များတွင် ယင်းကဲ့သို့ ဘာသာရေးပွဲလမ်းများ၌ ခရစ်ယာန် အကျဉ်းသားများအား လိုအပ်သောအကူအညီများကို ထောင်ပိုင်က ပေးအပ်သကဲ့သို့ ထောင်ပိုင် ဝန်ကလည်း ကျွန်တော်တို့အား ခွင့်ပေးခဲ့၏။

သို့သော် အစိုးရက အခမ်းအနားနှင့် ကျင်းပခွင့်ကို ဖျက်သိမ်းပစ် သည်ပြင် ထောင်ပိုင်ဝန် မေဂျာဖင်းလေးကိုပါ အမိန့်မရဘဲ ခွင့်ပေးသည်ဆို ကာ အရေးယူခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အစိုးရကို ဆန္ဒ ပြသည့်အနေဖြင့် အကယ်၍ ခွင့်မပြုပါက အစာငတ်ခံကြပြီး တိုက်ပွဲဝင် မည်ဖြစ်ကြောင်း စာတင်လေသည်။ သို့ရာတွင် အစိုးရက ငြင်းမြဲငြင်းခဲ့လေ ရာ ၁၉၂၆ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလမှစ၍ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့၏။

ထောင်အာဏာပိုင်များကလည်း ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြင်ပနှင့် အဆက်အသွယ်မပြုလုပ်ရန် တားမြစ်လိုက်ကြတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ အစာငတ်ခံ၍ (၃) ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကာလကတ္တား မြို့ထုတ်ဖော်ဝင်သတင်းစာကြီးက ကျွန်တော်တို့၏ အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ အကြောင်းကို စတင်ရေးသား၍ အစိုးရထံ ကျွန်တော်တို့ ပေးပို့လိုက်သော ရာဇသံကိုပါ ဖော်ပြလိုက်လေသည်။

တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် ဖော်ဝင်က ၁၉၂၁-ခုနှစ်၊ အိန္ဒိယအကျဉ်း ထောင် စုံစမ်းရေးကော်မတီ အစီရင်ခံစာပါ ကောက်နုတ်ချက်များကိုလည်း ခေါ်ပြခဲ့၏။ ထိုကော်မရှင်သို့ အိန္ဒိယအကျဉ်းဌာနအရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မာဘာနီက သူ၏ အထက်အရာရှိဖြစ်သူ ဘင်္ဂလားအကျဉ်း ဌာနမှူးကြီး တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် အကျဉ်းသားများ၏ ကျန်းမာရေး အစီ ရင်ခံစာအစစ်ကို မသွင်းဘဲ အတုကိုသာ တင်သွင်းခဲ့သော အမှုကိုပါ ဘွားဘွား ကြီးပေါ်အောင် ရေးပြခဲ့၏။

ဤတွင် အိန္ဒိယဥပဒေပြု ကောင်စီထဲ၌ ပွက်လောရိုက်ပွားကာ ဆောင်ရွက်ကြီး ဆွာရပ်ဂျီ ပါတီဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ၊ မစ္စတာတီ၊ စီ၊ ရိုဗ် ဝါးနီးက ဤအစီရင်ခံစာ အတုကိစ္စနှင့်ဆက်လျက် မန္တလေးထောင် အိန္ဒိယနိုင်ငံရေး

၄၀ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

အကျဉ်းသားများ အစာငတ်ခံဆန္ဒပြမှုကိုပါ ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဌာနသို့ တင်သွင်းလေတော့သည်။ နောက်ဆုံး၌ အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့မှာ အရှက်တကွ ကြားမှပင် ကျွန်တော်တို့၏ ထောင်တွင်းဘာသာရေးပွဲတော်အတွက် ကုန်ကျခဲ့သမျှ ငွေကြေးကို ပြန်လည်ထုတ်ပေး၍ နောင်တွင်ဘာသာရေးကိစ္စရပ်များ၌ အစိုးရက လိုအပ်သော အကူအညီပေးရန် အမိန့်ထုတ်လေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း အစာငတ်ခံဆန္ဒပြရက် (၁၅)ရက် အကြာတွင် ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်ပြီဖြစ်၍ အစာဆက်စားခဲ့ကြ၏။ ၁၉၂၆ ခု၊ နှစ်လယ်သို့ ရောက်သောအခါ အိန္ဒိယပြည်တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ အိန္ဒိယဥပဒေပြုကောင်စီဟောင်းကို ဖျက်သိမ်း၍ ကောင်စီသစ်ရွေးကောက်ပွဲများကို ၁၉၂၆-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ကြွင်းပခဲ့၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့် အကျဉ်းကျဘက် မစ္စတာ အက်စ်စီမီရာကို ဘင်္ဂလားကွန်ဂရက်ပါတီက ဥပဒေပြုကောင်စီလူကြီး အမတ်လောင်းအဖြစ် လျှာထား၍ ရွေးကောက်ပွဲဝင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ကိုမူ ကာလကတ္တား ကောင်စီလူကြီးအမတ်လောင်းအဖြစ် အရွေးခံရန် ညွှန်ကြားခဲ့၏။ မစ္စတာ မီတာရာတွင် အတိုက်အခံမရှိသော်လည်း ကျွန်တော့်တွင် အတိုက်အခံရှိနေသည်။ ဘင်္ဂလားနယ်(လစ်ဘာရယ်ပါတီ)မှ မစ္စတာဂျေအင်နီဘာဆူးဆိုသူ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကွန်ဂရက်အမည်ခံ၍ ဆွာရပ်ဂျီပါတီဝင်တို့ ဝင်ရောက် အရွေးခံကြခြင်းဖြစ်ပြီး နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကိုပါ အမည်အသုံးပြု၍ အရွေးခံစေလေသည်။ ဆောင်ပုဒ်ကား 'ထောင်မှလွတ်ရန် အရွေးခံဝင်သည်' ဟူ၏။ ဤပွဲ၌ ကျွန်တော်သည် ဥပဒေပြုကောင်စီလူကြီးအဖြစ် ဆန္ဒမဲအများအပြားဖြင့် အရွေးခံရလေသည်။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက မအူမလည်လုပ်ထားကာ ကျွန်တော့်မှာ မန္တလေးထောင်ထဲတွင် နေမြဲနေခဲ့ရ၏။

၁၉၂၆-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် မြန်မာပြည်ဆောင်းရာသီ၌ ကျွန်တော်၏ ကျန်းမာရေးမှာ ရာသီဥတုကြောင့်လည်းကောင်း ပြီးခဲ့သောနှစ်က အစာငတ်ခံမှု အရပ်ရပ်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း သိသိသာသာကြီး ချို့ယွင်းခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အား ဆေးစစ်ဘုတ်အဖွဲ့ဖြင့် စစ်ဆေးရန်

မန္တလေးထောင်ရောက် အိန္ဒိယနယ်ချုပ်ချုပ်ကောင် (နောက်) ဆူဘာဟ်ချွရာဘိုစ် ။ ၄၉ ရန်ကုန်ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့စေခဲ့၏။ ရန်ကုန်ဆေးစစ်ဘုတ်အဖွဲ့၌ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ကယ်လ်ဆောနှင့် ကျွန်တော်၏ညီအစ်ကိုတော် ဒေါက်တာအက်စ်စီဘို့စ်တို့ ပါဝင်လေသည်။

၎င်းစစ်ဆေးဘုတ်အဖွဲ့က ကျွန်တော့်အား အကျဉ်းထောင်တွင်း၌ ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားရန် မသင့်ဟု မှတ်ချက်ပြုရာ ကျွန်တော်လည်း အစိုးရ၏အမိန့်ကို စောင့်နေဆဲအချိန်၌ ရန်ကုန်ထောင်ပိုင်ဝန်မေဂျာ ဖလားဝါးကျူးနှင့် စကားများပြောလေသည်။ ထောင်ပိုင်ဝန်နှင့် စကားများခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်ထောင်မှ အင်းစိန်ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ချုပ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်ရောက်ခြင်းကား ဘုရားမခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယခင်က မန္တလေးထောင်ပိုင်ဝန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ မေဂျာဖင်လေးမှာ ယခု အင်းစိန်ထောင်ပိုင်ဝန်တည်း။ သူက ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မြင်တွေ့သောအခါ အထူးစိတ်ထိခိုက်သွားပြီး ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်တွန်းချက်ပါသော ထောက်ခံစာတစ်စောင်ကို အစိုးရထံ တင်သွင်းလေတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရအနေဖြင့် ထောင်ပိုင်ဝန်၏စာကိုပါ ရရှိသောအခါ ကျွန်တော့်ကိစ္စကို အလေးအနက်ထားဆောင်ရွက်ရမည်သဘောများ ပါဝင်လာသည်။ သို့သော် အစိုးရက ဘင်္ဂလားဥပဒေပြုကောင်စီတွင် ကမ်းလှမ်းချက်တစ်ရပ်တင်ပြ၍ အကယ်တမ္မ ကျွန်တော်က မိမိစရိတ်ဖြင့် ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံသို့ သွားမည်ဆိုပါက လွတ်ပေးမည်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ရှိ ဥရောပသွားသဘောတစ်စင်းတွင် တင်ပေးလိုက်မည်ဟူသတည်း။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ဤကမ်းလှမ်းချက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းဆိုခဲ့၏။ ငိုအခါ နောက်ထပ်အမိန့်တစ်ရပ် ရောက်လာပြန်၍ ကျွန်တော်ကို အိန္ဒိယပြည်၊ ယူပီနယ်ရှိ အယ်လ်နီဒါထောင်သို့ ပို့မည်ဖြစ်ပြန်သည်။ ဒုတိယအမိန့်အရ ကျွန်တော့်ကို အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်ခေါ်ရန် အထူးလျှို့ဝှက်စွာ စီစဉ်၍ ၁၉၂၇ ခုနှစ်၊ မေလ၏ တစ်ခုသောနံနက်ခင်းဝယ်

၅၁ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

အင်းစိန်ထောင်မှ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရှိ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်သို့ ရောက်ရပြန်လေသည်။

(၄)ရက်မြောက်သောနေ့တွင် အိန္ဒိယပြည် ဟူးဂလ်မြစ်ဝဒိုင်းမွန်း ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ပြီး (ယခုအခါ ထောက်လှမ်းရေးဌာန အကြီးအကဲဖြစ်နေသော) မစ္စတာလိုမန်း၏ လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်း ခံရပြန် လေသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲ၌ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော့်ကို ဦး ထုတ်သွားရန် လာလေသလောဟု စိတ်ထဲ၌ခနဲဖြစ်သွားပြီး သို့ဖြစ်လျှင် မလိုက်ဟု တွေးလိုက်မိသေး၏။

သို့ရာတွင် သူက ဘုရင်ခံအမိန့်နှင့် လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဘုရင်ခံက ကျွန်တော့်ကို ဆေးစစ်ဘုတ်အဖွဲ့တွင် ဆေးစစ်ခံစေလိုကြောင်းများ ရှင်းပြ ရာ ကျွန်တော်က လက်ခံခဲ့၍ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသော ဆေးစစ်ဘုတ် အဖွဲ့တွင် ဆာ-စာကာ-ဒေါက်တာ-ဘီ-စီ-ရှိုင်း၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဆင်းဒ်နှင့် ဘုရင်ခံ၏သမားတော်ကြီး မေဂျာတင်စတန်တို့ ပါဝင်လေသည်။ ၎င်းဆေး စစ်ဘုတ်အဖွဲ့က ကျွန်တော်၏ ဆေးစစ်ချက်များကို ဒါဂျီလင်ရှိ ဘုရင်ခံထံသို့ ပို့ပေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘုရင်ခံက နေရာချထားသောနေရာ၌နေရင်း အမိန့်စောင့်ခဲ့ရာ ၁၉၂၆ ခု၊ မေလ (၁၆) ရက်နေ့တွင် မစ္စတာလိုမန်း ပေါက် လာပြန်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လွှတ်မိန့်ထုတ်ပြခဲ့၏။ လွှတ်မိန့်၌ ဘုရင်ခံက မေလ (၁၁)ရက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားရာ ကျွန်တော်က အဘယ့်ကြောင့် (၁၆)ရက်နေ့မှ လွှတ်ရသနည်းဟု မစ္စတာလိုမန်းအား စောဒကတက်ခဲ့၏။

ပထမတွင်မူ သူက မဖြေလိုသေးဘဲ အတင်းအကျပ်မေးမှလည်း ကောင်း(၁၁)ရက်နေ့ လွှတ်မိန့်အပြင် အယ်လ်မိုဒါအကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်း ရွှေ့မိန့်ကိုပါ (၂)မျိုး ဘုရင်ခံက လက်မှတ်ထိုးထားကြောင်း အကယ်၍ (၁၅)ရက်နေ့ ဆေးစစ်ခဲ့ရာတွင် အောင်မြင်ပါက ကျွန်တော့်ကို ထိုထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်ဖြစ်ပြီး ဆေးစစ်ရာတွင် ကျန်းမာရေးညံ့ဖျင်းသဖြင့်သာ ကျွန် တော့်ကို လွှတ်လိုက်ကြောင်း သိရလေသည်။

သူရိန်စာပေ

မန္တလေးထောင်ရောက်အိန္ဒိယမှူးချစ်သူရဲကောင်း (နေတာဂျီ) ဆူဘတ်ချန္ဒရာဘိုစ် ၁၁

နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ ပုလိပ်အရာရှိများက ကျွန် တော်၏ ဆေးစစ်ဘုတ်အဖွဲ့ကို ကျွန်တော့်အား ထောင်ပြောင်းရွှေ့ရန်လည်း ကောင်း သို့မဟုတ် ဆွစ်ဇာလန်သို့ပို့ရန် လည်းကောင်း ထောက်ခံချက်ပေး ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြပြီး ဆေးစစ်ဘုတ်အဖွဲ့က အလိုမလိုက်သောကြောင့်သာ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ဤနည်းဖြင့် ထောင်မှလွတ်ပြီး နိုင်ငံရေးပြန်လည်လုပ်ဆောင်နိုင် ပါတော့သည်။

သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ ...

အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ကျမ်းဂိုး -

အိန္ဒိယမှူးချစ်သူရဲကောင်း (နေတာဂျီ)

ဆူဘတ်ချန္ဒရာဘိုစ် (ဟိန်းလတ်ပြုစုသည်)

ထောင်မှူးကြီး
သိန်းဝင်း
အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

[၁]

ကျွန်တော့်တွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိသည်။ သူက ထောင်ထွက်၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ဖြင့် နဖူးတွင်ကြိုးမားသော အမာရွတ်ကြိုးရှိသဖြင့် တကယ့်လူဆိုး၊ လူမိုက်ကြီးပုံစံ ပေါက်နေသည်။ အကြောင်းမသိသူများကတော့ သူ့ကို လန့်ကြသည်။

တကယ်တမ်းပေါင်းကြည့်တော့ လူမိုက်ကြီးလည်းမဟုတ်။ လူဆိုးကြီးလည်းမဟုတ်။ သူက တကယ့်တရားသမား၊ စိတ်ထားဖြူစင် ရိုးသားပြီး သဘောမနောကောင်းသူဖြစ်သည်။ နာမည်က ဦးခင်မောင်သိန်း၊ အသက်က (၅၀)ခန့် လူပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထောင်ကျရခြင်း အကြောင်းရင်းက ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း အလွဲသုံးစားမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ်ကျသည်။ အစိုးရစက်ရုံကြီးတစ်ရုံမှ ငွေစာရင်းအရာရှိဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးဖြင့် ဘွဲ့ရပြီး၊ စာရင်းအင်း ကျွမ်းကျင်သော်လည်း၊ အောက်ကလူများ ခြစားသည်ကို ခေါင်းရင်းခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေကလည်း သိန်းဂဏန်းပင် မကျော်ပါ။

ထောင်ထဲ၌ ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးတော့ သူ့ကိုမေးကြည့်မိသည်။

သူ့ရိုနီစာပေ

၅၄ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ကိုခင်မောင်သိန်း...ခင်ဗျားက အသားဖြူဖြူ၊ ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တောင့်၊ စီးပွားရေးဘွဲ့လည်း ရပြီးသား၊ အသက်က (၅၀)လောက် ရှိနေပြီ။ ဘာကြောင့် မိန်းမမရသေးတာလဲ”

“အဟဲ့...ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟောဒီက အနာရွတ်ကြီးကြောင့်ပဲဗျ”

“ရှင်းစမ်းပါဦးဗျာ...အဲဒါကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ရန် ဖြစ်တာလား၊ သူများက ဓားနဲ့ခုတ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခရီးသွားရင်း ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်တာလား”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး...ဆရာရဲ့။ ပြောရင်တောင် ယုံမှားမဟုတ် ဘူး။ ကျွန်တော် လူပျိုပေါက်အရွယ်မှာ နဖူး ဝက်ခြံကြီးပေါက်တယ်။ အဲဒါ ရွာကဆေးဆရာပြတော့ ဆရာက စားဆေးတင်ပေးတယ်။ သူကတော့ ပြော ရှာပါတယ်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီးကျရင် ရေစင်အောင် ဆေးပစ်လိုက်တဲ့”

“ကျွန်တော်က မေ့ပြီး မဖျက်မိဘဲ၊ အိပ်ပျော်သွားတာ။ မနက် ဖိုးလင်းမှ တစ်ရေးနီးတော့ ဝက်ခြံကြီးနေရာမှာ တွင်းချိုင့်ကြီးဖြစ်ပြီး၊ ဦးခေါင်းခွံအထိ စားသွားတယ်။ သူ့စားဆေးက အလွန်ပြင်းတာကလား။ အဲဒီ အနာကြီးပျောက်အောင် မြို့ဆေးရုံတက်ပြီး တစ်လလောက် ကုယူရတယ်။ ကံကောင်းလို့ပေါ့ဗျာ...ဦးခေါင်းခွံအထိ စားသွားရင်တော့ သေရင်သေ မသေရင် ရူးမှာတဲ့။ အဲဒါကြီးကြောင့်လည်း ဂေါ်မစွဲလူပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ ပါ။ ကျွန်တော် မိန်းမမယူချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အကြောင်းသိ တစ်ရပ်တည်း၊ တစ်ရွာတည်း၊ တစ်မြို့တည်း ကရော လက်မခံကြဘူးလား”

“ကျွန်တော့်နဖူးက ဒဏ်ရာကြီးကို ကြောက်နေကြတာ ထင်ပါရဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာရှက်လို့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ (propose) မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ မိဘဆွေမျိုးတွေကလည်း စပ်ဟပ်ပေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆင်မပြေပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံ ထင်စိ ရဲ့ဗျာ”

သူရိန်စာပေ

အချစ်အတွက်ဖြင့်အသက်ပင်သေသေမောင်မှူးစာအုပ်လမ်းစာ ၁၁၅

“အားမငယ်ပါနဲ့...။ ခင်ဗျား ထောင်ကလွတ်ရင် ကျွန်တော့် လာတွေ့လှည့်၊ ကျွန်တော် ကူရှာပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါဆရာ”

ကိုခင်မောင်သိန်းက အင်္ဂလိပ်စာ အလွန်ကောင်းသည်။ Chess ထိုးရာတွင် နိုင်ငံခြား Chess ဘုရင်များ၏ ပုံသေနည်းများကို သုံးတတ်ပြီး (SCRABBLE) ကစားရာ၌ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးဝေါဟာရ အလွန်ကြွယ် သည်။ သူ ထောင်ကလွတ်တော့ ကျွန်တော်နှင့်မဆုံဖြစ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျော့သောင်းဆီအုန်းစခန်းနှင့် ဆွမ်ပရာဘွမ်စခန်းများသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့က မိတ်ဆွေ များ ပြောစကားအရတော့ ကျူရှင်ဆရာလုပ်နေကြောင်း သိရပါသည်။

✻ ✻ ✻

[၂]

□

ကျွန်တော် ဆွဲပရာတွမ်က ထွက်လာပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် မန်နေဂျာလုပ်နေစဉ် ကိုခင်မောင်သိန်း ရောက်လာသည်။

“ဘယ့်နယ် ... ဆရာ၊ အပြောင်းအလဲက မြန်လှချည်လား”

“မမြန်ပါဘူးဗျာ၊ အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်လာတာ အနှစ် (၂၀)လောက်ရှိပြီပဲ။ အပြစ်တစ်ခုတစ်ရာလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ အခုလည်း မလုပ်ချင်တော့လို့ ထွက်စာတင်ပြီး တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ကျွန်ုပ်ဆရာ လုပ်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာရယ်၊ တတ်တဲ့ပညာလေးနဲ့ ဝမ်းစာရေးအတွက် လုပ်တာပါ”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကိုယ်မြို့ကိုယ့်ရွာမှာ လုပ်ရတော့ အိုးမကွာ အိမ်မကွာပေါ့ .. ဆရာရယ်။ ရပ်ရွာမိတ်က အခံရှိပြီးသားဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဆရာထောင်မှူးကြီး အလုပ်က ထွက်လိုက်တာတော့ နှမြောတယ်ဗျာ။ ဒီအဆင့်က ရရှိမလွယ်ဘူး”

သူရိန်စာပေ

အချစ်အတွက်ဖြင့် အသက်ပင်သေသေမောင်မမူပေ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ၁၁၅

“ကိုခင်မောင်သိန်းတို့ ထောင်ကျတုန်းကလည်း သတိထားမိမှာပါဗျာ။ အကျဉ်းသားနဲ့ ထောင်ဝန်ထမ်း၊ သိပ်မခြားနားပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က အရာရှိဆိုတော့ ထွက်လို့ဝင်လို့ရတာနဲ့ အိမ်ပြန်အိပ်ခွင့်ရတာပဲ ခြားနားပါတယ်။ တစ်ပတ်တစ်ခါလည်း တာဝန်မှူးဝင်ရရင် တစ်ညလုံး ကင်းစစ်ရပြီး ထောင်ထဲမှာပဲ အိပ်ရတာပါ။ ထောင်ပိုင်ဆိုတာလည်း မချောင်ပါဘူး။

ညတိုင်းထပြီး ထောင်အတွင်းအပြင် ကင်းစစ်ရတာ၊ ဒီအလုပ်က ထောင်ဇာတာပါလို့ လုပ်ဖြစ်တာပါ။ ဟော ... အခုတော့ အပြင်မှာ လွတ်လပ်တယ်ဗျာ။ လစာလည်း ပိုရသေး၊ ရုံးချိန်အတိုင်းပဲ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဝိတ်တယ်ဗျာ။ တကယ်လို့ စနေနေ့ အလုပ်ဆင်းရရင်လည်း အချိန်ပိုကြေးပေးတယ်ဗျာ၊ မဟန်ဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ မြို့ထဲကို လာရသွားရတာ နို့မယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းလို ပင်စင်တော့ မရှိဘူးပေါ့”

“အင်း ... ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ။ လွတ်လပ်တာကတော့ ပိုပါတယ်။ ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာ တာဝန်ကျနေတုန်း ခင်ဗျားတို့တွေ့ချင်ရင် ထမင်းစားထွက်ချိန်နဲ့ နားချိန်ကို စောင့်ရမယ်။ အခု မြို့ထဲမှာဆိုတော့ တွေ့ရအဆင်လွယ်ကူတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

“ကဲ ... ကိုခင်မောင်သိန်း ... လာဗျာ။ နေ့လယ်စာ ထွက်စားမယ်။ ပြီးရင် စိတ်တိုင်းကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ချိုမွှေးကလေးသောက်ပြီး စကားပြောကြတာပေါ့နော်”

ထိုစဉ် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း စာရေးမကလေးများက ...

“မန်နေဂျာကြီး ... ကျွန်မတို့နဲ့ပဲ အတူစားပါလား။ ညှော်သည့်အတွက် ဟင်းလိုရင်လည်း ကျွန်မတို့ ထွက်ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“နေပါစေတော့ ... မသိကီ၊ နေ့စဉ် မင်းတို့ကျွေးနေတာ အားနာပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ အပြင်မှာ သူငယ်ချင်းကိုကျွေးရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုင်မယ်။ အပြန်ကျတော့ လက်ဖက်ရည်ချိုဆီမို့ ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်”

သူရိန်စာပေ

၅၈ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟေး... ဒါမှ တို့ဆရာကွ”

“ဆရာ... မုန့်ပါဝယ်ခဲ့နော်”

စာရေးမလေး စောနုနွာက ဝင်ပြောသည်။

“အေးပါ... ဒါနဲ့ မင်းတို့ ငါ့သူငယ်ချင်းကို သဘောမကျကြ
ဘူးလား။ လူဖျိုကြီး ကျူရှင်ဆရာ လစာကောင်းတယ်”

“ဟာဗျာ... ဆရာကလည်း”

ကိုခင်မောင်သိန်းက ရှက်နေသည်။ စာရေးမလေးများက ပိုင်း
ရယ်ကြသည်။

“ခပ်... ခပ်... ခပ်...”

“ကောက်ညှင်းက မစေးရဘဲ ဆန်ကြမ်းက စေးနေပြန်ပြီ”

“ခပ်... ခပ်... ခပ်...”

ကိုခင်မောင်သိန်းမှာ မျက်နှာကြီးနီရဲပြီး ကျွန်တော့်နောက်က
အပြေးလိုက်ပါသည်။ ထမင်းစားကြစဉ် ကိုခင်မောင်သိန်းက...

“ဆရာကလည်းဗျာ... ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ မရင်းနှီး
သေးဘဲ မနောက်ပါနဲ့... ဆရာရယ်။ မျက်နှာပူစရာကြီးဗျာ”

“ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ စရတာဗျ။ နောက်လည်း
မကြာခဏ လာလည်ပါ။ ခင်ဗျား ကွမ်းခြံကုန်းကို မပြန်သေးရင် မနက်ဖြန်
စနေနေ့ဗျ။ ရုံးမှာ အချိန်ပိုဆင်းရမှာ။ ရှမ်းမလေး စောနုနွာက ရှမ်းထမင်း
ချဉ်သုပ်လုပ်ပေးတာ အရမ်းစားကောင်းတယ်။ လာမှာလား။ တစ်ရုံးလုံး စား
ရအောင် ရုံးမှာ လုပ်ခိုင်းမှာပါ”

“ကျွန်တော် မပြန်သေးပါဘူး။ သန်ဘက်ခါမှ ကွမ်းခြံကုန်းကို
ပြန်မှာ။ လာချင်ပေမယ့် မျက်နှာပူပါတယ်... ဆရာရယ်”

“လာစမ်းပါဗျာ... အဲဒီနေ့က ဒါရိုက်တာတွေလည်း လာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ လူကြီးအနေနဲ့ရှိမှာ၊ လွတ်လပ်ပါတယ်။ လက်ဆုံ
စားကြတော့ ပိုရင်းနှီးလွယ်တာပေါ့။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားက လက္ခဏာပညာ
ကလည်းတတ်တော့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။ ပျော်စရာ
ကောင်းမှာပါ”

သူရိန်စာပေ

အချစ်အတွက်ဖြင့် အသက်ပင်သေသေမောင်မယ့်ပေဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ၁၁ ၅၉

ထိုနေ့လယ်က ထမင်းစားကြပြီး စိတ်တိုင်းကျ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ကြီးတွင် ထိုင်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြပြီး လက်ဖက်ရည်
ချိုနှင့် နာမည်ကြီး ရွှေချည်ဘိန်းမုန့်များဝယ်တော့ ကိုခင်မောင်သိန်း က ငွေ
ထုတ်ရှင်းပြီး...

“ဆရာ... ကျွန်တော့်လက်ဆောင်လို့ ပြောလိုက်ပါဆရာရယ်၊
မနက်ဖြန်လည်း ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အိုကေ... ဆက်ဆက်လာခဲ့၊ စောင့်နေမယ်”

ကိုခင်မောင်သိန်း သူ့တည်းခိုရာ အင်းစိန်သို့ ပြန်သွားသည်။
ကျွန်တော်က ရုံးပြန်ရောက်တော့ စာရေးမများအား မုန့်ကျွေးရင်း ကိုခင်
မောင်သိန်းက ဝယ်ကျွေးကြောင်း စောနုနွာကို သဘောကျနေကြောင်း၊ မနက်
ဖြန် အချိန်ပိုဆင်းရမည်ဖြစ်ပြီး စောနုနွာအား ရှမ်းထမင်းချဉ်သုပ် လုပ်ရန်
ငွေထုတ်ပေးပြီး ကိုခင်မောင်သိန်းပါ လာစားမည်ဖြစ်သဖြင့် အကောင်း
ဆုံးလုပ်ရန် အောင်သွယ်စကားပြောလိုက်ရာ အားလုံးက လက်ခုပ်ပိုင်းတီး
ကြသည်။

စောနုနွာက ရှက်နေပြန်သည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းက လက္ခဏာ
ပညာ အလွန်တော်ကြောင်းပြောတော့ မိန်းကလေးများပီပီ အလွန်စိတ်
ဝင်စားကြသည်။ စိတ်မဝင်စားဘဲ အလိုမကျသူက ငွေစာရင်းကို ဦးချမ်း
မင်း သူက မုဆိုးဖို၊ ကလေးနှစ်ယောက်အဖေ။ စောနုနွာကို ကျိတ်ကြိုက်
နေသူဖြစ်သည်။

၁၆

ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်း၌ မန်နေဂျာကျွန်တော်နှင့် ငွေစာရင်း
ကို ဦးချမ်းမင်းတို့အပြင် အကူစာရေး သန်းနိုင်နှင့်ဆန်းလွင်၊ အပြင်ကိစ္စ
များလိုက်ရသော ဦးလူဖေနှင့် ကိုမိုးဖက်တို့လည်း ရှိသေးသည်။ စာရေးမ
ကလေးများက မသိကိ၊ မကလျာအောင်နှင့် လက်နှိပ်စက် စာရေးမလေး
စောနုနှင့် မမာလာတို့ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အစ်ကိုကြီးသဖွယ်
ဦးလေးသဖွယ်၊ အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကထမင်း
ချိုင့်ယူစရာမလို ဝိုင်းပြီးကျွေးကြသဖြင့် နေ့စဉ် ဟင်းစုံစုံဖြင့် ထမင်းစားရ
သည်။

ထိုနေ့က (၉:၃၀) နာရီတွင် ရုံးတက်နေကြစဉ် ကိုခင်မောင်သိန်း
(၁၀) နာရီခန့် ရောက်လာသည်။ လက်ချည်းမဟုတ်၊ လက်ဖက်ရည်ထုပ်
များ၊ ထောပတ်ဘိန်းမုန့်များဖြင့် ဖြစ်သည်။

“လာ ... ကိုခင်မောင်သိန်း ခင်ဗျားဟာတွေက နေ့လယ်စာ
စားပြီး၊ အချို့တည်းရင်း သောက်ကြတာပေါ့။ အခု လောလောဆယ်တော့
ခဏနားရင်း လက်နှိပ်စက်စာရေးမလေး မမာလာကို လက္ခဏာကြည့်ပေး။

သူရိန်စာပေ

အချစ်အတွက်ဖြင့် အသက်ပင်သေမောင်မဟုတ်ပေဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ၁၆
ကျွန်တော်က ဧည့်သည် ကိုခင်မောင်သိန်း ငေါင်မနေစေရန်
မမာလာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး လက္ခဏာကြည့်ခိုင်းလိုက်သည်။

ကိုခင်မောင်သိန်းက ဘယ်ညာလက်ဖဝါးများကို အသေအချာ
စစ်ဆေးကြည့်ပြီး မမာလာအား ဟောတော့သည်။ အားနေသော စာရေးမ
ကလေးများ လာရောက်နားထောင်ကြသည်။

“အင်း ... ညီမမွေးတုန်းက အလွန်ချူချာတယ်။ ဖခင်က ညီမငယ်
စဉ်တုန်းကတည်းက ဆုံးသွားတယ်။ မွေးချင်းမောင်နှမ(၃)ဦး ရှိတယ်။ ညီမ
က အငယ်ဆုံး။ မိဘတွေက ချမ်းသာတဲ့ အမျိုးအနွယ်ပဲ။ အသက် (၂၅)
ကျမှ အိမ်ထောင်ကျမယ်။

အင်း ... ယောက်ျားက မကောင်းဘူး။ အခု ရည်းစားရှိတယ်မဟုတ်
လား။ အဲဒီရည်းစားကို မယူနဲ့။ သူက အိမ်ထောင်ဖျက်၊ တစ်ခုလတ်။ အသက်
(၃၀) နှစ်ကျမှ တွေ့သူနဲ့ယူ။ အိမ်ထောင်မြဲလိမ့်မယ်။ စီးပွားဖြစ်မယ်။ ကလေး
(၃)ယောက်တောင် ရက်နီးရှိတယ်။ နောက်ရည်းစားက ညီမထက် အသက်
ကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပညာတတ်၊ လူကောင်း လူရှိကြပါ။ ညီမက မမာလာ
ဆိုတော့ ကြာသပတေးသမီး ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်လိုက် မှန်လိုက်တာ ... ဆရာရယ်”

“ဒါနဲ့ အခုရည်းစားက စနေသားမဟုတ်လား။ ညီမက ကြာသပတေး
သမီး ကြွက်ဆိုတော့ စနေသား မြွေနီးရဲ့ အစာပဲ။ နေ့မတည့်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

နံဘေးမှ ကြည့်နေကြသော စာရေးမလေးများက ဝင်၍ သြဘာ
ပေးသည်။ မမာလာ၏ရည်းစားမှာ ရုံးမှအကူ စာရေးလေးသန်းနိုင် ဖြစ်နေ
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ တော်ပါသေးသည်။ သန်းနိုင် ယနေ့ အလုပ်မဆင်း
သန်းနိုင်မှာ လှိုင်သာယာတွင်နေသဖြင့် ယောက်ျားချင်း ကျွန်တော်က
အကြောင်းစုံ သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုခင်မောင်သိန်း၏ လက္ခဏာပညာ
မှာ မှန်လှသည်ဟု ချီးမွမ်းမိသည်။

“ဆရာ ... အဲဒါဆို ကျွန်မဘယ်လို ယတြာချေမှလဲ”

သူရိန်စာပေ

၆၂ ။ ထောင်မှကြွသိန်းဆင်း

“ဒါက လက္ခဏာ၊ ဗေဒင်ပညာမဟုတ်ဘူး။ ညီမအသက် အခု ဘယ်နှနှစ်လဲ”

“(၂၄) နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီဆရာ”

“အင်း ... (၃၀) နှစ်ထဲမှာတော့ သေချာပေါက် အိမ်ထောင် ကျကိန်းမြင်တယ်။ ပထမလူကို ရှောင်ပါ။ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ဆင်ခြင် ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

သို့နှင့် ကိုခင်မောင်သိန်းက တစ်ဦးချင်း စာရေးမကလေးများအား လက္ခဏာကြည့်ပေးရာ မှန်ကန်သဖြင့် ကိုခင်မောင်သိန်းကို ခင်မင်ရင်းနှီးသွား ကြသည်။ နောက်ဆုံး ရှမ်းထမင်းချဉ်သုပ် ဦးဆောင်လုပ်နေသော မစောနန္ဒာ အလုပ်အား၍ ကိုခင်မောင်သိန်းက လက္ခဏာကြည့်ပေးတော့ ...

“မစောနန္ဒာက ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အဆင်ပြေခဲ့ပေမယ့် အိမ်ထောင် ရေး ကံမကောင်းဘူး။ သေကွဲ ကွဲလိမ့်မယ်။ အဲ ... ဒုတိယအိမ်ထောင်နဲ့ကျ မှ မြဲလိမ့်မယ်။ စီးပွားဖြစ်မယ်၊ သားသမီးရတနာတွေ ပွားစည်မယ်”

ကိုခင်မောင်သိန်းက မစောနန္ဒာအား တိုရှင်းလိုရင်းပြောပြီး ရပ် လိုက်သည်။ မစောနန္ဒာက ဘဝင်မကျဟန်ဖြင့် ...

“ဆရာ ... မှန်တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှည်ကလေး သိချင် ပါတယ် ဆရာရယ်”

“အင်း ... အဲဒါကတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေပါနေလို့ မဟော တာပါ။ သီးသန့်တွေမှ အသေးစိတ် ဟောပေးပါမယ်”

လက္ခဏာဟောခြင်းမှာ မမာလာနှင့် စောနန္ဒာတို့ကိစ္စကြောင့် အဖုအထစ်ကလေးများ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ရှမ်း ထမင်းချဉ်သုပ်စားကြရန် လောဆော်ရတော့သည်။

ရှမ်းရိုးရာ လက်ရာစစ်စစ်ဖြစ်သဖြင့် ထမင်းချဉ်သုပ်မှာ လွန်စွာ စားကောင်းသည်။ ဘူးသီးဟင်းခါးကလေးလည်းပါသေး၍ လွန်စွာလိုက်ဖက် ပါသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့ ကိုခင်မောင်သိန်း ဝယ်လာသည့် အချို့ တည်းကြပြန်သည်။

အချစ်အတွက်ဖြင့် အသက်ပင်သေသေမောင်မယ့်ပေ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ၆၃

ကျွန်တော်တို့ အုပ်စု၌ စားသောက်နေစဉ် စောနန္ဒာက ကိုခင် မောင်သိန်းအား သူမ၏ လက်နှိပ်စက်အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာ၍ ပြန်ထွက်လာတော့ စောနန္ဒာ မျက်ရည်ဝိုင်း၍ ထွက်လာ သဖြင့် ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ”

ကျွန်တော်က တာဝန်ရှိသူပီပီ စိုးရိမ်တကြီးမေးတော့ စောနန္ဒာက ငိုယိုလျက် ပြန်ဖြေသည်။

“ဆရာဦးခင်မောင်သိန်းဟောတာ မှန်လွန်းလို့ပါရှင်။ ကျွန်မက အပျိုမဟုတ်ပါဘူး။ မုဆိုးမပါ။ အသက် (၂၅) နှစ်မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး (၆)လပဲ ပေါင်းရပါသေးတယ်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ယာဉ်တိုက်မှုနဲ့ သေဆုံးသွား ပါတယ်။ လူကြီးမိဘတွေပေးစားတဲ့ ယောက်ျားပါ။

ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး ကလေးမရှိတော့ အပျိုလုပ် နေတာပါ။ အဲဒါကို ဆရာဦးခင်မောင်သိန်းက သိပါတယ်ရှင်။ သူက လူများ ရှေ့မှာ မပြောခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ပွင့်လင်းပါတယ်ရှင်။ အခုလို ဖုံးကွယ် ထားခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါတယ်ရှင်”

“အင်း ... အဟင့် ... ဟီး ... ဟီး ...”

အားလုံးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသော်လည်း ကိုခင်မောင်သိန်း ၏ လက္ခဏာပညာကိုတော့ ချီးကျူးကြသည်။ စောနန္ဒာမှာ အပျိုရုံး လောက်အောင် လှပချောမောသူကလေးဖြစ်သည်။ အရပ်အနေတော်၊ ပန်း နုရောင် အသားအညှော်ဖြင့် ဆံကေသာမှာ ရှည်လျားသန့်စွမ်းလှသည်။ နွဲ့နွဲ့ နေသော ရွှေကြာပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်ချေသည်။

ထိုနေ့က စောနန္ဒာ၏ ဘဝပြဿနာကြောင့် အားလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။ လက္ခဏာဆရာ ကိုခင်မောင်သိန်းလည်း ရုံးမဆင်းခင် စောစီး စွာ ပြန်သွားသည်။

နောက်တစ်ပတ် တနင်္လာနေ့ရောက်တော့ အခြေအနေက တစ်မျိုး။ လက်နှိပ်စက်စာရေးမလေး မမာလာနှင့်အတူ စာရေးလေးသန်းနိုင်တို့ တီးတိုးတီးတိုး သိန်းပိုးလုပ်ကြရင်း အကြီးအကျယ် စကားများကြသည်။ ထိုနေ့မှာပင် မောင်သန်းနိုင်မှာ အရှက်ရ၍ အလုပ်က နုတ်ထွက်စာ တင်သွားသည်။ မမာလာက ကျွန်တော်အား ငိုယို၍ တိုင်သည်။

“ဆရာရယ် ... ကျွန်မက အပျိုစစ်စစ်ပါ။ အခုတော့ ကျွန်မကို မလိမ့်တစ်ပတ်နဲ့ ချဉ်းကပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ချည်း ပြောနေတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ ဆရာဦးခင်မောင်သိန်း သတိပေးတာ မြန်လို့။ ကျွန်မတနင်္လာနေ့နေ့က လှိုင်သာယာသွားပြီး ကိုသန်းနိုင်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ စုံစမ်းပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် အကုန်သိခဲ့ရတယ် ဆရာ။

သူ့မိဘတွေကလည်း အလွန်ဆင်းရဲတယ်။ နေတာက ပေ (၂၀) ပေ (၆၀) မြေကွက်ကလေးထဲမှာ ခြေတံရှည် တဲအိမ်ကလေး။ ရုံးလာရင်သာ ကြော့နေတာ။ မိန်းမယူတာ တစ်ယောက်တင်မကဘူးတဲ့။ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ယူတာ ကွဲသွားပြီတဲ့။ မင်္ဂလာဆောင်ယူတာလည်း မဟုတ်ဘူး

သူရိန်စာပေ

အချစ်အတွက်ဖြင့် အသက်ပင်သေမောင်မယူပေ ဒုက္ခပင်လယ်ပေ ၁၁၆ ၆၇ တဲ့။ တော်သေးတာပေါ့ ... ဆရာရယ်။ ဆရာဦးခင်မောင်သိန်းလာမှ ဆရာနဲ့ ဆရာဦးခင်မောင်သိန်းကို ကျွန်မကန်တော့ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ။ ဆရာကိုလည်း အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

“အေးကွယ် ... စောစောစီးစီးသိရတော့ ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်တာပေါ့။ လက်ထပ်ပြီးမှ အကြောင်းသိပြီး ကွဲကြရင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းဘဲနော်”

ကိုခင်မောင်သိန်းလည်း တစ်လတစ်ခါခန့် ကျွန်တော်တို့ရုံးခန်းသို့ လာလည်တတ်သည်။ မမာလာနှင့် စောနန္ဒာတို့နှင့်လည်း အလွန်အဖွဲ့ကျနေကြပြီး ဒီတစ်ခါတော့ လူပျိုသိုးကြီး စန်းပွင့်ကာ အိမ်ထောင်ကျကုန်း မြင်နေရလေပြီ။

နောက်ပိုင်းတွင် မမာလာနှင့် စောနန္ဒာတို့က တစ်လှည့်စီ လူရှင်းသည်နှင့် ကိုခင်မောင်သိန်းအကြောင်းကို ကျွန်တော်အား ချဉ်းကပ်စုံစမ်းသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လူပျိုကြီးစုံစေရန် လှော်ပေးရသည်။ တစ်နေ့တော့ ကိုခင်မောင်သိန်းအလာတွင် တောလက်ဆောင် ငါးပုပ်ခြောက်များ ချလာပြီး ကျွန်တော်အပြင် မမာလာနှင့် စောနန္ဒာတို့အား ခွဲဝေပေးပြီး ကွမ်းခြံတုန်းမြို့ သူ့အိမ်သို့ အလည်ဖိတ်သည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းဆောင်။

ထို့ကြောင့် ညအိပ်ခရီးလည်းမသင့်တော်သဖြင့် လာမည့်တနင်္လာနေ့တွင် နေချင်းပြန်သွားလည်ကြရန် စီစဉ်ပြီး ပန်းဆိုးတန်းသဘောဆိပ်တွင် မနက်(၉) နာရီဆုံကြရန် ချိန်းလိုက်သည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းက သူ့အိမ်တွင် စောင့်နေပြီး နေ့လယ်စာအတွက် ပြင်ဆင်ထားရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် မနက် (၉) နာရီ သဘောဆိပ်ရောက်တော့ မမာလာနှင့် စောနန္ဒာတို့က အသင့်စောင့်ကြိုနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဒလဘက်တမ်းမှ (၂) နာရီခန့် လိုင်းကားစီးပြီးရောက်တော့ ကိုခင်မောင်သိန်းက ဆားဂိတ်၌ လာကြိုသည်။ ကိုခင်မောင်သိန်း၏ ရှေးဟောင်း နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးသို့ရောက်တော့ သူ့ညီနှင့် ညီမက ထမင်းစိုင်းကြီးပြင်ဆင်၍ အသင့်စောင့်

သူရိန်စာပေ

မိန်းမ ဆောင်ရွက်သိန်းဝင်း

ကြီးနေကြသည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းကလည်း လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ပြုစုကျွေးမွေးပါသည်။

ကွမ်းခြံကုန်းလမ်းကြမ်းကြီး ကားစီးလာရ၍လည်းကောင်း၊ ထမင်းစားချိန် ဟင်းများစုံသဖြင့် လွန်စွာစားကောင်းသည်။ ကြက်သားဟင်း၊ ဝက်သားဟင်းအပြင် ရေထွက်သားငါးက ကွမ်းခြံကုန်းမြို့၌ လွန်စွာပေါများလတ်ဆတ်သည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းတို့မိဘများမှာ ယခင်က ဆန်စက်ပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသဖြင့် ချမ်းသာကြလေသည်။ ယခုတော့ ဆုံးပါးကုန်ကြရှာပြီဖြစ်သည်။

နေ့လယ် ကျွန်တော် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်၍ ထမင်းစားပြီး အနားယူနေစဉ် ကိုခင်မောင်သိန်းက မမာလာနှင့် စောနုနွာတို့အား ကွမ်းခြံကုန်းဈေး၊ ကွမ်းခြံကုန်းချောင်းဆိပ်ကမ်းနှင့် သူ့အသိအိမ်များအား ခေါ်ဆောင်၍ လည်ပတ်ပြသသည်။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်သည်ကတော့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးစလုံးနှင့် ကိုခင်မောင်သိန်း ငြိစွန်းလျှင် ဒုက္ခဟူ၍ စိုးရိမ်မိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ညနေ နေအေးမှ ပြန်လာကြသည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းက အပြန်ကားဂိတ်လိုက်ပို့ရင်း လက်ဆောင်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ဝယ်ပေးလိုက်သေးသည်။ အပြန်ကားပေါ်၌ စောနုနွာက ...

“ဆရာ ... ကိုခင်မောင်သိန်းက အလွန်သဘောပြည့်ဝတယ်နော်။ ကွမ်းခြံကုန်းတစ်မြို့လုံးလည်း သူ့အသိ၊ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ သူ့တပည့်တွေ ချည်းပဲ။ ဈေးထဲသွားတော့ ပုစွန်ခြောက်၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ငါးကျည်းခြောက်တွေကို ဝယ်တာ ပိုက်ဆံမယူကြဘူး။

တောထွက်သီးနှံ ငုံ့လုံ့သီး၊ ရုံးပတီသီး၊ ဖန်ခါးသီး၊ သရက်သီးကင်းနဲ့ တညင်းသီးတွေကလည်း သူ့အသိတွေက စိုင်းပေးကြတာ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့လို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် (၂)ခါထိုင်ရတယ်။ သောက်ပြီးမိပြီးဆိုတာလည်း မရဘူး။ ဒါတောင် လမ်းကားပေါ်မှာ နံနေမှာစိုးလို့ ငါး

အချစ်အတွက်ဖြင့် အသက်ပင်သေသေ မောင်မယူပေ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ... နေ့လောက်၊ ငါးပုတ်သင်နဲ့ ငါးရံကြီးတွေ မယူခဲ့နိုင်ဘူး။ အလွန်လတ်ဆတ်အား။ နေချင်စရာမြို့ကလေးပဲနော် ဆရာ”

“ဪ ... စောစောက ပြောရောပေါ့ ၊ စောနုနွာရယ်။ ကိုခင်မောင်သိန်းညီမကို ကြော်ခိုင်းပြီးမှ ယူခဲ့ရင် ပြီးတာပဲ။ နောက်တစ်ခါမှတို့ သီးသန့်မှာပေးပါမယ်။ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့က ရေထွက်ပစ္စည်းအပြင် အသီးအနှံနဲ့ လတ်ဆတ်တဲ့ ဘုရားပန်း မျိုးစုံထွက်တယ်။ ငါးလတ်တော့ မုန့်ဟင်းခါးဆက်ရာလည်း အလွန်ကောင်းတယ်။ တို့က ကွမ်းခြံကုန်းမှာ ကိုခင်မောင်သိန်းနဲ့ မခင်ကတည်းက ညအိပ် လာလည်ဖူးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာ။ ကိုခင်မောင်သိန်းက နောက်တစ်ခါ ဘာလည်ရင် ညအိပ်လာလည်ဖို့နဲ့ လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေကို လိုက်ပို့မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ညည်းတို့က ညအိပ်ညနေ ခရီးသွားလို့ရရဲ့လား”
“ကျွန်မကတော့ ရတယ်။ ရုံးက မန်နေဂျာကြီးပါတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ”

စောနုနွာက ပြောတော့ မမာလာက ...
“ကျွန်မလည်း အဖော်ပါရင် ရပါတယ်။ မန်နေဂျာကြီးပါတော့ မိတ်ချကြမှာပေါ့”

“ညည်းတို့ကလည်း ငါ့ပဲ လွှဲချနေကြတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ချည်း အားကိုးကြဦး”
ထိုစဉ် စောနုနွာက ...

“ဆရာ ... ကျွန်မတို့အိမ်ကိုလည်း ဆရာတို့ သူငယ်ချင်း (၂) ဦးအားကို အလည်ခေါ်ချင်တယ်”
“ဘယ်အိမ်ကို ပြောတာလဲ”

“ပြင်ဦးလွင်မြို့ အနီးစခန်းက ကျွန်မမိဘတွေနေကြတဲ့ ခြံထဲကို ပြောတာပါဆရာ”

၆၈ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟာ... ပြင်ဦးလွင်ဆိုရင် လေးငါးရက် ခွင့်ယူမှရမှာဟာ။ ကုမ္ပဏီက ခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ပိတ်ရက်ဆက်ပိတ်တဲ့ လမျိုးပေါ့... ဆရာရယ်”

မမာလာကတော့...

“ကျွန်မကတော့ ကိုခင်မောင်သိန်း ဒီတစ်ခါလာရင် ကျွန်မ တို့အခုနေတဲ့ ပုဇွန်တောင်အိမ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးမယ်။ ဒီအဖွဲ့တွေ အားလုံးပေါ့”

“အေး... အေး... ကောင်းပါတယ်။ ကိုခင်မောင်သိန်းက ရုပ်ဆိုးပေမယ့် သဘောအလွန်ကောင်းပါတယ်။ ကျွေးချင်၊ မွေးချင်၊ ပေးချင်တဲ့စိတ် အလွန်ရှိတယ်”

“ဟာ... ဆရာကလည်း ကိုခင်မောင်သိန်းကို အနီးကပ်ကြည့်တော့ ရုပ်မဆိုးရှာပါဘူး။ နဖူးပေါ်က ဒဏ်ရာကြီးက ဖျက်နေတာပါ။ အခုခေတ်ပေါ် ပလတ်စတစ်ဆာဂျူနီနည်းနဲ့ ကုလိုက်ရင် မင်းသားလိုတောင် ချောသွားဦးမယ်”

“စောနုနွာရေ... သူတို့လည်း ချမ်းသာပါတယ်။ ပလတ်စတစ်ဆာဂျူနီနည်းနဲ့လည်း ကုပြီးပါပြီ။ ငွေကုန်ရုံပဲ အဖတ်တင်တယ်။ မအောင်မြင်ဘူးလို့ ကိုခင်မောင်သိန်း ပြောဖူးပါတယ်”

“အခု ပိုခေတ်မီနေပါပြီ... ဆရာရယ်။ ကျွန်မအသိ ဆရာဝန်ကြီးရှိပါတယ်။ အလွန်တော် နာမည်ကြီးပဲ။ သူကုသမျှ လူနာတွေအထဲမှာ မအောင်မြင်တာ တစ်ယောက်မှမရှိခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကုပေးချင်လိုက်တာ”

“အေး... ဒီတစ်ခါ ကိုခင်မောင်သိန်းလာမှ ပြောကြည့်ကြတာပေါ့။ ဒါမျိုးက အလွန်ကုသိုလ်ရပါတယ်”

“ကျွန်မကတော့ ကုပေးချင်ပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါဘူးရှင်”

မမာလာက ဝင်ပြောပြန်သည်။

သူရိန်စာပေ

အချစ်အတွက်ဖြင့် အသက်ပင်သေမောင်မမူပေ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ၁၁၆ ၆၉

“မလိုပါဘူး... မမာလာရယ်၊ ကိုခင်မောင်သိန်းတို့က ချမ်းသာပြီးသားပါ။ သေချာရင် သူ့ဘာသာ အကုန်ကျခံနိုင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စက သိန်းနဲ့ချီပြီး ငွေကုန်မှာ”

ကျွန်တော်တို့ ဒလဆိပ်ကမ်းမှတစ်ဆင့် ပန်းဆိုးတန်းဘက်သို့ နှစ်ထပ်သဘောကြီးဖြင့် ကူးကြပြီ။ ပန်းဆိုးတန်းဘက်ရောက်မှ လမ်းခွဲ၍ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကော်မရှင်လူပျိုကြီး မိန်းမရမှာ သေချာသလောက် ရှိချေပြီ။ စောနုနွာနှင့် မမာလာတို့ (၂) ဦးအနက်၊ လူပျိုကြီးဘယ်သူရွေးမလဲ စောင့်ကြည့်ရပေဦးမည်ဖြစ်သည်။

လကုန်သောနေ့ လစာထုတ်ရက်တွင် ကိုခင်မောင်သိန်း ချောက်လာသည်။ အလိုက်တသိဖြင့် နာမည်ကျော် ကွမ်းခြံကုန်း ငါးသလောက်ကြီး လေးငါးကောင် ကြော်ယူလာသဖြင့် တစ်ရုံးလုံး အဝအမြဲ စားကြရသည်။ မစားသူကတော့ ငွေစာရင်းကိုင် ဦးချမ်းမင်းဖြစ်သည်။

သွေးတိုးရှိသဖြင့် မတည့်သောကြောင့် မစားဟု အကြောင်းပြန်သည်။ တစ်ရုံးလုံး စုပေါင်းထမင်းစားကြသည်တွင် ဦးချမ်းမင်းက ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူမစား။ သီးခြားခွဲစားသည်။ စောနုနွာနှင့် လူပျိုကြီး ကိုခင်မောင်သိန်းတို့ ရင်းနှီးခင်မင်သည်ကို မနာလိုမရှုပ်မိ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

ထိုနေ့က လစာထုတ်ရက် ငွေရှင်နေကြသဖြင့် ကွမ်းခြံကုန်းသွားစဉ်က ညဉ့်ဝတ်ကျောပွန်ခွဲသော ကိုခင်မောင်သိန်းကို မမာလာက ဝှိုင်းရှုပ်တစ်ထည်နှင့် လုံချည်တစ်ထည် ဝယ်ပေးသလို၊ စောနုနွာက အကောင်စားနာရီတစ်လုံး ဝယ်ပေးသည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းမှာ နာရီပတ်လေ့ မရှိသော်လည်း စောနုနွာ၏လက်ဆောင်အဖြစ် ယူထားပါသည်။

အချစ်အတွက်ဖြင့် အသက်ပင်သေသမောင်မှုပေးဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ၁၁
ကျွန်တော်နှင့် ကိုခင်မောင်သိန်းတို့ နေ့လယ်နားချိန် လက်ဖက်ရည်ထွက်သောက်တော့ စောနုနွာနှင့် မမာလာတို့က ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သဖြင့် စားလိုရာများအား ကျွန်တော့်မမှာတော့ဘဲ ကိုခင်မောင်သိန်းအား မှာကြသည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းကလည်း မှာသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် လိုက်လံ ဝယ်ယူသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြတော့မှ ကျွန်တော်နှင့်သူ နှစ်ဦးစည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ကဲ ... ကိုခင်မောင်သိန်း ဘယ်သူ့ကို ရွေးမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က နှစ်ဦးစလုံးကို သဘောကျပါတယ်။ အဲဒါ ဆရာပဲ ဆွေးပေးပါလား ... ဆရာရယ်”

“ဟာ ... ကျွန်တော်ယူမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခင်ဗျားဘာသာ ကြိုက်ရာ ရွေးရမှာလေချာ”

“စောနုနွာက သွက်တယ်၊ အသက်နည်းနည်း ပိုကြီးတယ်၊ ဆွာကုန်းရူးတယ်၊ မိဘတွေက ပိုက်ဆံရှိတယ်။ မာလာကတော့ အပျိုစစ်စစ်။ အသက်ပိုငယ်တယ်၊ ဆင်းရဲတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုရော သူတို့ လက်ခံနိုင်ကြပါ့မလား ... ဆရာရယ်”

“သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော် တောက်ကြည့်ပြီးပြီ။ ခင်ဗျား ကြိုက်ဆရာရွေးပြီး ရည်းစားစကားပြောပေတော့ ကျွန်တော်လည်း စ၊ပေးထားသွား”

“ဆရာ ... ကျွန်တော် မပြောရဲဘူးဗျ။ ဆရာပဲ ပြောပေးပါဦး”

“ဟာ ... ခင်ဗျားဟာလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဒါနဲ့ ဘယ်သူ့ကို သဘောကျဆုံးလဲ”

“အကြီးမနဲ့ပဲ တော်မယ်ထင်တယ်ဆရာ။ အငယ်မလေး မာလာနဲ့တော့ အသက် (၂၅) နှစ်တောင် ကွာနေတော့ အံ့ရှည်တွေးရင် မတော်ဘူးထင်တယ်”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်။ ကျွန်တော် ခွင့်ပေးမယ်။ စောနုနွာကို စကားလမ်းကြောင်းထားမယ်။ ရဲရဲသာပြော။

၇၂ ။ ထောင်မှပြန်သိန်းဝင်း

အခုတော့ ရုံးပြန်လိုက်ခဲ့ဦး။ ခင်ဗျားကို မှာထားတဲ့ စားစရာတွေ ပေးလိုက်ဦးပြီးတော့ ခင်ဗျားပြန်ပြီး ဒီစိတ်တိုင်းကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကပဲ စောင့်နေ။ စောနန္ဒာကို စောစောရုံးဆင်းခိုင်းပြီး ခင်ဗျားဆီ လွှတ်လိုက်မယ်”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောမထွက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာရယ်”

“အင်း ... ခင်ဗျားပြောမထွက်ရင် ဟိုမုဆိုးဖိုကြီး ဦးချမ်းမင်း ဝါးသွားလိမ့်မယ်”

“အဲလိုတော့ အဖြစ်မခံဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်ပြောမယ်”

“အေး ... အဲဒါမှ ယောက်ျားပီသတော့မပေါ့။ စိတ်ချလက်ချ ရဲရဲသာပြော။ သေချာတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ရုံးပြန်ခဲ့ကြပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များအား ကျွေးမွေးပြီး ကိုခင်မောင်သိန်းပြန်ရန် နှုတ်ဆက်သည်။ မမာလာက ...

“ဟင် ... ဒီနေ့ အစောကြီးရှိသေးတယ်။ ကွမ်းခြံကုန်းတန်းပြန်မှာ လား ကိုခင်မောင်သိန်း”

“ဒီနေ့ မပြန်သေးပါဘူး။ မနက်ဖြန်မှ ကွမ်းခြံကုန်းပြန်မှာပါ။ စာသင်ရတဲ့ ကလေးတွေအတွက် စာအုပ်စာတမ်းတွေ ဝယ်စရာရှိသေးလို့ပါ”

ထိုအချိန်တွင် မမာလာ၏နောက်ကျောဘက်မှ စောနန္ဒာက ကျွန်တော်ကိုမော်ကြည့်ပြီး မေးထိုးပြသည်။ ကျွန်တော်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုခင်မောင်သိန်း ပြန်မည်လုပ်တော့ မမာလာနှင့် စောနန္ဒာတို့က ရုံးခန်းဝအထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ စောနန္ဒာက အချိန်အကဲ အလွန်ပါးသည်။ ကုမ္ပဏီဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုမှ တင်ပြလာသော ဝယ်ယူရမည့်ပစ္စည်းစာရင်းအား ကျွန်တော့်ကိုလာပြရင်း ...

“ဆရာ ... ဒီကိစ္စက MDကို တင်ပြရမှာ မဟုတ်လား။ ငွေ Amount က များတယ်”

“အေး ... သိန်းဂဏန်း ကျော်နေတယ်။ ငါနဲ့တင် မဖြစ်ဘူး။ MD ကို တင်ပြရမယ်။ FORWARDING ရိုက်လိုက်”

စောနန္ဒာက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

အချစ်အတွက်ဖြင့် အသက်ပေးသော မောင်မယ့်ပေ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ။ ၇၃

“ဆရာ ... ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကိုခင်မောင်သိန်း မပြန်သေးဘူး ပြောစရာရှိလိုတဲ့။ ညည်းကို စိတ်တိုင်းကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စောင့်နေတယ်။ ညနေ (၃) နာရီလောက် ချီဆီကို ညည်းလာပြီး သွားစရာ အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ခွင့်လာတိုင်း ကြားထား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ညနေ (၃) နာရီတိတိတွင် စောနန္ဒာက ကျွန်တော်စီစဉ်ထား သည့် အတိုင်း ခွင့်လာတိုင်သဖြင့် ကျွန်တော် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဖြစ်၍ အားလုံးက ရိပ်မိကြဟန်မတူပါ။ ညနေ (၄၃၀) နာရီ ရုံးဆင်းပြီး ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့ရာ အဝတ်အစားလဲ ရေပိုးချိုးပြီးချိန် ညနေ (၆) နာရီခန့်တွင် ကိုခင်မောင်သိန်းက ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။

“ဆရာရေ ... အဆင်ပြေတယ်ဗျို့။ ကျွန်တော် အစွဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်တာ သူကလက်ခံပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆရာကို ဂါရဝပြု ကျွေးမွေးဖို့ ထာခဲ့တာပါ”

“အကောင်းဆုံး အစီစဉ်ပေါ့။ လာ ... သွားကြစို့”

စားသောက်ဆိုင်တွင် ဆက်ရက်မင်း (ဖရက်မင်း) စည်းစိမ် ခံစားကြရင်း ကျွန်တော်က လိုအပ်တာများကို သင်ပေးရသည်။ ကိုခင် မောင်သိန်းက အလွန်ကျေးဇူးတင်နေရှာသည်။

“ဒီမှာ ကိုခင်မောင်သိန်းရေ ... ခင်ဗျားဘက်က မိဘတွေ မရှိကြတော့ ကျွန်တော်ကပဲ လူကြီးလုပ်ပါမယ်။ ဟိုဘက်က မိဘတွေရှိကြသေးတော့ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးစံအရ တောင်းရမ်းစေ့စပ်ရမယ်။ အရေးကြီးဆုံးက ခင်ဗျားရဲ့နဖူးက ဒဏ်ရာကြီးကို ပလတ်စတစ်ဆာချရိနည်းနဲ့ ခွဲစိတ်ကုသဖို့က ပထမ အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ။ အဲဒါလည်း ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ။ စောနန္ဒာက စိတ်မြန်တယ်။ ဒီနေ့ပဲ သူ့အသိဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့မယ် ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ သွားတွေ့ကြပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးက နောက်အပတ်အင်္ဂါနေ့ ရက်ချိန်းပေးပါတယ်”

၇၄ ။ ထောင်မှကြွသိန်းဝင်း

“အင်း... အတိုင်းနဲ့အလွန်၊ တံခွန်နဲ့ကုက္ကားပေါ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ စောနန္ဒာတို့အိမ် သွားဖို့ကိစ္စကရော၊ ဘယ်တော့လောက် ခန့်မှန်းထားသလဲ”

“ဒီဝင်ဘာ ရုံးပိတ်ရက်ပေါ့ဆရာ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနဲ့ ခရစ္စမတ် ရုံးပိတ်ရက်က တနင်္လာဆိုတော့ (၃) ရက်ရတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ကားငှားသွားမယ်။ ဒါမှ အချိန်ရမှာ။ ပြင်ဦးလွင်ကို သွားရမှာဆိုတော့”

“ဆရာကပဲ ကားစီစဉ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ကျသလောက် ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီဗျာ... ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကားရှိပါတယ်။ အခုမှ အောက်တိုဘာလဆန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ အချိန်တိုလေးအတွင်း အတော်အဆင်ပြေတာပဲနော်”

“ဒါတွေက ဆရာကျေးဇူးပါ။ ဂေါ်မန့်လူမျိုးကြီးဘဝက လွတ်အောင် ဆရာပဲ လုပ်ပေးတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ စေ့စပ်ပွဲပြီးရင် ဆရာကို သီးသန့်ကန်တော့ပါမယ်”

“ထားစမ်းပါဗျာ... ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆရာ၊ ဆရာနဲ့ မခေါ်နဲ့တော့။ သက်တူရွယ်တူတွေပဲ သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းပါ။ ကိုသိန်းဝင်းလို့ပဲ ခေါ်တော့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဟော... လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုသိန်းဝင်း”

စားသောက်ကြပြီး ကိုခင်မောင်သိန်း သူ့တည်းခိုအိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အပေါင်းအသင်းတစ်ဦး အဆင်ပြေတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် လွန်စွာ ပီတိဖြစ်နေမိသည်။

နောက်တစ်ပတ်အင်္ဂါနေ့တွင် စောနန္ဒာ ခွင့်ယူသည်။ ကျွန်တော်က အကြောင်းသိ၊ တစ်ရုံးလုံးကတော့ စောနန္ဒာကို မေးနေကြသည်။ ရုံးဆိုသည်ကလည်း လူစုံ၍ စားသောက်ကြချိန်မှ လွတ်လပ်စွာ စကားပြော နိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အကြောင်းသိမို့ ပြုံးပြီးစေ့စေ့ လုပ်နေ

အချစ်အတွက်ဖြင့် အသက်ပေးသေးမောင်မယ့်ပေ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ၁၁၁ ကိုလိုက်သည်။ မမာလာက စောနန္ဒာကိုခင်သလို ကိုခင်မောင်သိန်းအား မျှော်နေသည်မှာ သိသာလှသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် စောနန္ဒာ နောက်ကျမှ ရုံးရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ဟန်ဆောင်မေးတော့ သူ့အမျိုးတစ်ယောက် ခွဲစိတ်ရန် ဆေးရုံတင်ထားရသဖြင့် နောက်ကျကြောင်း၊ ညနေလည်း ရုံးစောစော ဆင်းခွင့်ပြုရန် ကြိုတင်ခွင့်တောင်းသည်။ ကျွန်တော်က လက်မထောင်ပြတော့ သူမက ခေါင်းညိတ်သည်။ ခွဲစိတ်ခြင်းအောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သည်။ ထိုအပတ်က ကိုခင်မောင်သိန်း ပေါ်မလာပါ။

ဒုတိယအပတ် စနေနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ အချိန်ပိုဆင်းရရာ နောက် (၁၀) နာရီခန့်၌ ကိုခင်မောင်သိန်း ရောက်လာသည်။ မျက်နှာပြင်မှာ ချောမွေ့ပြီး အနာရွတ်ကြီး မရှိတော့။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကိုယ့်လူက ထူချောလှပခန့်တစ်ဦးပင်။ ထိုနေ့က တစ်ရုံးလုံးကို ဒံပေါက်ဝယ်ကျွေးပြီး ထက်ဖက်ရည်တိုက်သည်။ သူနှင့် စောနန္ဒာတို့ မကြာမီ စေ့စပ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း ကြေငြာသည်။ ငွေစာရင်းကိုင် ကိုချမ်းမင်းနှင့် မမာလာတို့ ဝိုင်သွားကြသည်။

သို့နှင့် ကိုခင်မောင်သိန်းက အပတ်စဉ် ရုံးသို့လာသည်။ တပူးတွဲတွဲ သူတို့အတွဲကို အားကျစဖွယ် မြင်နေရသည်။ အနာရွတ်ကြီး မရှိတော့သောကြောင့် လိုက်ဖက်ညီသော ခုံတွဲတစ်တွဲဖြစ်ပေသည်။ ထိုကာလတွင် အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်၌ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေဟန်တူသော်လည်း မမာလာက စောနန္ဒာနှင့် အတွဲမပျက်ပါ။ သူ့အိမ်သို့ ထမင်းစား အကြိမ်ကြိမ်ဖိတ်သော်လည်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်များတွင် အချိန်ပိုဆင်းရ၊ ကျွန်တော်အားလိုက်၊ သူတို့ခုံတွဲ မအားလိုက်ဖြင့် မမာလာ၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ပယ်ဖျက်ခဲ့ရသည်။

ဤလိုနှင့် ဒီဝင်ဘာလအတွင်း ရောက်လာတော့ စောနန္ဒာ၏ အိမ်သွားကြ၍ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရန် အစီအစဉ်ဆွဲရတော့သည်။ မမာလာက လိုက်ချင်ကြောင်းပြောတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံလိုက်ကြသည်။

၇၆ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သို့သော် ငွေစာရင်းကို ကိုချမ်းမင်းကပါ လိုက်ချင်သည်ဆိုတော့ ကျွန်တော် အလွန် အံ့သြမိသည်။ သို့သော် လူမှုရေးဖြစ်၍ ကန့်ကွက်ရန် မသင့်သဖြင့် လက်ခံလိုက်ရသည်။ စောနန္ဒာနှင့် ကိုခင်မောင်သိန်းတို့ကတော့ မျက်နှာ ပူ၍ မခေါ်လိုကြပါ။ ခရီးဝေးဖြစ်ပြီး လူတစ်ယောက်ပိုလာသဖြင့် Saloon နှင့် Van ကားမရတော့။ Townace အလုံးနှင့် pick up ကားမှသာ ရပေ တာမည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဗြူတွင်း ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း ကုမ္ပဏီရုံး၌ပင် စုရပ်လုပ်ပြီး ဒီဇင်ဘာ ၂၃၊ ၂၄၊ ၂၅ ရက်နေ့များကို ခရီးထွက်ရန် သတ်မှတ်လိုက်ကြပါသည်။ ဒီဇင်ဘာ (၂၃) ရက်နေ့ မနက် (၇)နာရီ ကျော် ကတည်းက ကျွန်တော် လှုပ်ရှားပြီး စီစဉ်ရတော့သည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ၌ ခရီးဝေးအလွန်ကောင်းပြီး တောင်တက် တောင်ဆင်းစိတ်ချရသော Super Roof (Van) ကားရှိသော်လည်း လူများ သဖြင့် ကျွန်တော့်တပည့်တစ်ဦးထံမှ Townace ကားအလုံးကို ငှားရ တော့သည်။ ထိုကားက ခွင်ကျယ်သဖြင့် ရှေ့ခန်းဒရိုင်ဘာအနီးတွင် (၂)ဦး ထိုင်၍ရသည်။ သတို့သား သတို့သမီးလောင်းများအတွက် လျာထားသည်။ နောက်ခန်း၌လည်း (၂) ယောက်ထိုင်ခုံ (၂)တန်းပါသဖြင့် ကျယ်ပြန့်မိ သည်။

ချိန်းဆိုထားသည့်မနက် (၈)နာရီမတိုင်ခင် ကျွန်တော်တို့ကားလေး ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှေ့ရောက်တော့ လူအကုန် စုံလင်နေကြ ပေပြီ။

“မန်နေဂျာကြီး ... ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“လမ်းကျမှ စားတော့မယ် ... စောနန္ဒာရေ ကဲ ... အချိန်နဲ့ တုန်း သွားကြစို့”

ကားပေါ်တက်တော့ ကျွန်တော်က ကိုခင်မောင်သိန်းနှင့် စောနန္ဒာ စုံတွဲကို ရှေ့ခန်းတင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က နောက်ခန်းရှေ့ဆုံး ခုံတွင် ထိုင်တော့ ကိုချမ်းမင်းက နောက်ခုံတွင်ထိုင်သည်။ နောက်ဆုံးမှ တက်လာ

အချစ်အတွက်ဖြင့် အသက်ပင်သေသေမောင်မယူပေ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ။ ၇၇

သော မမာလာက ကျွန်တော်နှင့်မထိုင်။ နောက်ဆုံးဆုံမှ ကိုချမ်းမင်းနှင့် သွားထိုင်သည်။ ထူးခြားသလိုတော့ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်က မန်နေဂျာဖြစ်နေသဖြင့် လေးစားသော ကြောင့်လားတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာသိဘာသာ နေလိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲထိုင်ချခြင်းထက် လွတ်လပ်မှုက ပိုပါ သည်။

ထောက်ကြန့်လမ်းဆုံရောက်တော့ ကားရပ်နားပြီး လက်ဖက်ရည် သောက် မုန့်စားကြသည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းနှင့် စောနန္ဒာက တစ်တွဲထိုင် ကြ၍ ကျွန်တော်နှင့် ဒရိုင်ဘာတပည့်က အတူထိုင်သည်။ ကိုချမ်းမင်းနှင့် မမာလာတို့က တစ်တွဲထိုင်ကြသည်။ ရုံးသူရုံးသားများဖြစ်ကြ၍ ပြဿနာ ချို့ပါ။

ညောင်လေးပင်ရောက်တော့ နေ့လယ်စာစားကြသည်။ အချိန် ဆွေ့တော့ဘဲ၊ ခပ်သွက်သွက်စားရန် နှိုးဆော်ပြီး၊ ခပ်သွက်သွက်မောင်းတော့ မန္တလေးမြို့သို့ ညနေစောင်း (၅)နာရီခန့်ရောက်သည်။ ညစာကို ပြင်ဦးလွင် အိမ်တွင် စီစဉ်ထားသည်ဆိုသဖြင့် မန္တလေးမြို့၌ အဆာပြေစားကြပြီး ဆက်မောင်းလာရာ တောင်တက်ခရီး ထုံးဘိုကျောက် စခန်းများရှေ့ရောက် တော့ ညနေ(၆)နာရီသာ ရှိသေးသော်လည်း ဆောင်းတွင်းဖြစ်၍ မှောင်ချေပြီး တော်ပါသေးသည်။ ကားလေးက စက်ကောင်းသည်။ မီးကြီးကောင်းသည်။

အနီးစခန်း စောနန္ဒာတို့အိမ်ရောက်တော့ ည (၈)နာရီ ရှိပြီ။ အေး ဇွန်း၍ ရေမချိုးနိုင်တော့။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုခင်မောင်သိန်းတို့ ကိုယ်လက် သုတ်သင်နေစဉ် ကျွန်တော် အတွေးပေါက်ပြီး အသင့်ဆောင်ယူလာသော အချင်ပြည်နယ်မှ အဆိပ်ဖြေဆေး (၂)လုံးစီ သောက်လိုက်ကြသည်။

ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသလိုပင် အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ကိုချမ်းမင်း က မာလာဆေးစိမ်အရက်ဟုဆိုကာ သူယူလာသော ဝိစက်အရက်ကို တိုက် ဆော့သည်။ ယုတ္တိရှိရန် သူကိုယ်တိုင်လည်း သောက်သည်။ ဒရိုင်ဘာ ထည့်ကလေးက မသောက်တတ်၍ မသောက်။ တစ်ခွက်သောက်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်သိသည်။

၇၈ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဆင်း

ကိုခင်မောင်သိန်းအား လက်ကုပ်ခေါ်ပြီး နောက်ဖေးသီးဖိုချောင် ခန်း၌ အန်ဆေးသောက်၍ အန်ပစ်လိုက်ရသည်။ တစ်ခါတရံ အန်နေ၍ စောနုနုက ပြေးလာသဖြင့် ကျွန်တော် လက်ကာပြပြီး အဆိပ်ဖြေဆေး (၃) လုံးစီ ထပ်၍ သောက်လိုက်ရသည်။

ဧည့်ခန်းရောက်တော့ ကိုချမ်းမင်း အမြှုပ်တစ်စုံဖြင့် မေ့မြော နေပြီဖြစ်သည်။ အသေခံ၍ လုပ်ကြံခြင်းဖြစ်သည်။ တော်ဝါသေးသည်။ အနီးတွင် ဆရာဝန်အိမ်ရှိ၍ ကိုချမ်းမင်း မသေသော်လည်း ဆရာဝန်က အမှုဖွင့်ပေးသဖြင့် နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ရဲကားရောက်လာပြီး စစ်ဆေးရာ ဝန်ခံသဖြင့် ကြရာဝါ တရားခံမဟုတ်ဘဲ အတူ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားတော့ သတည်း။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဆင်း

၇၈
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဆင်း

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်စင်ပေါ်မှာရှိနေသော စာအုပ်များထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုမည်ဟု စိတ်ကူးဖြင့် ဖုန်ခါသုတ်သင်နေစဉ် အမှတ်မထင် ဤမှတ်တမ်းစာအုပ်လေးကို အခုံးဖွင့်ကာ တစ်မျက်နှာချင်း လှန်လှောဖတ်ရှုနေစဉ် အောက်ပါဇာတ်လမ်းလေးကို ဖတ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် မိုးကုတ်အကျဉ်းထောင်ဝယ် တာဝန်ကျနေစဉ် ဓားပြဗိုလ်ကြီး တစ်ကျွန်းစံဘိုးပျံဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းထားသော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းလေးဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ မှတ်တမ်းပါအကြောင်းအရာများကို ကျွန်ုပ်အား တစ်ကျွန်းစံဘိုးပျံမှ ပြန်လည်ပြောပြနေခဲ့သည်များကို စာရှုသူများ ဖတ်ရှု၍ ကောင်းမွန်စေရန် တစ်ကျွန်းစံဘိုးပျံမှ တစ်ဆင့်ပြောပြနေသည့် အရေးအသားမျိုးဖြင့် ရေးသားတင်ဆက်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

[၁]

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မိမိစာအုပ်စင်ပေါ်ရှိ အမှတ်များကို ဖုန်ခါရှင်းလင်းနေစဉ် မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးတစ်အုပ်အား အမှတ်မထင် တွေ့မြင်မိလေသည်။ ယင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်လေးမှာ ကျွန်ုပ် အကျဉ်းဦးစီးဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခဲ့စဉ် ကြုံတွေ့လာရသော အကျဉ်းသားများနှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်တမ်းများကို ပြုစုရေးသားစုဆောင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးလေးရာထူးဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် အချိန်ခန့်မှာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော အကျဉ်းထောင်များထဲတွင် အမှတ်မထင် ဆုံစည်းတွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဓားပြဗိုလ်ကြီး တစ်ကျွန်းစံဘိုးပျံ၏ တစ်ဆင့်ခံပြောကြားခဲ့သော အမှုများကို မှတ်တမ်းရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ အလုပ်တာဝန်မှ အနားယူလာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် မိမိဝါသနာပါသော စာရေးခြင်းလုပ်ငန်း ဇောက်ချရေးသားနေပြီး အများသူငါ ဗဟုသုတတိုးပွားစေလိုသော စေတနာဖြင့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဘိုးပျံသည် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှာရှိသော အကျဉ်းထောင်များထဲတွင် ဓားပြတိုက်မှုများဖြင့် ထောင်အကြိမ်ကြိမ်ကျလာကာ ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရသည်။ မိမိမှာ တစ်ကောင်ကြက်ဘဝဖြင့် ငယ်ရွယ်စဉ် အချိန်အခါကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကပ်ရပ်နေထိုင်လာရသည်။

တိုက်အုပ်ဆရာတော်၏ ခိုင်းစေချက်ဖြင့် နေ့စဉ် ရွာထဲမှာရှိသော အလှူရှင်၏အိမ်များမှ ဆွမ်းချိုင့်များကို လိုက်လံသိမ်းဆည်းပြီး ကျောင်းသို့ အချိန်မီ ပြန်လာရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အချို့အိမ်ရှင်များမှာ ဆွမ်းချိုင့်ပို့နေ့ အဆင်သင့်မဖြစ်၍ စောင့်ဆိုင်းယူနေရသောကြောင့် ဆွမ်းစားအမီ ကျောင်းသို့ သုတ်ခြေတင်ပြန်လာသည့်အကြိမ်မှာ မနည်းတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်မှာ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ခန့်လောက်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြသောကြောင့် မိမိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွယ်ဘဝသို့ အလိုလို ရောက်ရှိသွားသည်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်မှ သနားသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ခေါ်ယူကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားလေသည်။

ရွာထဲမှ ကလေးငယ်များ ပညာသင်ကြားရန် ကျောင်းတက်သွားနေစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝဖြင့် ကျောင်း၏ဝေယျာဝစ္စများကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်နေရသည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လေးတန်းပညာလောက်နှင့် ကျောင်းထွက်လာခဲ့ရပြီး အတန်းပညာကို ကောင်းစွာသင်ယူနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ဘဝကို ဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်ရန် စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေရေးသာ ဦးစားပေးနေရသည်။

နံနက်မိုးလင်း အုန်းမောင်းခေါက်သည့်အချိန်မှ ညကြီးမိုးချုပ်ဘုရားဝတ်တက်သည့်အချိန် ရောက်သည်တိုင် ကျောင်းဝေယျာဝစ္စများနှင့် ထုံးလည်လိုက်နေသည်။ ယင်းသို့နေထိုင်လာစဉ် တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်သည် ရွာထဲမှ ဆွမ်းချိုင့်ယူသွားရန် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထွက်လာသည်။

ထိုစဉ် ရွာလယ်လမ်းမပေါ်ဝယ် ကလေးငယ်များ ကျောက်ဒိုးပစ်တစားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ မိမိနှင့် ရွယ်တူကလေးငယ်များ အချင်းချင်း ကျောက်ဒိုးရိုက် ကစားနေခြင်းအား ခေတ္တခဏ ဝင်ရောက်ကြည့်နေမိလေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါဝင်စားလာသောကြောင့် ငယ်ငယ်က ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောင်းအတူတူတက်ခဲ့ဖူးသူ ဆိုးပေဘက်မှ ဝင်တစားပေးနေသည်။ မည်မျှကြာအောင် ကစားမက်နေမိသည်မသိ။ မွန်းတည့်နေလုံး ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ထိုးမိသည့်အချိန်မှ မိမိအားခိုင်းလိုက်သော အလုပ်ကို သတိရလာမိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကစားနေသည့်နေရာမှ အလျင်အမြန်ပြေးကာ ရွာ၏တောင်ဘက်ပိုင်းဆီသို့ အားကုန်ပြေးရလေတော့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ် ဆွမ်းချိုင့်ယူရမည့် အိမ်ဆီသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဆွမ်းချိုင့်ရှင်မှာ ကျွန်ုပ်အား စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်တိုင် ရောက်မလာနိုင်သောကြောင့် ဆရာတော် ဆွမ်းစားနောက်ကျမည် စိုးရိမ်သောကြောင့် ကျောင်းဆီကိုယ်တိုင် သွားရောက်ပို့ဆောင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

၈၄ ❦ စိုးဝေ

ကျွန်ုပ်သည် စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်လာသောအခါ ကျောင်းမှ ဆရာတော်ကြီးအပါအဝင် ဦးပဉ္စင်းများနှင့် ကိုရင်လေးများအားလုံး ဆွမ်းစားပြီးနေလေသည်။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်အား တိုက်အုပ်ဆရာတော်မှ သူ့အခန်းထဲခေါ်ယူကာ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းနေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း မလိမ်မညာဉ်သောကြောင့် အမှန်အတိုင်း ရှင်းလင်းပြောပြနေသည်။

ထိုအခါ တိုက်အုပ်ဆရာတော်က ကျွန်ုပ်အား အပြစ်ရှိမရှိ မေးမြန်းသည်တွင် အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့လေသည်။ ယင်းနောက် ထိုင်ရာမှထကာ နံရံမှာချိတ်ထားသော ထားဝယ်ကြိမ်လုံးကို ဖြုတ်ယူပြီး ဆော်ပလော်တီးလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ နာကျင်လွန်းသောကြောင့် ကြိတ်မှိတ်ခံနေရင်း မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များပေါက်ပေါက် စီးကျလာပေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဆက်လက်နေထိုင်သွားပါက ယခုကဲ့သို့ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ထပ်မံအရိုက်ခံရမည်အရေးကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့လာသောကြောင့် ညဘက်လူခြေတိတ်ချိန်ဝယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ပြေးလာခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထွက်သွားပြေးလာခဲ့ရသည်။ မည်သည့်အရပ်ဆီ ထွက်ပြေးရမှန်းမသိသောကြောင့် ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေသည်။ နောက်ဆုံး မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားဆီ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာသည်။

ယင်းမြစ်ဆိပ်ကြီးဘေးတွင် လှေ၊ သင်္ဘောကြီးများ ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ တချို့ လှေသမ္ဗန်များမှာ ဆိပ်ကမ်းကူလီများက ဆန်အိတ်များ၊ ကုန်ပစ္စည်းများကို ထမ်းတင်ပို့နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ထိုစဉ် လှေသမ္ဗန်ကြီးတစ်စင်းပေါ်ဝယ် ကုန်ပစ္စည်းများတင်ထားသလိုလူများလည်း လိုက်ပါစီးနင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ မည်သည့်အရပ်ဆီ ထွက်ခွာမည်ကို မသိပေ။ ယင်းလှေသမ္ဗန်ကြီးသည် ခရီးသည်နှင့်

တစ်ကျွန်းစံဘိုးဖျံ ❦ ၈၅

ကုန်ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်ကာ မြို့ပေါ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိလာသည်။

လှေကြီးပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်လို ကလေးငယ်တစ်ယောက်အတွက် ဘယ်ချောင်ကြိုချောင်ကြားဝင်ဝင် ရနေမှန်း သဘောပေါက်သဖြင့် လှေကြီးပေါ်သို့ ခရီးသည်များကြားမှ ခိုးဝှက်လိုက်ပါသွားသည်။ လှေကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လှေသမားများ မတွေ့မမြင်နိုင်စေရန် ဆန်အိတ်များစုပုံထပ်ထားသောကြားသို့ အသာဝင်ပြီး ပုန်းခိုနေလိုက်သည်။

ကုန်တင်လှေကြီးမှာ မြို့ပေါ်ဆီ ဦးတည်လှော်ခတ်သွားနေစဉ် ကုန်းတော်ပေါ်တွင် ခရီးသည်များမှာ စုံပြုထိုင်လျက် လိုက်ပါစီးနင်းကြလေသည်။ ခရီးသည်များမှာ များများစားစားရှိမနေဘဲ ခရီးသည်ငါးဦးခန့်နှင့် လှေသမားနှစ်ယောက်သာရှိသည်။ ခရီးသည်များမှာ ကုန်သည်များ ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

မိမိတို့ဆန်အိတ်များနှင့် ဒေသထွက်ပစ္စည်းများကို လှေပေါ်တင်ဆောင်ကာ အခကြေးငွေပေးပြီး ငှားရမ်းခဲ့ဟန်တူသည်။ လှေကြီးမှာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လှော်ခတ်သွားနေသည်မှာ လွန်စွာမျှင်ရိစရာ ကောင်းလှသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆန်အိတ်ပုံကြားထဲမှ ခိုးဝှက်ကာ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေမိစဉ် လှေကြီးသည် ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးတစ်လျှောက် ဆန်တက်လှော်ခတ်သွားနေသည်။

လှေပေါ်မှ ခရီးသည်တစ်စုသည် မိမိတို့အိမ်မှ ထည့်ယူလာသော ထမင်းနှင့် ဟင်းကိုချိုင့်ဖွင့်ကာ စုပေါင်းစားသောက်နေကြသည်။ ထမင်းစားပြီးနောက် အေးအေးလူလူထိုင်ကာ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောရင်း ဆေးလိပ်သောက်သူက သောက်နေသည်။ ကမ်းဘေးဝဲယာနေရာမှ သစ်ပင်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်ကြီးများ လျှိုမြောင်းများကို ဖြတ်သန်းလှော်ခတ်လာနေသည်။ ယင်းနောက် ချောင်းရိုးကွေ့လေးတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်နေစဉ် ...

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သေနတ်သံများ ပစ်ဖောက်လိုက်ပြီး မြစ်ကမ်းလေးနားရှိ ကမ်းပါးပေါ်မှ လက်နက်ကိုင်လူတစ်စုကို သေနတ်များချီနဲ့လှုပ်

၁၆ နိုးဝေ

ထားလျက် တွေ့မြင်ရလေသည်။ ကမ်းပါးနေရာမှာ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကြီးများ သာပေါက်ရောက်နေသည့် ကမ်းပါးပေါ်တွင် ဓားပြခိုလှုံဖြစ်ဟန်တူသူသည် လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို မိုးပေါ်ထောင်ဖောက် အချက်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

ငင်း၏ဘေးမှ ကာကီရောင်ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသူနှစ်ဦးမှာ ပြောင်း ရှည်သေနတ်များကို ကိုင်တွယ်ထားသည်။ နံဘေးမှ လူနှစ်ယောက်မှာ ပုဆိုးနှင့် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲမှာ ဓားရှည်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ ဓားပြခိုလှုံလုပ်သူမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးအရှည်ထားပြီး ကာကီရောင်လက်တိုနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကမ်းပေါ်မှ နေ၍ ...

“ဟေ့ ... လေ့ကို ဒီဘက်ကမ်းဆီ ကပ်လာခဲ့စမ်း။ ယီးတီးယား တားလုပ်မယ်တော့ မကြံကြန့်နော်။ ဟောဒီသေနတ်ထဲက ကျည်တွေကို မောင်းခလုတ်ဆွဲပြီး ပစ်ထည့်လိုက်မယ်။ မြန်မြန်ကပ်စမ်း ...”

လေ့ဝမ်းထဲမှာရှိနေသော ခရီးသည်များမှာ သေနတ်သံများနှင့်အတူ လက်နက်ကိုင်ဓားပြများကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ကြသဖြင့် မှောက်လျက် ဝပ်နေကြသည်။ လေ့သမားနှစ်ဦးမှာ ထိုးဝါးကို အသုံးပြုလျက် ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် လေ့ကို ကမ်းဘက်ဆီ တဖြည်းဖြည်း ကပ်ပေးနေသည်။

ခရီးသည်များမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ပါလာသော လက် ဝတ်လက်စားများနှင့် ရွှေငွေများကို ချောင်ကြိုချောင်ကြားထဲ ဝှက်သူဝှက် ဖြင့် စိုးရွံ့နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ လှော်ခတ်လာနေစဉ် အိပ်ပျော်သွားရာ မှ သေနတ်သံကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသည်။ ကျွန်ုပ်ပုန်းအောင်း နေသော ဆန်အိတ်ပုံကြားမှ အခြေအနေကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသည်။

လေ့ကြီးကို ကမ်းဘေးဆီ ကပ်မိသွားသောအခါ လေ့သမားများက ကုန်းဘောင်ကြီးကို ကမ်းပါးပေါ် ထိုးတင်ပေးလိုက်သည်။ ဓားပြခိုလှုံကြီးနှင့် ဓားကိုင်တပည့်နှစ်ယောက်ခြံရံကာ လေ့ပေါ်ကို တက်လာနေသည်။ ခရီး သည်များကို ကုန်းဘောင်မှတစ်ဆင့် ကမ်းပါးဆီ တစ်ဦးချင်းတက်ခိုင်းလိုက် သည်။

တစ်ကျွန်းခံဘုံ ၁၇

“ကဲ ... ပါလာတဲ့ပစ္စည်း လက်ဝတ်လက်စား ရွှေငွေပါမကျန် ဟောဒီဦးထုပ်ထဲကို စုပြုံထည့်ကြစမ်း”

ပြောင်းရှည်သေနတ်ကိုင်ထားသူတစ်ဦးက ခရီးသည်များကို အမိန့် ပေးလိုက်သည်။ ကျန်တစ်ဦးမှာ ခရီးသည်များကို ပြန်လည်မခုခံနိုင်စေရန် ပြောင်းရှည်သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသည်။ ခရီးသည်များထဲမှ ပါလာ သော ပစ္စည်းများကို ဓားပြတိုက်ချွတ်ယူပြီးနောက် အားလုံးကို မြေပြင် နေရာမှာ ဝပ်ခိုင်းထားသည်။

ကမ်းပေါ်မှ ဓားပြနှစ်ယောက်သည် လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ငွေ ပစ္စည်းများကို အိတ်တစ်လုံးထဲ စုံပြုံထည့်ပြီး လွယ်ကာ လှေကြီးပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။ လေ့ပေါ်မှ လေ့သမားနှစ်ဦးကိုလည်း ကုန်းဘောင်ဆွဲချ ခိုင်းလိုက်ပြီး ရေထဲသို့ တစ်ဦးစီ ကန်ချပစ်လိုက်သည်။ လေ့ကြီးကို ဓားပြ အဖွဲ့မှ ဓားကိုင်ဓားပြနှစ်ဦးမှ လှော်တက်များကိုင်၍ ဆက်လက်လှော်ခတ် ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ ထိုစဉ် ဓားပြခိုလှုံလုပ်သူမှ မိုးပေါ်သို့ သေနတ်ပစ် ဖောက်လိုက်ပြီးနောက် ...

“မှတ်ထားကြ ... ငါ့နာမည် ... ဓားပြခိုလှုံ သိုက်စံတဲ့ကွ။ အားလုံး ဆီက ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားတွေ ချွတ်ယူခဲ့ရတာကို ဘယ်လိုမှမထင်နဲ့။ ကျွန်တို့ဓားပြအဖွဲ့အတွက် ရန်ပုံငွေထည့်ဝင်ရတယ်လို့ သဘောထားကြပါ။ ဖုတ်တယ် မဟုတ်လား ... ရဲဘော်တို့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

လေ့ပေါ်မှ ဓားပြအားလုံးမှာ ဓားပြခိုလှုံ၏စကားအဆုံးမှာ ဝိုင်း ဝန်းဟားတိုက် လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ခရီးသည် များနှင့်လေ့သမားများကို ကုန်းပေါ်မှာ ထားရစ်ခဲ့ပြီး ကုန်တင်လေ့ကြီးကို အထက်ဆီ ဆက်လက်လှော်ခတ်သွားကြလေသည်။

သည်တော့မှ ကျွန်ုပ်မှာ ခရီးသည်များနှင့်အတူ လေ့ပေါ်မှ ဆင်း ဆကျန်ရစ်ခဲ့မိသည်ကို နောင်တအကြိမ်ကြိမ် ရနေမိလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်

တိုက်ထိုင် ဓားပြအဖွဲ့နှင့်အတူတူ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်း အတူ သွားနေသည်အဖြစ်ကို တွေးမိသောအခါ နောင်တလွန်စွာ ရနေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကုန်တင်လှေကြီးမှာ ခရီးရေခိုင်တော်တော်ရောက်သည် ထိ လှော်ခတ်လာခဲ့ပြီး သစ်တောများ ထူထပ်စွာပေါက်နေသော နေရာ ရောက်သောအခါ လှေကြီးကို ကမ်းဘေးနားဆီ ဆိုက်ကပ်လိုက်ကြသည်။ ဓားပြဗိုလ်လုပ်သူက ခရီးသည်များထံမှ တိုက်ရာပါ ရွှေငွေပစ္စည်းများထည့် ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်လျက် လှေပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

“ကဲ... တပည့်တို့၊ လှေပေါ်က ဆန်အိတ်တွေနဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ကို ကုန်းပေါ် အကုန်သယ်ချလာခဲ့ကြဟေ့။ တို့ဓားပြစခန်းအတွက် မိကျွာ ပူလုံသွားပြီ။ မြန်မြန်သယ်ချကြဟေ့... သူတို့က နောက်လှေကြီးလာမှ ခရီးဆက်နိုင်မှာဆိုတော့ ရဲထံ သတင်းပို့တိုင်ကြားဖို့ အချိန်ကြန့်ကြာနေဦး မယ်။ အားလုံး ပစ္စည်းတွေမကျန်အောင် သယ်ချလာခဲ့ကြနော်”

ဓားပြဗိုလ်ကြီး၏ အမိန့်ပေးနေသည်အတိုင်း တပည့်များသည် ကုန်ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်းစီ သယ်တင်နေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် ပိုမိုကြောက်ရွံ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ် ပုန်းအောင်း နေသော ဆန်အိတ်ပုံကြီးကို ရွှေ့ပြောင်းသယ်ယူချပါက ကျွန်ုပ်အားမုချမသွေ တွေ့မြင်သွားမည်အဖြစ်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလာခဲ့လေသည်။ ဓားပြများ သည် ဆန်အိတ်ပုံကြီးကို တစ်လုံးချင်းစီ ထမ်းတင်နေခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ် ပုန်းခိုနေသည်ကို တွေ့မြင်သွားသောအခါ...

“ဟာ... ဆန်အိတ်ပုံအောက်မှာ ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်ပါ လား။”

“ဟေ့... ဘယ်ကချာတိတ်က လှေပေါ်ပါလာခဲ့တာလဲကွ”

ဆန်အိတ်ထမ်းချနေသည့် ဓားပြအဖွဲ့မှ လူတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ် ၏ကုပ်ကို ဆွဲမက ပြောဆိုနေစဉ် အခြားလူတစ်ယောက်က မေးမြန်းလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ ကုန်းပေါ်မှာ ရှိနေသူအားလုံးသည် ကျွန်ုပ်အား ထူးထူးဆန်း ဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင်သဖွယ် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသည်။

“ဆရာကြီး... ချာတိတ်လေးတစ်ယောက် လှေပေါ်မှာ ပါလာ နေတယ်”

“ဟုတ်လား... ဒီကို ခေါ်လာခဲ့စမ်းဟေ့”

ကျွန်ုပ်အား ကုပ်မှဆွဲကိုင်ကာ ဓားပြတစ်ယောက်မှ ကုန်းပေါ် ခေါ် တင်လာလေသည်။ ဓားပြဗိုလ်ကြီးထိုင်နေသော အနားသို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ် ဆောင်သွားသည်။

“ဟေ့... ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ပစ္စည်းတွေကို မြန်မြန်သယ်ချလေ တွာ။ နောက်က မင်းတို့အမေလင်တွေ လိုက်လာရင် အားလုံး မသွားပေါ် ဘုန်းမယ်။ ဟေ့... ချာတိတ်၊ ဒီကိုလာစမ်း”

ကျွန်ုပ်အား ဓားပြဗိုလ်ကြီးမှ သူ့အနားဆီ လှမ်းခေါ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားခဲ့သည်။ ဓားပြဗိုလ်ကြီးမှာ အသက် အရွယ် သိပ်မကြီးသေးသော်လည်း လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့် ဖြစ်နေ သည်။

“နေစမ်းပါဦး... မင်းက လှေပေါ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ပါလာတာ ဆဲ”

“စောစောကလူတွေ ဆင်းခိုင်းတုန်းက မင်းကျန်နေခဲ့တာလား”

“ကျွန်... ကျွန်တော်... လှေပေါ်ကို ဆန်အိတ်ပုံကြားထဲမှာ ခိုအိမ်လာတာ”

ဟု အစချီလျက် ကျွန်ုပ်သည် မိမိငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေး ဘဝမှ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှ ထွက်ပြေးလာ ခဲ့ပြီးနောက် လှေပေါ်ပါလာပုံအား စိကာပတ်ကုံး ပြောပြနေသည်။

“ဪ... ဒီလိုကိုး။ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်ကိုသွားမယ် စိတ်ကူး ပြီးတော့ ဒီလှေနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာလဲ”

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခြေဦးတည်ရာ ထွက်ပြေးလာရင်း ဒီလှေကြီးက ကုန်တင်ပြီး မြို့ပေါ်တက် ရောင်းချသွားမယ်ဆိုလို့ ရောက်ရာ ဆက်ရာ လှေခိုးစီးပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ”

၉၀ ❀ နိဇေ

“ဟား ... ဟား ... အာကသတ္တိခဲလေးပဲကွ။ မင်းအသက် ဘယ် လောက်လဲ”

“ဆယ်နှစ်ကျော်ပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်။ ဒီကောင်လေးကို တို့စခန်း ထဲမှာ တောက်တိုမည်ရခိုင်းရအောင် ခေါ်လာခဲ့ကြကွာ”

ဓားပြခိုလ်ကြီးက တပည့်ဖြစ်သူများကို ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အမိန့်ပေးနေသည်။ ထိုစဉ် လှေကြီးပေါ်မှ ပစ္စည်းအားလုံး သယ်ချပြီးစီးသွား သောအခါ ဓားပြတစ်ယောက်ကို ဆက်လက်အမိန့်ပေးနေသည်။

“ဟေ့ ... အိုက်စံ၊ အဲဒီလှေကြီးကို မင်းတစ်ယောက်တည်း အောက်ဘက်ဆက်လှော်သွားပြီး ခပ်ဝေးဝေးနေရာရောက်မှ ကမ်းကပ်ထား ခဲ့ပြီး စခန်းကို ပြန်လာခဲ့။ ငါတို့ဒီပစ္စည်းတွေကို လှည်းရှာတင်ပြီး စခန်းကို သယ်သွားကြမယ်။ အားလုံး စခန်းမှာပဲ ပြန်ဆိုကြမယ်နော်။ ကဲ ... အိုက်စံ မင်း သတိပိရိယထားသွားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီး”

[၃]

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် အခြေအနေမဲ့ နီကိုးရာမရှိ ဖြစ်နေခဲ့ရာမှ အပြိုက်ထဲ အလိုလို ရောက်ရှိသွားလေသည်။ နောက်ဆုံး ဓားပြစခန်း ထဲတွင် ဓားပြခိုလ်ကြီးသိုက်စံ၏ လက်ကတုံးတောင်ဝှေး ဖြစ်လာနေသည်။ အာစောပိုင်း အသက်အရွယ်လောက်မှာ ဓားပြစခန်းထဲမှာနေပြီး ပစ္စည်း များကို အစောင့်အဖြစ် ထားရစ်ခဲ့သဖြင့် စောင့်ကြည့်နေရသည်။ ထမင်း ဆင်းချက်ပြုတ်သည့်နေရာမှာ ရေကူဆွဲပေးရခြင်း၊ ဟင်းချက်ရန် ထုထောင်း ဆေးရခြင်း ဗဟိရအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးနေရသည်။

နောက်ထပ် ငါးနှစ်ခန့်ကြာမှာတော့ ဓားပြခိုလ်ကြီး သိုက်စံနှင့် အတူ ဓားပြတိုက်ရာတွင် ပါဝင်လုပ်ကိုင်လာခဲ့ရသည်။ အစပထမပိုင်းတွင် နောက်လိုက်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ကာ ဓားပြတိုက်သည့်နေရာမှာ တိုက်ရာပါ အနည်းများကို တစ်ခုမကျန် အိတ်ထဲမှထည့်ပြီး ဓားပြခိုလ်ကြီးထံ အပ်နှံခဲ့ သေးသည်။

ဤသို့ သစ္စာရှိရှိဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်သူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချရသူတစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံကာဓားပြခိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင်

သူရိန်စာပေ

အနီးကပ်လှစွာဖြင့် မွေးစားသားတစ်ယောက်နယ် သဘောထားလာလေသည်။

နောက်ပိုင်း ဓားပြခိုလှုံကြီးသိုက်စံမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာ၍ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ပြီး မကျန်းမာသည့်အခါမှလည်းကောင်း၊ ဖမ်းဆီးရမိသွားသဖြင့် ထောင်ကျနေစဉ်မှာလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့ကိုင်တိုင် ဓားပြအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ကာ ဓားပြမှုများကို အကြိမ်ကြိမ် ကျူးလွန်လာခဲ့လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဓားပြမှုများကို ကားလမ်း၊ ရေလမ်းများသာမက လှည်းလမ်း၊ ရွာလမ်းများပါ အခါအခွင့်သင့်သလို ဓားပြမှုများကို အကြိမ်ကြိမ် ကျူးလွန်လာခဲ့ပြီး ဓားပြတိုက်၊ လုယက်၊ လူသတ်မှုများပါ လူမဆန်စွာ ပြုမှုတိုက်ခိုက်လာခြင်းကြောင့် အစိုးရမှ ဖမ်းဆီးရမိရန် ဆုတော်ငွေကို ထုတ်ထားခြင်း ခံရသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မည်မျှပင် လှည့်ပတ်ကာ ရှောင်ပုန်းနေခဲ့သော်လည်း ဓားပြအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲကာ သစ္စာဖောက်ပြီး လက်ထောက်ချ အကောက်ကြသောအခါ ပုလိပ်အဖွဲ့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရလေတော့သည်။

မိမိတို့ ဓားပြခေါင်းဆောင်ကြီးအား ဓားပြမှုများဖြင့် အလိုရှိကာ ဖမ်းဆီးရမိသွားသောအခါ ဓားပြခိုလှုံကြီးသိုက်စံမှာ ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်းခံရလေသည်။ နောက်ဆုံး တရားရုံးမှ ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်းချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့ ဓားပြခိုလှုံကြီးသိုက်စံတစ်ယောက် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်းပြစ်ဒဏ်ကို အောက်မြန်မာပြည်ရှိ အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ထောင်ဝယ် ထောင်ဒဏ်ကျခံနေစဉ် ကျွန်ုပ်မှာလည်း အထက်မြန်မာပြည်ရှိ ထောင်ကြီးတစ်ထောင်ဝယ် ဓားပြမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ် ကျခံနေရသည်။ ဓားပြခိုလှုံများ ထောင်ဒဏ်ကျခံနေသည့် အချိန်မှစ၍ ဓားပြဂိုဏ်းမှာ ပြိုကွဲသွားလေသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံတော်လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် အကျူးဝင်ကာ ထောင်မှ ပြန်လွတ်လာသောအခါ ဓားပြအဖွဲ့သစ်ကို ထပ်မံဖွဲ့စည်းကာ ဓားပြမှုများကို ဆက်လက်ကျူးလွန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် ဓားပြတိုက်မှုများဖြင့် ထောင်ဒဏ်ကျခံလိုက်၊ ပြန်လွတ်လာလိုက်နှင့် မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားရှိ အကျဉ်းထောင်များကို မရောက်မှူးသည့်ထောင် မရှိသလောက်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်၏နာမည်မှာလည်း တစ်စတစ်စ နာမည်ကြီးလာခဲ့သည်မှာ တစ်ကျွန်းစံမောင်ဘိုးပျံဟူ၍ ကျော်ကြားလာခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့ ထောင်ကျလာနေစဉ် အကျဉ်းထောင်ထဲမှ စည်းကမ်းကို ဆေးစားလိုက်နာခြင်း၊ အထက်လူကြီးများအပေါ် ရိုသေကိုင်ရှိုင်းခြင်းများကြောင့် ထောင်အာဏာပိုင်များ၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုရခိုင်ရန် ကြံဆောင်ခြင်းစားနေသည်။

ထို့ပြင် ထောင်အာဏာပိုင်များက ခိုင်းစေထားသော အလုပ်များကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပေးနေသလို ထောင်ထဲမှ မသမာမှုပြုလုပ်နေသော ထောင်သားများ၏ပစ္စည်းများ ခိုးထုတ်ခိုးသွင်းနေခြင်းအား သက်ဆိုင်ရာသို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတင်းပေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ထဲတွင် ထောင်မှူးများ တရားဝင်ခိုင်းစေခြင်းခံရသော ဘူးဝအော်ဒလီ (ခြေမြန်တော်)တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ အိပ်ဆောင်များ၊ တိုက်ခန်းများ၊ အလုပ်ကြီးဘက်ဝင်းထဲထိ အထက်အရာရှိများ ဘာဝန်ပေးခိုင်းစေသော (ဥပမာ-အလုပ်ကြီးဘက်ဝင်းထဲရှိ ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်မှ ခိုင်းထားသောပရိဘောဂများကို သွားရောက်ယူဆောင်ပို့ပေးရခြင်း၊ အကျဉ်းသားတစ်ဦးဦးအား အရေးတကြီး ခေါ်ယူမေးမြန်းစရာ ကိစ္စရှိလျှင် သွားရောက်ခေါ်ဆောင်ခြင်း) အလုပ်များကို လုပ်ရသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ် မရောက်မှူးသည့်နေရာမရှိဘဲ ထောင်ထဲမှာ တရားဝင်ချစ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ရနေသည်။ ဤသို့ ကျွန်ုပ်၏ အထက်အရာရှိများအပေါ် ကျိုးစွဲစွာ ဆက်ဆံပြောဆိုခြင်း၊ ခိုင်းစေသည့်အလုပ်များကို သွက်သွက်လက်လက် လုပ်ဆောင်ပေးခြင်း၊ အကျဉ်းသားများ၏အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးခြင်း၊ ထောင်ထဲမှာ မတရားခိုလှုံလုပ် အနိုင်ကျင့်သူများအား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပြောဆိုကာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက် လုပ်ဆောင်ကာ

၉၄ နိမိတ်

ကွယ်ပေးခြင်းကြောင့် ထောင်သားများအားလုံး၏ အားကိုးယုံကြည်မှုရှိလာသည်။

ထို့ပြင် ထောင်ထဲမှာ ထောင်ကျနေသူများကြားဝယ် ညဘက် အိပ်ဆောင်ထဲ အတူတူအိပ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ် စကားပြောချိန်ပေးထားသော အချိန်ခန့်တွင် ၎င်းတို့အမှုနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းများကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖွင့်ဟကာပြောဆို တိုင်ပင်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုသူများထဲမှ အပြစ်ကူးလွန်ခဲ့စဉ်က တရားရုံးမှာ မထွက်ဆိုခဲ့သောအချက်များအား ထောင်သားအချင်းချင်း တွေ့ဆုံကြစဉ်တွင် အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် ကြိုးတိုက်ခန်းများထဲရှိ ကြိုးသမားများသည် သေဒဏ်စီရင်ရခါနီး သေအံ့မှူးမူးအချိန်တွင် ၎င်းတို့လုပ်ငန်းအပေါ်မှ ရရှိလာသော ခိုးရာပါပစ္စည်းများ၊ တိုက်ရာပါပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ဖွင့်ဟပြောပြသွားသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်အား ယုံကြည်စိတ်ချရစွာခန့်ထားခဲ့သော ၈ မှတ် ဗာဆာအဆင့်မှ ၁၂ မှတ် ဗာရာအဆင့်ဖြစ်သော တန်းစီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်အား ထောင်အာဏာပိုင်များသည် ယုံကြည်စိတ်ချရသော အဆင့် ၁၃ အဆင့်မှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယုံကြည်စိတ်ချရသော ဘာရာအဆင့်ကို ခန့်ထားပေးသည်။ ၈ မှတ်ဘာရာ၏ အဆင့်ကလည်း မသေးလှပေ။ ညကင်းဘာရာတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသည်။

သည်လို ညကင်းဘာရာသည် လုံခြုံရေးကို အဓိကထား တောကြပ်ကြည့်ရှုရသောကြောင့် ယုံကြည်စိတ်ချရသူများသာ တာဝန်ပေးထားရသည်။ ညကင်းဘာရာသည် အခြားရိုးရိုးအကျဉ်းသားများထက် ဆုမှတ်ရက်တစ်ရက် ပိုရသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ပါမကျန် အလုပ်လုပ်ဆောင်ရသဖြင့် တနင်္ဂနွေဆုမှတ်ရက် ပိုရခြင်းဖြစ်သည်။

၁၂ မှတ်ခေါ် ဘာရာများကို အင်္ဂလိပ်လို (Convict over 15 years) ဟူ၍ ခေါ်ဆိုသည်။ ယင်းကို (C.O) ဟူ၍ အတိုကောက် ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းသည်။ တန်းစီးဟူ၍ ပြန်မာလို ခေါ်ဆိုလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူက တစ်လလျှင်

တစ်ကျွန်းခံဘိုးပျံ ၁၁၂

ဆုမှတ်ရက်မှာ (၆)ရက်ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်တက်သော် အမြင့်ဆုံးရာထူး ဖြစ်သည့် (C.W) ခေါ် (Convict Warder) ဖြစ်လာသည်။ ၎င်းက တစ်လလျှင် ဆုမှတ်ရက် (၈)ရက် ခံစားခွင့်ရသည်။

အမှန်တော့ ထောင်ထဲမှာ ထောင်မှူးထောင်ပိုင်များ၏ကိုယ်စား စီမံအုပ်ချုပ်ခွင့်ရသော လူယုံတော်ကြီးအဆင့် ဖြစ်လာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် 'ထောင်မင်းသား' ဟူ၍ ထောင်သားများက အသိအမှတ်ပြုပြီး ခေါ်ဝေါ်လာသည်။

ထောင်ထဲမှာ ရှိနေကြသော ရာဇဝင်လူဆိုး၊ သူခိုး၊ ဂျဗိုးများသည် ယင်းရာထူးနေရာကို လိုချင်တပ်မက်ကြသည်။ ထောင်ထဲမှာ သူများထက် ဖိုက်ပြ၊ ရမ်းပြ၊ ကြမ်းပြရုံနှင့် သည်လိုရာထူးနေရာမျိုးကို လွယ်လွယ်နှင့် မရနိုင်ပေ။ ထောင်ထဲက ထောင်သားများအပေါ် လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည် ဖို့ပြီး သြဇာတိက္ကမ ရှိသူမှသာ ထောင်မင်းသားဘွဲ့ကို ရရှိနိုင်ပေသည်။

ယင်းသို့သော အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသော ကျွန်ုပ်ကို ထောင်မှူး ထောင်ပိုင်အားလုံးက ပိုင်းဝန်းထောက်ခံလာကြသဖြင့် ထောင်ထဲတွင် 'ထောင်မင်းသားဦးဘိုးပျံ' ဟူသောဘွဲ့တစ်ခု ရရှိလာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်နှင့်အမျှ ဘဝတူ အကျဉ်းသားများအပေါ် စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝမှန်ကန်စွာထားပြီး အချင်းချင်းအပေါ် ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ် မွေးမြူခဲ့သည်။ အကျဉ်းသားများဘက်မှ အခွင့်အရေးကို ထောင်မှူးထောင်ပိုင်ထံ ကိုယ်တိုင် ရှေ့မှ ဦးဆောင်တင်ပြ လျှောက်ထားပေးလေသည်။ (ဥပမာ-လျှော့ရက်များ မှန်တန်စွာရရှိရေး၊ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ဆုံခွင့်ရရေး)

ထို့အတူ ထောင်အာဏာပိုင်များဘက်မှ ရပ်တည်လျက် ထောင်တွင်းဝယ် မသမာမှုများ ပြုလုပ်ကြစည်နေသော အကျဉ်းသားများကို လူယုံဆက် သတင်းပေးများမွေးမြူကာ စုံစမ်းရှာဖွေဖော်ထုတ်ပေးခြင်း၊ အကျဉ်းထောင်ကြီးအကျိုးကို ယုတ်စေမည့် ထောင်ဖောက်ကြံစည်မှုကိုစွန့်ခွာရန်ကို အချိန်မီ သတင်းပို့ပေးခြင်း စသည့်ကိစ္စများကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်

၉၆ နိဂုံး

ရွက်ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ထောင်ဝါဒါမှအစ ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်အဆုံးအားလုံးက ကြည်ညိုလေးစားလာကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်မှစ၍ မဟုတ်မခံတိဓာတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် မတရားပြုလုပ်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ခေါင်းရှောင်ခြင်း၊ မသိလိုက်မသိဘာသာနေခြင်းမပြုဘဲ မှန်ကန်သည့်ဘက်မှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြောဆိုဖြေရှင်းပေးတတ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ထဲတွင် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်များကို ကျခံလိုက်၊ လွတ်သွားလိုက် (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြို) ထောင်ပြန်ကျလာလိုက်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ထောင်သံသရာလည်နေသူဖြစ်သည်။ ဤသို့ ထောင်သက်ရှည်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ထောင်သားများနှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ အတူတူ လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်ဆက်ဆံလာသောအခါ ၎င်းတို့နှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်အပျက်များကို အသေးစိတ် စုံစမ်းသိရှိလာခဲ့လေသည်။

၎င်းတို့ကျူးလွန်လာသော အမှုအခြေအနေကို တီးခေါက်ကြည့်မိရာမှ ၎င်းတို့ပြုမူချက်များအပေါ် ဝေဖန်စဉ်းစား ချင့်ချိန်နိုင်လာသည်။ ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်များ ပွင့်လင်းလာသည်။ ကျွန်ုပ်အပေါ် စိတ်ချယုံကြည်မှုဖြင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ထောင်မှူး၊ထောင်ပိုင်များ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထောင်ထဲနေရာများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာခွင့်ရှိလာသည်။

ယင်းသို့ကြောင့် ယမန်နေ့ညက အိပ်ဆောင်ထဲတွင် အကျဉ်းသား အောင်မှတ်ဆိုသူသည် တိုက်ခန်းများထဲ အလုပ်ခိုင်းစေရာတွင် ပါသွားခဲ့သူဖြစ်ပြီး စာရေးမှာကြားလိုက်သည့်အကြောင်း တိုးတိုးတိတိတိတိ ပြောပြနေသည်။ ဒါကြောင့် နံနက် အလုပ်တာဝန်များကို ခွဲဝေပြီးသည်နှင့် တိုက်ခန်းဘက်ဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် ကြိုးတိုက်ခန်းလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီး ရင်ကွဲတိုက်ခန်းထဲရှိ တိုက်ခန်းအမှတ်(၈)နေရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လာလေသည်။ တိုက်

တစ်ကျွန်းစံဘိုးပျံ ၉၇

ခန်းများထိပ်တွင် အာလိပ်ဂဏန်းဖြင့် တိုက်ခန်းနံပါတ်များကို ရေးထားသဖြင့် အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ် တိုက်ခန်းလေးထဲ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ အခန်းထဲရှိ ကွပ်မျက်ခံနိုင်လေးပေါ်ဝယ် လဲလျောင်းအိပ်စက်နေသော ကြိုးသမားတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း အခန်းဝရှေ့မှ ချောင်းဟန်ပြီး အသံပေးလိုက်စဉ် လဲလျောင်းအိပ်စက်နေရာမှ ခေါင်းထောင်ထကြည့်ပြီး တိုက်ခန်းဝဆီ လမ်းလျှောက်လာနေသည်။

“ဆရာကြီး ... ဦးဘိုးပျံလား ... မှတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ ... ဦးဘိုးထင်”

“ကျုပ် ... ဦးဘိုးပျံနဲ့ အရေးတကြီး တိုင်ပင်ချင်လို့ပါဗျာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုဗျ ... ကျုပ်ဟာ ... လူသတ်မှုတစ်ခုနဲ့ သေဒဏ်ကျခံဆို့ ဒီကြိုးတိုက်ထဲကို ရောက်နေခဲ့တာ ဦးဘိုးပျံအသိပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးဘိုးပျံတော့ ယုံချင်မှယုံမယ်၊ အမှန်တော့ ဒီအမှုကို ကျုပ်လုံးဝ ကျူးလွန်ရတဲ့ ကြားက ဓားစာခံဖြစ်ခဲ့ရတာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဦးဘိုးပျံ၊ တကယ့်တရားခံအစစ်က ဒီလူသတ်မှုကြီးတိုက်ထဲမရောက်ဘဲ ဒီပြင်အမှုနဲ့ ထောင်ကျလာလို့ အိပ်ဆောင်ထဲရောက်နေတယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်သူလဲ”

“ဟို ... ထောင်ကျဆောင် အောက်လေးခန်းမှာနေတဲ့ ဖိုးမောင်ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ။ သူက လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ခနစ်နှစ် ကျလာခဲ့တာတဲ့”

“သူဟုတ်ကြောင်းကို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ဟိုအပတ်က ကျုပ်တို့တိုက်ဝင်းထဲမှာ အလုပ်တာဝန်ကျနေတဲ့ ဆောက်ဆင်းအကျဉ်းသားတစ်ယောက်က ကျုပ်နဲ့ ရုပ်ချင်းချွတ်စွပ်တူတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို အိပ်ဆောင်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ ညဘက်

အိပ်ချိန်ပေမည် စကားလက်ဆုံကျနေတုန်း သူထောင်ထဲကို အစောကြီး ကတည်းက ရောက်ရမယ့်အမှုနဲ့ မရောက်ခဲ့ဘဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ တစ်ပဲခြောက် ပြားလှယက်လို့ ထောင်ကျလာခဲ့ရတယ်လို့ သူ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြ နေခဲ့တယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ အရင်အမှုမှာ ထောင်မကျဘဲ လွတ်သွားခဲ့တာ လဲ”

“သူ့အစား သူနဲ့ရုပ်ချင်းဆင်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စားစာခံ ဖမ်းသွားပြီး ရုံးတင်စစ်ဆေးတော့ ပြစ်မှုထင်ရှားတယ်ဆိုပြီး သေဒဏ်ကျ သွားခဲ့တယ်”

“အဲဒီလူက ကျုပ်ကိုတွေ့မြင်သွားပြီး အံ့သြလွန်းလို့ ဒီအကြောင်း တွေ ပြောသွားခဲ့တယ်။ အဲဒါ အကျဉ်းသားတွေဘက်ကနေ အမှန်တရားကို ရပ်တည်ပေးခဲ့တဲ့ ဦးဘိုးပျံ့ကို ဒီလူနဲ့ကျုပ် တကယ်ပဲ ရုပ်ခွဲမရအောင် ချွတ်စွပ် တူနေလားဆိုတာ ကြည့်ပြီး သူ့အမှုအခြေအနေကိုလည်း လေ့လာစုံစမ်း ပေးစေချင်လို့ အကူအညီ တောင်းခဲ့ရတာပါ”

“အေးဗျာ ... ကြားရတာတော့ အံ့သြစရာပဲ။ ထောင်ထဲရောက် လာမှပဲ ကာယကံရှင်က ထုတ်ဖော်ဝန်ခံထားတယ်ဆိုတော့ ဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ပြီး အခြေအနေကို လေ့လာစုံ စမ်းပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ... ဦးဘိုးပျံ့ရယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ပိုင်ကြီးခိုင်းစေထားသော လုပ်ငန်းများကို လုပ် ဆောင်ပြီးစီးသွားသောအခါ ထောင်ကျဆောင်ဘက်ဆီသို့ ကူးလာခဲ့လေ သည်။ ထောင်ကျဆောင်ထဲတွင်ရှိနေသော အကျဉ်းသားများကြားဝယ် ဝင် ရောက်ကာ ရောနှောစကားပြောဆိုနေသည်။ ထိုစဉ် ဖိုးမောင်ဆိုသူ အကျဉ်း သားသည် ကျွန်ုပ်ပြောနေသည့်စကားများကို ဆေးလိပ်ဖွာရှိုက်နေရင်း စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့တွေ ယုံမလားတော့မသိဘူးဗျ ... လူတစ်ယောက် ကိုသတ်ပြီး ခြေရာဖျောက်လစ်ပြေးသွားခဲ့တဲ့ လူသတ်သမားကို ရဲတပ်ဖွဲ့တ

ဖမ်းမမီနိုင်ဘဲ တကယ့်တရားခံအစစ်က လစ်ပြေးသွားပြီး ကြားက စားစာခံ တစ်ယောက်က အဲဒီသေသွားတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ထန်းရည်ဆိုင်မှာ တွေ့ ဆုံခဲ့ကြရင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလို့ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ပစ်ရင်း အရက်မူးမူး နဲ့ မင်းကိုငါ မကျေနပ်ဘူး၊ ငါ့လက်နဲ့ အသေသတ် လက်စားချေရမှပဲ ကျေနပ်မယ်ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးပြောဆိုသွားခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် အဲဒီ လူ တကယ်သေဆုံးသွားချိန်မှာ ရဲက သူ့ကိုလာဖမ်းဆီးပြီးတော့ ထောင်ကျ သွားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား ... ဦးဘိုးပျံ့၊ ဒီကိစ္စအမှန်ကို တရားဥပဒေဘက်က လည်း မသိနိုင်တော့ ... တကယ့်တရားခံအစစ်က လွတ်သွားနေတာပေါ့”

“ဟား ... ဟား ... အဲဒါပေါ့ဗျာ ... လည်သူ စားစတမ်းဆို တာလိုပေါ့။ ကျုပ်နဲ့ ရန်ညှိုးရန်စရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စားနဲ့ထိုးသတ်ခဲ့ပြီး သဲလွန်စမကျန်အောင် လုပ်သွားခဲ့တယ်။ ကြားက အ.တဲ့ ကောင် ခံသွားရမှာပဲ”

“ဒါဆို ကိုဖိုးမောင်ပြောတဲ့အမှုက ကျုပ်ပြောပြနေတဲ့အမှုနဲ့ ဆင် ဆင်တူနေတယ်။ တကယ်ကော လူသတ်ခဲ့တာ မှန်ရဲ့လားဗျာ။ ဟိုလူက လည်း သူမသတ်ဘဲနဲ့ ငြိမ်ခံနေမယ် မထင်ဘူးဗျ”

“တကယ်လူသတ်ခဲ့တာ ကျုပ်ပဲ။ သူတို့အချင်းချင်း အစာမကြေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းရှိတော့ ရဲကမသကာဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဆွဲသွားတာနေ မှာ”

“အေးဗျာ ... တော်တော်အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ အမှုပဲ”

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် အမှုသွားအမှုလာအခြေအနေကို မေးမြန်း စုံစမ်းလေ့လာခဲ့ပြီး အိပ်ဆောင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖိုးမောင်ဆိုသူ ၏ ရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်ပြီး ဖိုးထင်ဆိုသူနှင့် ရုပ်ချင်းခွဲ မရအောင် ဆင်ဆင်တူနေသည်။ ဖိုးမောင်၏ရုပ်မှာ အနည်းငယ် ခက်ထန် ရင့်ရော်နေဟန်ရှိပြီး ဖိုးထင်က ရုပ်ရည်နူးညံ့မှုရှိနေသည်။

ဖိုးမောင်၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိ သည်။ ဖိုးထင်က အသားမဖြူမညို၊ လူပုံပန်းသဏ္ဌန်က အနည်းငယ် ဝနေ

၁၁၁ နိဗ္ဗာန်

သည်။ ညည်သို့ဝင်ဖြစ်စေ ပြစ်မှုကို အမှန်တကယ် ကျူးလွန်လာခဲ့သော တရားခံအစစ်မှ တရားရုံးတော်ပေါ်မှာ ထွက်ဆိုဝန်ခံချက်မပေးဘဲ ထောင်ထဲ ရောက်လာသောအခါမှ မိမိပြစ်ချက်ဟောင်းကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းပေး ရလျှင် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိမည်ကို အမျိုးမျိုး ကြံဆတွေးတောနေမိသည်။ အမှုမှန် မဟုတ်ဘဲ ကြားကလူတစ်ယောက်မှာ အကြောင်းမဲ့သက်သက် စားစာခံအဖြစ် ပြစ်ဒဏ်ကို ဝင်ခံနေရသည်။

ဤကဲ့သို့ လူကောင်းတစ်ယောက် အချောင်သက်သက်မဲ့ ကြိုး ဒဏ်စီရင်ခြင်းခံရမည်ကို မလိုလားပေ။ ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး လူမှန် နေရာမှန် ဖြစ်သွားစေရန် အမျိုးမျိုး ကြံစည်စိတ်ကူးကြည့်နေခဲ့သည်။

တစ်နေ့ ထောင်ကျဆောင်ထဲတွင် ဖိုးမောင်တစ်ယောက်အကျဉ်း သားတစ်ယောက်နှင့် တောင်ယာလုပ်ကိုင်နေကြရင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြလေ သည်။ တောင်ယာဘုတ်ကိုင်ဖြစ်သူ ကျွဲကြီးဆိုသူက နှစ်ယောက်စလုံးကို မိန်းဂျေးလ်ရုံး တင်ခဲ့သည်။ မိန်းဂျေးလ်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးမှနေ၍ နှစ် ယောက်စလုံးကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်ခဲ့သူ ဖိုး မောင်အား ပြစ်ဒဏ်အဖြစ် တိုက်သုံးရက်ပိတ်သည်ဖြစ်သော် ချမှတ်သည်။

ဖိုးမောင်ဆိုသူမှာ အမြဲတမ်း လက်ယဉ်နေသူဖြစ်ပြီး စိတ်ဆတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တောင်ယာထဲတွင် ဟင်းရွက်ခူးသည့်ကိစ္စဖြင့် စကား များရန်ဖြစ်ရာမှ လက်သီးဖြင့် ထိုးကြိတ်နေစဉ် ဘုတ်ကိုင်က ရုံးတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ ဖိုးမောင်ဆိုသူသည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလာမှုဖြင့် ကြိုးတိုက် ဝင်းထဲရှိ ပြစ်ဒဏ်တိုက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ပိတ် ပြစ်ဒဏ်ကျခံရသော အကျဉ်းသားဖိုးမောင်ဆိုသူအား ခေါ်ဆောင်သွားကာ တိုက်ထဲ သော့ခတ်ပိတ်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှ ဖိုးထင်အား တိုက်ပတ် ဝန်းကျင်ဝယ် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖိုးမောင်နှင့် အမြန်ဆုံး လူစားထဲ နိုင်ရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေခဲ့သည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပြစ်ဒဏ်တိုက်ထဲ ထည့်ထား သော ဖိုးမောင်ထံ ထမင်းစားချိန် ထမင်းသွားပို့ရသည်။ ဖိုးမောင်မှာ ပြင်ပ လောကတွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ဟေးရွာလူမိုက်တစ်ယောက်လို အနိုင်ကျင့် ခိုလ်ကျနေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ ခြေသုတ် ဗုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးသလို ဖြစ်လာသည်။

ကြိုးသမားရေချိုးချပေးနေစဉ် ရေကန်ဘေးမှာ ရေချိုးထုတ်တာဝန် ယူ စောင့်ကြပ်နေသော ဝါဒါတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထိုစဉ် ဖိုးထင်သည် ရေချိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက်ခွင့်ပေးထားသဖြင့် ကြိုးတိုက်ထောင့်နားတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ပြစ်ဒဏ်တိုက်ထဲမှ ဖိုးမောင်ထံ ထမင်းသွားပို့နေ သည်အချိန်မှာ ကွမ်းတစ်ညက်ခန့် ကြာမည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးမောင်အား ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း လျင်မြန်စွာ လုပ်နေသည်။

ယင်းမှာ ကြိုးသမားများအား ရေချိုးချပေးနေသော အစောင့်ဝါဒါ သည် ရေချိုးကန်ဘေးမှာရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြိုး တင်စီရင်ထားသည့်အတိုင်း ဖိုးမောင်စားမည့်ထမင်းထဲ အိပ်ဆေးအနည်း သမ်ကို ထည့်ထားသည်။ ဖိုးမောင် ထမင်းစားနေစဉ် တစ်ဝက်ခန့်မှာပဲ အိပ် ဆော်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ဖိုးမောင်၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ချည်စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ဖုံးအုပ် ထိတ်လိုက်ပြီး တိုက်ကြားမှတစ်ဆင့် ကြိုးတိုက်ခန်းဆီ ထမ်းယူလာခဲ့သည်။ ကြိုးသမားဖိုးထင်မှာ အစောင့်ဝါဒါအလစ်အငိုက်ကို အချက်ပြပေးနေပြီး အခြေ အနေကောင်းကြောင်း အချက်ပြပေးသဖြင့် ဖိုးမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဘိုက်ခန်းထဲ အမြန်ခေါ်သွင်းသွားသည်။

ထို့နောက် ကြိုးသမားဖိုးထင်အခန်းထဲ သွင်းထားခဲ့သည်။ ပြီးမှ ကြိုးတိုက်ခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန် ဖိုးထင်မှာ ရေချိုး ဆွဲထားသဖြင့် သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ လမ်းလျှောက်နေခဲ့ရာမှ ကျွန်ုပ် ဖိုးမောင်ကို ကြိုးတိုက်ထဲ ခေါ်သွင်းလာနေစဉ် တိုက်တန်းကြားမှာ ပုန်းခို နေလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဖိုးမောင်ကို ကြိုးတိုက်ခန်းထဲရှိ ဖိုးထင်၏အခန်းထဲ ထည့်ထားပြီးသည်နှင့် အမြန်ထွက်လာသည်။ ကြိုးတိုက်ဘေးနားရှိ ခြားရိုး ကိုဖြတ်ကာ ဖိုးထင်စောင့်နေရာသို့ အမြန်သွားရောက်ခဲ့ပြီး ဖိုးထင်ကို ပြစ်ဒဏ်တိုက်ထဲ လဲထည့်ထားလိုက်သည်။ တိုက်ခန်းအပြင်ဘက်နေရာမှ သော့ခတ်ပိတ်ထားခဲ့ကာ ပြစ်ဒဏ်ကျသူအား ထမင်းကျွေးပြီးသည့်ပုံစံဖြင့် ပြန်ထွက်လာသည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်မှာ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ လူတစ်ယောက်အား ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ဖြင့် သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံနေရသည်ကို မမြင်လို၍ အမှုမှန် လူမှန် နေရာမှန်ဖြစ်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း မိမိပယောဂကြောင့် တရားရုံးတော်မှ အမှုစီရင်ခြင်းမခံရဘဲ လောကပါလတရားနှင့်အညီ ကိုယ်ပြုခဲ့သောပွဲတင်သံ ကိုယ်ထံပြန်ရောက်လာစေခြင်းအား စိတ်မကောင်းစွာ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရသည်ကို နောက်တအလျဉ်းမရပေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးခဲ့သည်လား သေနေ့မစေ၍ မသေခဲ့ရခြင်းလား မသိနိုင်ပေ။ ဤအမှုကိစ္စပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဖိုးထင်နှစ်ဦးတည်းသာ သိရှိနားလည်ထားသည်။

သို့သော်လည်း ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲကြောင့်လားမသိ ဖိုးမောင်တစ်ယောက် အယူခံအဆင့်ဆင့် တင်သွင်းထားသည့်အကျိုးကို တုံ့ပြန်ခံစားသွားရသည်။ သေဒဏ်ကျခံနေခြင်းမှ အယူခံပြင်ဆင် ပြောင်းလဲသွားပြီး တစ်သက်တစ်ကျွန်းပြစ်ဒဏ်သို့ ကျခံသွားရလေသည်။

ကျွန်ုပ် ထောင်ပိုင်ကြီးဘဝဖြင့် အငြိမ်းစားယူပြီးချိန်တွင် ယင်းတစ်ကျွန်းခံဘိုးပုံ၏ မှတ်တမ်းအကြောင်းအရာကို ဖတ်ရှုမိသောအခါ ထောင်ထဲတွင် အမှန်တရားအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ထောင်အာဏာပိုင်များအဖို့ သိရှိသွားပါက များစွာ အန္တရာယ်ရှိနေကြောင်း သဘောပေါက်သွားလေသည်။

[၁]

နွေခနဲနက်ဦးသည် မြူပြာပြာတို့ဖြင့် မှန်ရီမှိုင်းနေသည့်တိုင် သန့် သန့်စင်စင် လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြင့် လှလွန်းလှသည်။ နှင်းကြွင်း မစင်ချင် သေး။ နှင်းနှင့်မြူရိုးတို့ ဝါးဝါးထွေးယှက်လျက် ရှုခင်းမြင်ကွက် အလုံးစုံကို လွှာလွှာပါးပါး သိုင်းခြုံထား၏။ မြူချင်ယောင် ပြာချင်ယောင်ရှိသည်။

အိမ်ရှေ့ ကုက္ကိုပင်အိုကြီး၏ ရွက်ကြိုးရွက်ကြားမှ နေခြည်နုနုတို့ ဖြာကျနေ၏။ နှင်းနှင့်မြူပြာပြာတို့က ဝင်းလဲ့နေသည့် အလင်းမျှင်များကိုစီး၍ ထွေးထွေးလုံးလုံး ပုတ်ခတ်ဆော့ကစားလျက် တစ်မျိုးလှနေပြန်တော့သည်။

သစ်လက်စ မျက်နှာကို အပြီးမသတ်နိုင်။

နံနက်ဦး၏အလှက အနင့်သား ဖမ်းစားထားသဖြင့် မည်သို့မျှ မျက်နှာမလွှဲနိုင်ဘဲ အငေးသား အာရုံကျွံနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ပျော်နေသလိုချည်။ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး သက်သက်ငြိမ်ငြိမ်။ သို့ပေသော်မှ ကြည်ကြည်နူးနူး မြူးမြူးရွှင်ရွှင်။

“နောင် ... ဝေ ... ဝေ ... ဝေ”

သုရိန်စာပေ

“နောင် ... ဝေ ... ဝေ”

ဟော ... အမေပင် ဘုရားဝတ်ပြု၍ ပြီးသွားလေပြီ။ သာသာဖွဖွ စည်စည်လွှမ်းနေသည့် အမေအမျှဝေသံကို ကျက်သရေရှိစွာ နားပန်ရဦး မည်။ လှိုက်လှဲအထုအထည်ကျယ်စွာ သံသရာချဲ့ပေးမည်။ ကြည်နူးစွ။

လှေကားခုံခြေရင်း၌ အမေအချစ်တော် ညိုမက သူ့သားကလေး သုံးကောင်ကို နို့ချိုကျွေးရင်း မြူးတူးဆော့ကစားနေကြ၏။ သည်ခွေးသား အမိတစ်အုပ်သည် အိမ်ခင် အိမ်ပြုလှသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အမေအဖော်၊ အမေအချစ်တော်တွေ ဖြစ်နေရခြင်းပင်။

“အရှေ့အရပ်၌ရှိသော အနန္တကဝဠာ၊ အနန္တသတ္တဝါတို့ ဘေး ခုန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ၊ နှလုံးစိတ်ဝမ်းငြိမ်းချမ်းကြပါစေ”

“အနောက်အရပ်၌ရှိသော ...”

အမေအမျှဝေသံ ချိုချိုကြည်ကြည်ကလေးက ဝိသအေးမြစွာ လောကကို စိုးသည်။

“ဟင် ... ဒီကနေ့ ရုံးကို အစောသွားရဦးမှာပါကလား။ သောကြာ နေ့မှ လွတ်လူ ၂၀ ကျော် လောက်ရှိသည်။ ထောင်ဖွင့်ပြီးပြီးချင်း လွတ် နိုင်မှ (၉)နာရီခွဲ၊ ၁၀ နာရီသာသာလောက်ပြီးမှာလို့ ထောင်ကျရုံး ထောင်မှူး တလေးက ညကတည်းက လာသတင်းပို့ထားတာပဲ။ အင်း ... ငါ့နယ် ခေတတ်လွန်းရန်ကော”

မိမိကိုယ်ကို ဘာသာအပြစ်တင်ရင်း မျက်နှာကို ခပ်သွက်သွက် ငြီးအောင် သစ်ရသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ရန်ကုန်မှာ အစည်းအဝေး သွား ဆက်နေ၏။ ခါတိုင်းခါ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိဖြစ်သူ ထောင်ပိုင်ကြီးသာ မြဲမြဲ လွတ်လူလွတ်သည့်အလုပ်ကို ထောင်မှူးကြီး ကျွန်တော်ကပဲ လုပ်ရ တော့မည်။

ဗြိတိသျှတို့ လုပ်သွားသည့် ထောင်ဥပဒေပေမယ့် ကောင်းကွက် တလေး တစ်ကွက်ဖြင့် တိုရေရှားရေ ရှိနေပေသေးသည်။ ထောင်လွတ် အကျဉ်းသား၊ အကျဉ်းသူများအား ထောင်ဖွင့်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း နံနက်နေ

သုရိန်စာပေ

၁၁၆ ❀

ထွတ်စွာ စောနိုင်သမျှ စောစောလွှတ်ရမည်တဲ့။ Before The Sun Rises
ဟု အတိအကျ ရေးထားသည်။ နံနက်ဦးကို မင်္ဂလာဖြင့် ကြိုတတ်ပြီး
မြန်မာလေ့ ကိန်းနေဟန်တူ၏။ မိုးလင်းလင်းချင်း ကုသိုလ်တရားနှင့် စဖွင့်
ရသည်အလုပ်။

“သား ... ကိုမြင့်၊ မင်း ရေချိုးဦးမှာလား”

“မချိုးတော့ဘူး ... အမေ။ ဒီကနေ့ လွတ်လူစောစောလွှတ်ဖို့
သွားရဦးမယ်”

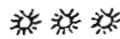
“သာဓုပါတော် ... သာဓု ... သာဓု။ ဒါဆို ... အမေ ထမင်း
ကြော် ပြင်ထားနှင့်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေ”

အမေကို မြင်မှ အမှတ်ရသည်။

သည်နေ့ လွတ်လူတွေထဲမှာ ကြိုးသမားဘဝမှ တစ်သက်တစ်ကျွန်း
ထောင်ဒဏ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည့် ဒေါ်မြရင်ကြီး ပါသည်။

“ဪ ... ဒေါ်မြရင်ကြီးတောင် လွတ်ပြီကိုး”

[၂]

သောကဖြင့် ပူပန်နှစ်ခြိုက်နေကြသူများကို တွေ့ဖူးလှပြီ။ လူတစ်ခု
မျှရယ် ဆယ်ကုဋေဖြင့် ဘဝရေစုန်ရေဆန်မှာ ကူးကလန်ခတ် မျှောပါ
နေကြရင်း ဒုက္ခအပူရှိန်ဟပ်လျက် ညှိုးရော်ခြောက်သွေ့ နေလောင်ပန်းများ
တိုလည်း ကြုံဖူးလှပြီ။ အထူးသဖြင့် လူ့ဘုံ လူ့လောကကြီးအလယ်မှာ ရှိ
နေကြရင်းက လူတွေနှင့် အဝေးကြီးဝေး၊ အကင်းကွာကြီး ကင်းကွာလျက်
ဆင်းရဲတွင်းနစ်နေကြသူ အပူသည်မနုဿများ ထွေးလားဟဲ့ လုံးလားဟဲ့
ဘိုဘိုးခွေ့ခွေ့ တညိုးခွေ့တွေနေဖြစ်ကြရသည့် ထောင်ဟူသော ကျောက်
ရေခဲကုန်းခေါင်ခေါင်မှာ ဟစ်ဟစ် ဖျတ်ဖျတ်လူးနေကြသူတွေ များလှဘိ
ခြင်း။

သူ့အပူလည်း ကိုယ်မကယ်နိုင်၊ ကိုယ့်ကိုလည်း သူက ငဲ့မကြည့်
နိုင်၊ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ့်သောကနှင့် ကိုယ်ရယ်မှ အနိုင်နိုင်။ ဘယ်မျက်နှာ
ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် နေဖိနေညှင်းထားသည်မှ ခပ်အိုအို၊ ခပ်နှမ်းနှမ်း။
မြီးဟဲ့ပြီးဟဲ့ဆိုသော်မှလည်း ပန်းပန်းလျှလျှ၊ ယဲယဲကလေး နှုတ်ခမ်းကွေးရုံ၊
သွပ်သည်ဟု ဆိုလေရုံမျှ။ နှုတ်ခမ်းက ပြုံးနေငြား မျက်ဝန်းတွေက ငိုလေ

သူရိန်စာပေ

၁၀၀၂ လူပျော်သူ

ထောင်လှုပ်သက် နှစ်အစိတ်၊ သုံးဆယ်သာသာမှာ သည်
မျက်နှာမျိုး သည်စာမျိုးတွေကို ဖတ်ဖူးခဲ့လှပြီ။

သို့ပေသော်မှ မျက်စိရှေ့မှာ တေ့တေ့တင်တင် မြင်နေရသည့် ကြီး
ဒဏ် သေဒဏ်ကျ အကျဉ်းသူထောင်ကျသစ် မိန်းမအိုကြီး၏ သောက
ပူလောင်ထားသည့် ပူပုပ်နိုးရပ်သွင်ကြီးခမျာမှာမူ ရင်ကို တင်းခနဲ ဆို့ကွပ်
လာစေအောင်ပင် ဖမ်းစားထားနိုင်သည်။ ရင်ထဲ တလုပ်လုပ်။

“အမည်”

“မြရင် ... မမြရင်ပါရှင့်”

“အဖေနာမည်”

“ဦးလူကလေးပါ”

“ဘာလူမျိုး၊ ဘယ်ဘာသာကိုးကွယ်သလဲ”

“မြန်မာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ”

“အသက်”

“၄၈ နှစ်”

“ဘာမှုဖြစ်လဲ”

“လူသတ်မှု”

“ထောင်ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

“သေဒဏ်”

သံပတ်ပေးထားသည့် လူစက်ရုပ်ကြီးနယ် မေးတစ်ခွန်း၊ ဖြေတစ်
ခွန်း၊ အဆက်မပြတ် အသံထွက်လာနေသော်မှ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့တွင်
ရပ်၍ ထောင်ပုံစံရပ်လျက် ခေါင်းကြီးအငုံသား ရှိနေသည့် ကြိုးသမလူသစ်
၏အသွင်သည် လဲပြိုတော့မယောင်။ ချုပ်တည်းထားသည့် သူ့စိတ်တင်း
အားတွေကိုသာ ဖြေလျော့လိုက်လျှင် ဗုန်းဗုန်းလဲသွားရောမည်။ တန်းစီး
မခင်စိန်နှင့် ဘာယာညှိနဲ့တို့က ဖေးမတူကိုင်ထားကြရ၏။

ဆံပင်များကို မပြီးမသင်၊ ပစ်စလက်ခတ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာလေ
လှပြီထင်သည်။ ချွေးစေးတွေ ကြေးတွေညော်တွေနှင့် ရှုပ်ပွပေရေ၍ ချပ်ခဲကြီး
ဖြစ်နေ၏။ တခုတ်တရလည်း ရေခိုးချိုးဖြစ်ခဲ့ပုံမရ။ နှာခေါင်းမခံသာသည့်

မြင်းမိုရ်ထက်မြင်သော ၁၀၉

ချဉ်စုတ်စုတ်ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ဆိုးများ တဟောင်ဟောင် ထောင်းထနေသည်။
နဂိုအရောင်နှင့် အဆင်အသွေးသည် မည်သို့ ရှိခဲ့လေသည်မသိ။ သူမကြီး
၏ အဝတ်အစားများသည် အရောင်အသွေးလည်း မမြင်ရ။ အကွက်အဆင်
လည်း မပီသတော့ဘဲ ကြေးအလိမ်းလိမ်းတက်၍ ရွံ့ပွက်ရောင်ပေါက်နေ
တော့၏။ တစ်နေရာ နှစ်နေရာမှာပင် ရိ၍ စုတ်ပြဲစပြုပြီ။

အရပ်အနေက မပိန်မပါ။ ပုသည်ဟု မဆိုသာသကဲ့သို့ အရပ်ခပ်
ရွာရွာဟုလည်း မပြောနိုင်။ ပင်ကိုက တုတ်တုတ်ခဲခဲရှိခဲ့မည့် ကိုယ်နေကိုယ်
ထားက ဆင်ပိန်ကျွဲပမာ ယခုတိုင် ရှိနေသေးသည်။ လုံးကြီးပေါက်လှ ဆို
နိုင်ခဲ့မည့် ကိုယ်ပေါက်ကိုယ်ရောက်မျိုး။ သို့သော် ယခုဖြင့် ဘဝဝန်ပိ၍
ခွဲနေရာပြီ။ အသားအရေ ပျော့တိပျော့ပြဲ၊ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့။ အနှစ်
အသားကင်းသည့် သစ်ခြောက်ပင်အိုကြီးလို။

မျက်တွင်းနက်နက်ကြီးတွေက လက်တနှိုက်ခန့် ချိုင့်ကျနေသည်။
မျက်တွင်းချိုင့်ထဲမှ ငါးသေကောင်မျက်လုံးလို အရောင်အဆင်းကင်းကင်း။
အလှုပ်အခတ်မဲ့ မျက်ဝန်းများ၌ သွေးကြောမျှင်များ ရဲပတောင်းခတ်ယှက်
ဆန်းနေ၏။ ပင်ကိုက ဖြူချင်ယောင်လှလှ အသားအရေသည် ဝါညစ်ညစ်
ခြေဖြစ်လျက် အသက်ထွက်ပြီးကာစ လူသေကောင် အရေအရောင်မျိုး
ကြီး ဖြစ်နေသည်။ နဖူးစ ဆံစများသွေ့ခြောက်၊ နားထင်နားရင်းများ ချိုင့်
ကျနေသဖြင့်လည်း လူမျက်နှာဟု ဆိုရမည်ထက် တစ်ပါးသော ဂြိုဟ်စိမ်း
အစ်ခုခုမှ လောလောလတ်လတ်ကျလာသည့် ဂြိုဟ်သားတစ်ကောင်၏
မျက်နှာမျိုး စုတ်ချွန်းချွန်း မဲ့ခွက်ခွက်။

“ကဲပါ ... ကဲပါ ... ထိုင်ပြီးပြောပါ ... ဒေါ်မြရင်၊ ထိုင်လိုက်
အို ... ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“ရ ... ရ ... ရပါတယ် ... ဆရာကြီး”

“ရတယ် လုပ်မနေပါနဲ့လေ ထိုင်လိုက်ပါ။ သက်သောင့်သက်သာ
ဆင်ပြေသလိုသာ နေပါ။ ကဲ ... တန်းစီးရေ၊ ကုလားထိုင်ကလေးတစ်လုံး
ယူထားပြီး ပေးထိုင်လိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ”

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့ ... ဘာယာကောင်မလေး၊ ညည်း နီဂရီးမ မဟုတ်လား”

“တုတ်ကဲ့ ... ရှင့်”

“ကဲ ... အဲဒါဆိုရင် သွားစမ်း။ တက်တင်းဘုတ်တိုင် အေးအေး မော်ကို သိရဲ့မဟုတ်လား။ အေး ... သူ့ဆီမှာ ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက် ဖျော် ခိုင်းပြီး ယူလာပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘ”

ပလတ်စတစ်နောက်မှို ထိုင်ခုံကလေး ချထားပေးသော်လည်း မထိုင်။ ထိုင်ခုံဘေးမှာပင် ပုံပွဲကလေး ထိုင်နေသည်။ တွေ့စဉ်းကအတိုင်း ခေါင်းကလေးများ တစ်ချက်မျှ မော်ကြည့်ဖော်မရ။ မြေကြီးထဲသို့ ကျွန်ုပ် ဝင်သွားတော့မည့်အတိုင်း ငုံ့ငုံ့စိုက်စိုက်ကြီး မြေကသိုဏ်းရှုမြဲ ရှုနေ၏။ ဖြစ် နိုင်လျှင် မြေကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ယက်၍ပင် ဝင်သွားလေဦးမည်လား မသိ။

“ကဲ... ရော... ဒေါ်မြရင်၊ အဲဒီ ကော်ဖီပူကလေးတစ်ခွက်သောက် လိုက်ဦး။ စိတ်တွေကို သူ့အတိုင်းတိုင်း လျှော့သာထားလိုက် ... သိလား ဖြစ်ခဲ့ပြီးတာတွေအတွက်လည်း နောင်တပူပန် ဖြစ်မနေနဲ့။ ဖြစ်မလာ သေးတာတွေကိုလည်း ကြိုတွေးပြီး ပူမနေနဲ့။ ဒီကနေ့ အဲ ... အခုအချိန် ကလေးကိုသာ ဘယ်လိုချမ်းသာအောင် နေမလဲပဲတွေ။ တစ်နေ့ချင်းတစ် ရက်ချင်းစီဖဲ့ချွေပြီး နေတတ်အောင်နေဖို့ကိုကြိုးစား။ ဒါပဲရှိတာပဲလေ ... မဟုတ်ဘူးလား။

ဘဝဆိုတာကြီးက မတည်စမြဲ၊ အစိုးမရ ကိုယ်စိုးကိုယ်ပိုင်မဟုတ်၊ ဘယ်လိုတွေးတွေး ဆင်းရဲချည်းတဲ့။ ကျုပ်တို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောခဲ့တာလေ။ အဲ ... အဲဒီဆင်းရဲတွေက ခင်ဗျားလည်းမလွတ်၊ ကျုပ် လည်းမလွတ်၊ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှလည်း လွတ်အောင် မရုန်းနိုင်ကြဘူး လေ ... ဟုတ်ရဲ့လား။ အဲဒီ ဆင်းရဲကြီးကို ဆင်းရဲလေးဖြစ်အောင်သာ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းပြီး နေကြရတော့တာ။ ဒီလိုနဲ့ လား”

လေရှည်ကြီး ပြောရသည်။ တရားသိသိ မသိသိ၊ တရားရှိရှိ မရှိရှိ ထောင်မှူးကြီးရယ်ဟု ဖြစ်လာပြီဆိုမှဖြင့် အပြစ်သားအပူသည် ဆင်းရဲဘုံ ဒုက္ခသားများ ပတ်ချာလည်ဝိုင်းနေတတ်မြဲဖြစ်၍ သူ့အိုးနှင့်သူ့ဆန် တန်ရုံ သင့်ရုံမျှဖြင့် ဘာအမောဖြေဆေးကို ‘ရော ... အင်’ ဟု ပေးတတ်ရ ကျွေးတတ်ရရိုးထုံးစံ။ သောကအပူခိုး သတ်ပေးတတ်ကြရစမြဲ။

အထူးသဖြင့် ဒေါ်မြရင်ကြီးတို့လို ‘လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်၍ မသေချင်း (Till dead)စိရင်စေ’ဆိုသော မကြားဝံ့မနာသာ သေမိန့်ဆိုးကြီး မျိုးကို မိုးကြိုးကြီးပစ်ချခံရသကဲ့သို့ လက်ငင်းဒိဌ၊ နားနှင့်ရင်နှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားပြီးကာစ အံ့အားကြီးသင့်၍ ရှေ့(တ်)ရနေသည့် သေဒဏ်အကျဉ်းသား လူသစ်မျိုးသည်ကား ကိုင်ရတွယ်ရ အခက်ဆုံး။

ရခဲစွာလှ လူ့ဘဝဒုလ္လဘကို ရတောင်ရခဲ ရခဲပြီးကာမှ သူ့သ ဘာဝ ဟိုရှေးကံက ဖန်လာသည့်အတိုင်း မီးစာကုန် ဆီခန်းသည်အထိ နေခွင့်မကြုံကြရ။ တစ်ပါးသောသူတို့၏ လုံ့လပယောဂအစီအမံဖြင့် အရှင် လတ်လတ် အကောင်းပကတိ အတိုင်းကြီးမှသည်၊ သစ်စိမ်းချိုးသည်သို့ မသေမချင်း စိစိနဲ့ခွဲခွဲရမည်ဆိုမှဖြင့် ... ဟူး ... တွေးရင်းတွေးရင်း တောင် ရူးချင်ရှာပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ကြိုးသမားများတို့အား အဓိက တာဝန်ခံ စောင့်ရှောက်ရသည့် ထောင်မှူးကြီးဆိုသူက စာစာနာနာ၊ ဖေးဖေး မဆက်ဆံ၍ တဒင်္ဂ ယာယီ စိတ်လက်ဖြေလျော့ခွင့်ကလေး ဖန်တီးပေး ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုင်း ... သောက်ပါဗျ ... ဒေါ်မြရင်ရဲ့။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လုပ်စရာကိစ္စတွေက အပုံကြီး ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အယူခံက အချိန် (၃)ရက်ပဲရတာ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စိတ်ရောလူရော အားကလေးအင် တလေး ရှိနေဖို့ လိုသေးတယ်လေ။ ကဲ ... ကဲ ... ကော်ဖီပူလေး သောက် လိုက်ပါဦး”

အလွန်အင်မတန် တိုက်တွန်းလွန်းမှသာ ကော်ဖီပန်းကန်ကို နှုတ် ဆင်းတော့ဖြစ်တော့သည်။ တပည့်မ အေးအေးမော်က အလိုက်တသိ လီးမွှေး

၁၂။ ဆရာမမြရင်

ငှက်ပျော့လေးတလေး (၃)လုံး ထည့်ပေးလိုက်သေးရာ (၁) လုံးပဲ ကုန်အောင် စားနိုင်တာ။ ထိုသို့ အတန် အချိန်ပေးပြီးကာမှ ...

“ကဲ ... ဒေါ်မြရင်ကြီး၊ ပြောပါဦး။ ခင်ဗျားအမှုအကြောင်းကို”

“ဟုတ် ... ဆရာကြီး”

“ဘယ်သူ့ကို သတ်ဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“အောင်မင်း ... ကို”

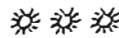
“ဪ ... ဘာတော်တုံး”

“ကျွန်မလင်”

“ဗျာ ...”

ဘာဆက်၍ မေးလို့မေးရမုန်း မသိနိုင်အောင်ပင် အံ့အံ့သြသြဖြစ်ရသည်။ ‘ကျွန်မလင်’ ဟု တုံးတံ့ကြီး ဖြေအပြီး ဒေါ်မြရင်ကြီးက ဟီးလိုက်၍ ငိုနေလေတော့ရာ ဆက်မေး၍လည်း မဖြစ်သေး။

စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ရာ ထိုတဒ်သည် အသချေအနန္တ ရည်လျားလွန်း၏။

[၃]

“ဖြစ်ရပ်ကများကတော့ ပြောမပြောချင်ဘူး ... ဆရာကြီးရယ်။ နှစ်ညီမမြရင် နှုတ်က မထွက်ဝံ့ရှာသာလည်း ဟုတ်ပေမာပဲ။ ဖြစ်ရပ်ကြီးက ဆုတ်ဆိုးသာကိုး ... ဆရာကြီးရဲ့။ တကယ်တမ်းတော့ရင် မြရင်ခမျာဟာ နုတ်သတ်မကြီး ဖြစ်ခဲ့ရလောက်အောင် ခက်ခက်ထန်ထန် ကြမ်းကြမ်း ခြုတ်ကြုတ်အစားထဲက မဟုတ်ရှာပါဘူးတော်။ နှလုံးကောင်း ဝမ်းဖောင်း နှုတ်လို့ပဲ တွေ့သမျှလူတကာက ညာချတာကို သိသိကြီးနဲ့ ပြုံးပြုံးကလေး ဆိုပြီး ရေလိုက်သင့် ငါးလိုက်သင့် နေခဲ့တာပဲ သူ့တစ်သက်ရှိပေါ့။

လူသူတော်ကောင်းမကြီး မဟုတ်ပေတဲ့ ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ပေါက် နှုတ်ထဲကလည်း မဟုတ်ရိုး အမှန်ပါရှင်။ အောင်မလေး ... သင်းကျ မြေကြွေဆိုးက ပိုးစိုးပက်စက် ကိုယ်ကျိုးနည်းအောင် ပြုရက်လေတယ် ဆိုလို့ ယုံပဲ မယုံနိုင်စရာ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ ... ကျုပ်ညီမလေး”

ခပ်နွေးနွေး အကြမ်းပန်းကန်ကို ဝှုတ်ခနဲ တကျိုက်မျောချလိုက် သော်လည်း ခေါင်းတွင်ပတ်ထားသည့် ပခုက္ကူနယ်ထွက် စောင်တစ်ဖက် ဖျင် နှုတ်ကြမ်းကြီးကို ဖြုတ်၍လည်း သူမ၏ နေလောင်ထားသော ညိုတို့တို့

သူရိန်စာပေ

၁၁၄ မြေပေါ်သို့

မျက်နှာကို ပွတ်သပ်သုတ်ပစ်နေသည်။ ပြီးကာမှ လက်ကျန်ရေခွေးကြမ်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြန်၏။ ပြီးမှ ...

“ကျုပ်ညီမလေးကို မြင်ရတာ ရင်မချိုလိုက်တာ ... ဆရာရယ်၊ ချုံးကုသွားလိုက်တာလည်း ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်ကြီးကို ဖြစ်လို့ကိုး။ စိတ်နဲ့လူနဲ့ရော ကပ်သေးရဲ့လား မသိတော့ပါဘူး။ အောင်မင်း ... အောင်မင်း ... သင်း ဂျီဟ်မွေတာ။ သင်းလို လူ့တိရစ္ဆာန်မျိုး အသေဆိုးသေသွားတာက အရေး မကြီးဘူး။ ကျုပ်ညီမလေးခမျာ စက်တိုင်တက်ပြီး ကြိုးကွင်းစွပ်အသတ် ခံရပေတယ်လို့ ။ ဘုရား ... ဘုရား ... နားထဲမှာတောင် မကြားရက်စရာ ကြီးပါလားနော်”

သူပြောချင်သည်များကို သူ့ရင်ထဲက ကုန်စင်အောင် သွန်ချပြီး သည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေလိုက်ရသည်။ သူ့ရင်ထဲ အခု အခံ ဖုဖထစ်ထစ်ရှိနေလေလျှင် ဘာစကားမျှ အဆင်ပြေပြေမေး၍ ရမည် မဟုတ်။

သေဒဏ်ကြိုးသမားက သူ့အမှုအကြောင်းကို မည်သို့မျှ မေးမရ ငို၍ချည်းပဲနေသည်။ အစာရေစာကလေးပင် ဖြောင့်ဖြောင့်ဝင်းအောင်မစား

သို့နှင့်တိုင် ကြိုးသမား၏ အယူခံကိစ္စက တန်းလန်းကြီး ရပ်နေ၍ ရသည်မျိုးမဟုတ်။ ဒေါ်မြရင်ကို ခရိုင်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ သူ့ထက်စာ တစ်ဆင့်မြင့်သော တိုင်းတရားရုံးသို့ (၇)ရက်အတွင်း အယူခံတက်ရမည်။ တစ်ရက်မျှ နောက်ကျ၍မရ။ သည်အယူခံလျှောက်လွှာ ကို အကျိုးနှင့်အကြောင်းနှင့် စိကာပတ်ကုံး ရေးရချွတ်ရမည်က ထောင်မှူး ကြီး ကျွန်တော်၏အလုပ်။

ကာယကံရှင်ဖြစ်သူ ကြိုးသမ ဒေါ်မြရင်ကြီးထံမှ အမှုအကြောင်း ခြင်းရာ တစိုးတစေ့မျှ ထွက်မလာသဖြင့် အယူခံ အချိန်မီပြီးစီးရအောင် ဒေါ်မြရင်၏အစ်မ အရင်းခေါက်ခေါက်ဆိုသူ ဒေါ်စကားအိုးကြီးအား စေ့စေ့ ငှငှ မေးဟဲ့မြန်းဟဲ့ လုပ်နေရလေရာ သူမကြီးကပါ စကားလက်တံ ရှည်လေး ပြန်လေသဖြင့် ကသိကအောင်ဖြစ်လှ၏။

မြင်နိုင်ဆက်မြင်သော ၁၁၅

“ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံးဆိုတာလည်း လိပ်ပတ်လည် အောင် ပြောပြစမ်းပါဦး ... အမေကြီး။ အကြောင်းစုံအကျိုးစုံကို ပတ်ပတ် ဆုံဆုံ သိရတော့မှပဲ ဒေါ်မြရင်ရဲ့အမှုကို ကြီးရာကငယ်၊ ငယ်ရာကပျောက် အောင် လုံးပန်းပေးနိုင်မှာပေါ့။ အချိန်က သိပ်ရလှတာ မဟုတ်ဘူးရယ်”

“ပြောပမတော် ... ပြောရမှာပဲ။ ကျုပ်ညီမ ကံဆိုးမကြီးအကြောင်း ကို ဒီကြောင်သူတော် မပွင့်မလင်း မြှုပ်စိအကောင်နဲ့ဖြင့် ညည်း ရေရှည် ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျုပ်အတန်တန် တားခဲ့တဲ့ကြားက သူ့ဘဝနဲ့သူ့ အကြောင်း ဇွတ်မျက်စိမှိတ်ခဲ့ရတာ။

သူ့ဗွေဆော်ဦးလင် လှအောင်ပျက်စီးတော့ သမီးမိန်းကလေးချည်း ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သလေ။ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ကြိတ်မှိတ်ဖြင့် ရုန်းခဲ့ရာ သေးရဲ့။ သိတယ်မဟုတ်လား။ လုပ်စားမိုးခေါင် ခိုးစားခွေးဟောင်ဖြစ်နေ ခဲ့တော်ကြီးဟာကို။ အဲ ... အဲသာနဲ့ပဲ အခုသေသွားတဲ့ ကာလနာကောင် အောင်မင်းနဲ့ အကြောင်းပါခဲ့ရသား။ အင်း ... သင်းကံလေ”

“ဪ ... ဪ ... သေသူ ကိုအောင်မင်းက ဒေါ်မြရင်ကြီးရဲ့ နောက် အိမ်ထောင်လား”

“ဟုတ်ပတော်။ သူ့ငယ်ယောက်ျားလှအောင်ဆုံးတော့ မြရင်က ချစ်ကျော်သေးဘူး။ (၂၈၊ ၂၉)ပေါ့။ ဟော ... အောင်မင်းနဲ့ အကြောင်း တော့ သင်းအသက် (၃၈-၃၉)။ နောက်လင်အောင်မင်းက သူ့နဲ့ညားတော့ သူ့မှာတုံး။ အစိတ်သာသာကလေးပဲ။ လူပုံက သနရပူ သနားကမား။ သူ့ငယ်သွယ်၊ ရှည်ကိုင်းကိုင်း၊ ဖြူတိဖြူစပ်နဲ့ဟာ ဘိန်းစားပုံကို ပေါက် အိမ်ကြီးတစ်ခွံသာနဲ့ လက်ကြောမတင်းတဲ့ လူပေါ်ကြောပါတော်။ ဘယ် တောဘယ်နယ် ဒေါင်းတည်မောင်းတည် ခြမ်းခြမ်းကွဲ ကျုပ်ညီမနဲ့ ရေစက် သကြတယ် မသိပါဘူး”

“ဪ ... ဪ ... နောက်အိမ်ထောင်ကို။ နေပါဦး ... ဒေါ်မြရင်ကြီးက ဘာလုပ်ကိုင်စားလို့ သူ့ယောက်ျား ကိုအောင်မင်းက ချစ်လုပ်တုံး”

၁၁၆ ။ လျှောက်သွင်း

“ကျုပ်ညီမက မိမိဖလား အသုပ်သည်ပါတော်။ ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်ကလေးထိပ်မှာ ည၊ မနက် လက်သုပ်စုံရောင်းပြီး အသက်မွေးရရှာတာထိ ပထမလင်တုန်းကလည်း အသုပ်သည်၊ နောက်လင်နဲ့လည်း အသုပ်သည် ပါပဲ။ ဖင်ကို ဂျွတ်ခွဲတဲ့အထိ နိစ္စဓူဝ မိုးလင်းမိုးချုပ် တကုတ်ကုတ် ငွေစားခဲ့ရရှာတာပါ”

“သူ့နောက်အိမ်ထောင်ကရော”

“ဦး ... တူတူတန်တန် လက်ညှိုးထိုးပြလောက်စရာ လူရှိသေးရှင်ရှိသေး အလုပ်ရယ်လို့ဖြင့် တွေ့ဖူးပေါင်တော်။ သူ့ကိုယ်သူ သ၊ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လိုက်၊ ဘီလီယက်ကလေး ထိုးလိုက်၊ ဘီယာကလေး စုပ်လိုက်နဲ့ဟာ။ ချဲရောင်းသလိုလို၊ နှစ်လုံးထိရောင်းသယောင်ယောင်၊ အလုပ်လုံးပွဲလောင်းကစားသမားလား ဘာမှန်းကို သိနိုင်ပါဘူး။ ဘရံတောက်ထိ တွေ့ချည်းပါ ... အလကား”

“ဒါဖြင့် ...”

“နေဦး ... ဆရာကြီးရဲ့၊ မြရင်နဲ့ မညားခင်ကတော့ ဂျင်သီအိုရီတုန်း ‘မိုးတီ’ ဆိုလား၊ ဘာဆိုလား။ ဂျင်ဒိုင်တရုတ်ကြီး ဦးကျင်စိန်ရဲ့နောက်က နောက်တော်ပါ ဝေလေလေနေမှာပေါ့။ လောင်းကစားမှုနဲ့ ထောင်လည်း (၂) ကြိမ်၊ (၃) ကြိမ် ကျခဲ့ဖူးသေးသတဲ့။

မြရင်နဲ့စပြီးကြတော့ သင်းက လက်ဖျား ငွေသီးနေတဲ့အချိန်၊ မြရင်ဆိုင်မှာ ဖောက်သည်နီးနီး အသုပ်ဝယ်စားကြရင်း ငွေလိုရင် ငွေချေး၊ တောတိုမည်ရ ဟိုဟာကလေးကူ ဒီဟာကလေးဖေးနဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်မိတဲ့ဟန် တူပါရဲ့။ လူက တစ်ရွာသား၊ ပခုက္ကူမြစ်ခြေဘက်ကလို့ပဲသိတာ။ အခြေခြေမြစ်မြစ်၊ ရေရေရာရာရှိတဲ့ လူမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး။

အဲ ... မပြောသာပြောသာ ရှာကြံချီးကျူးရမယ်ဆိုရင်တော့ ပေါ့တယ်၊ လူကင်းပါးတယ်၊ လူရိပ်လူကဲ သိပ်သိတယ်။ နှုတ်ကလည်း လိုက်လေသလားမပြောနဲ့၊ နှုတ်ခမ်းကို ပျားရည်ဆွတ်ထားသလား အေး

မြင်းဆိုက်မြင်းသော ၁၁၇

မေ့ရတယ်။ လူတစ်ဖက်သား ကျလောက်အောင် ပြောတတ်တဲ့ဘက်မှာတော့ ဝိတ်ပဲ ... ဆရာကြီးရေ”

လိုရင်းသို့ မရောက်။ မယားက လင်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခံရလောက်အောင် ခိုင်လုံသည့်အကြောင်းရင်းခံကို အစအနမျှ မမြင်ရသေး။ အကုသိုလ်၏ အငွေ့အသက်ကိုမူ ငွေ့ငွေ့ကလေး အာရုံခံ၍ ရသလိုလို ရှိနေသည့်တိုင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းမမိချင်သေး။

“နေပါဦး ... အမေကြီးရဲ့၊ ဒေါ်မြရင်ကြီးက သူ့ယောက်ျားကို အန်ချက်တည်း ပွဲချင်းပြီး သတ်ပစ်ရလောက်အောင် သူတို့လင်မယားက အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေကြဘူးတဲ့လား”

“ရော် ... ခက်ပဲ ... ဆရာကြီးရဲ့၊ မြရင်ကလည်း ယူလို့သာ ဆုလိုက်ရတာ အလွန်အကြူး၊ စုံရေမက်က ရှိလွန်းလှလို့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဆူအရွယ်နဲ့ သူ့အလုပ်နဲ့ မူးမူးရှူးရှူး ရမ်းရမ်းကားကား သောက်လားစားသား သမားတွေ၊ ထိကပါးရိကပါး အိုင်တွေ့ခြေဆေး လုပ်ချင်ကြတဲ့ မသူတော်တွေ ရန်ကဝေးရင် ပြီးရော။ လင်သားသနာရယ်လို့ လက်ညှိုးထိုးပြရော ငုတ်တုတ်ရှိပြီးရော ဖွတ်မှိတ်ခွဲရတဲ့ခွာ။ သင်းကလည်း သည်လိုပဲ ချီကပ။

အချိန်တန် လက်နှိုက်စရာကလေးရှိမယ်၊ အခြေတကျ နေစရာ အိမ်ကလေး၊ အိမ်ကလေးရှိမယ်၊ အရွယ်ချင်း ကွာတယ်ဆိုပေသိ အရွယ်မကွာသေးတဲ့ အလကားပဲတင်း စည်းစိမ်အိုးကြီးကို အားမနာ လျှာမကျိုး ချုံးလို့ရတယ်။ ကဲ ... ဘာငြင်းစရာ ရှိသေးတုံး။ သင်းတို့ဟာ ကြေးနဲ့ရွှေဟောဆက်ကြသာမဟုတ်ဘူး ... ဆရာကြီးရေ။

သစ်သားခုတ်အကျိုးကို ဝါးတန်းနဲ့ထိုးပြီး ကျားကန်ထားတာ။ အရွယ်ချင်းကလည်းကွာ၊ ဘဝချင်းကလည်းကွာ၊ နေတဲ့ထိုင်တဲ့ စရိုက်စလေကလည်း မတူကြတဲ့ဟာ။ ရပြီးကတည်းက တကျက်ကျက်ပဲတဲ့။ အဲ ... ဆူဆူညံညံ ဝုန်းဒိုင်းကြဲကြတာမျိုးတော့ မရှိခဲ့ဘူးပေလေ။ အချစ်ကြဲတော့ သော ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီး”

၁၁၀ ။ လေ့လာသွင်း

“သမီးကလေးတွေ ရှိကြသေးဆို”

“ဟုတ်သယ်၊ ရှိတယ်။ အကြီးမလေးက သူ့အဖေဆုံးတော့ (၆) နှစ်၊ အငယ်က (၄)နှစ်၊ အခုဖြင့် အကြီးကောင်မက (၂၀)၊ အငယ်(၁၈) အတောင်အလက်စုံပြီး အပျိုကြီးဖားဖားတွေ ဖြစ်နေကြပေါ့”

“ဪ... ”

ဘာရယ်မဟုတ်၊ ပထွေးနှင့် မယားပါ သားသမီးများ။ အသက် အရွယ်ချင်းကလည်း မနီးရီးစွဲ။ တစ်အိမ်တည်း အတူနေတွေလည်း ဖြစ် ကြပြန်သည့်အခါ ဖန်တရာတေနေသည့်ကြားဖူးနေကျ မဟုတ်မဟပ် နသား ပါရဇာတ်လမ်းတွေက ခေါင်းထဲအလှအယက် တိုးခွေဝင်လာချင်ပြန်သည်။ ‘မဟုတ်မှ လွဲချင်လွဲချော့၊ ဒေါ်မြရင်ကြီး ဒီအဖြစ်ဆိုးမျိုး ကြုံခဲ့ရလေသလား အဲဒါကြောင့်များ’ ... ‘ဟယ် ... ဟုတ်လောက်မထင်ပါဘူးလေ’ဟု အတွေး ကျသွားမိခြင်းကို ဘာသာပြန်ထိန်းရ၏။ ကိုယ့်အထင် သက်သက်ဖြင့်ကား ဘာမျှ လုပ်၍ရမည်မဟုတ်။

အလွန်ကြွယ်လှသည့် ဒေါ်စကားများကြီးပင် ဘာအတွေးတွေ ဝင် တယ်ရယ်မသိ။ ခပ်ငေးငေးကလေး ငေါင်၍ ငေးနေပြီး မီးခိုးငွေ့မျှင်းမျှင်း သာရှိတော့သည့် ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို မဲ၍ ဖွာနေလေတော့သည်။

“ဒေါ်မြရင်ကြီးက (၄၊ ၅) နှစ် အတူတူ ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ သူ ယောက်ျားကို ထင်းခွဲစားမကြီးနဲ့ ဝုန်းခနဲ ထပိုင်းရလောက်တဲ့ကိစ္စက ဘာ များဖြစ်နိုင်မလဲ ... အမေကြီး ... ဟင်။ အဲဒီ အဓိကအချက်ကို သေသေ ချာချာသိရရင် အယူခံမှာ ဒေါ်မြရင်ကြီးကို ကယ်နိုင်သေးတယ်။

ထောင်ထဲက အလျဉ်းကြီး လွတ်မသွားနိုင်ပေမဲ့ ကြိုးဒဏ်ကတော့ ကျိန်းသေလွတ်မှာပဲ။ မိန်းမသားလည်းဖြစ်တယ်၊ စားဒဏ်ရာကလည်း တစ် ချက်တည်း။ ပြီးတော့ သူ့စားကို သူကိုင်ပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးဆီ ကိုယ်တိုင် အဖမ်းခံခဲ့စတာ။ သူ့ဘက်မှာ အခွင့်အရေး တော်တော်များများ ရှိနေတယ်။

အဲ ... ဆိုးနေတာက ဖြောင့်ချက်တော့ ပေးခဲ့ပါရဲ့၊ သူသတ်

သူရိန်စာပေ

မြင်းပိုက်ကြွင်းသော ၁၁၁

တာမှန်ပါတယ်ပဲ ဝန်ခံပြီး ဘာကြောင့် စားခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြချက်ကိုကျတော့ ဘယ်လိုမှ မေးလို့မရဘူး။ စကားတစ်ခွန်း ထွက်ကျ မလာဘူး။ အဲဒီတော့ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေတော့တာပေါ့။ ဒေါ်မြရင်ကြီး ပြောမပြတ် အဲဒီအကြောင်းကိုများ အမေကြီး သိထားခဲ့ရင် ...”

“အင်း ... ခက်သာပဲ ... ဆရာကြီးရယ်။ ကျုပ်ကလည်း အဲ သာကိုပဲ လွှတ်သိချင်နေတာ”

“.....”

“အေးလေ ... ဒီအတွေးကြီးဟာ သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကယ်မရ ပြုမရနဲ့ အဟုတ်တကယ် မာလက်နေဦးတော့မယ်။ တကတည်း မှ ...”

သူ့အစ်မကြီးထံမှလည်း ဒေါ်မြရင်၏ ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်း တချို့ တစ်ဝက်နှင့် အိမ်တွင်းရေး တို့တို့တိတိမှအပ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ဘာမျှ မသိခဲ့ရ။ သူ့ကလည်း အဝေးနေ သွေးချင်းသက်သက်ပေကိုး။ ပြဿနာ ကြီးတက်ပြီ။ လောင်မီးကြီး ကျလေပြီဆိုကာမှ ညီမနှင့် တူမကလေးများ ဆီ ဒုန်းစိုင်းပေါက်ချလာခဲ့ရသည်ကိုး။ ဘယ်လိုဘာကြောင့်တွေကို အလျဉ်း မသိ။

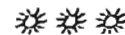
ခက်နေလိုက်ပုံကြီးက ဒေါ်မြရင်၏ စီရင်ချက်မိတ္တူမှန်နှင့် တရားလို၊ တရားခံ နှစ်ဖက်စလုံးမှ သက်သေထွက်ချက်များ၊ ရဲမှတ်တမ်းများကို နှစ်ရက် ခန့် အချိန်ယူ၍ ပိုက်စိပ်တိုက် လေ့လာပြီးခဲ့သည့်တိုင် သူ့လင်အောင်မင်း ကို ဒေါ်မြရင်သတ်၍ သေခဲ့ခြင်းသည်သာ ထင်ထင်လင်းလင်းရှိနေပြီး ပြစ်မှု ၏ အကြောင်းရင်းခံ Cause of crime က ပျောက်နေသည်။ မြှုပ်နေသည်။ ဒေါ်မြရင်ကြီးကလည်း ထိုအချက်ကို တစ်ခွန်းမျှ လေသံမဟခဲ့။ ထို့ကြောင့် ပဲ တရားသူကြီးက သေဒဏ်ချခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

‘ဘာကြောင့်’ ဆိုသည့် ထိုမြှုပ်ကွက်ကလေးကို ဖော်နိုင်လျှင် ... ထောင်မှူးကြီး ကျွန်တော်က တွင်တွင်မေးသည်။ အချုပ်ဆောင် ထောင်မှူး ဒေါ်မြင့်မြင့်သွယ်ကလည်း တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ချောသည်။ တပ်ကြပ် ဆရာမကြီး ဒေါ်အေးသီတာ ကရုဏာဒေါသောဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီး သည်။ သို့နှင့်တိုင် ...

သူ့ထုံးစံအတိုင်း အိမ်နဲ့ အသံထွက်လာလျက် မျက်နှာကို လက် ပါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်၍ တရှုံ့ရှုံ့ တအိအိ ငိုနေပြန်တော့၏။

“ဟင်း ...”

ခက်ပဲ ခက်ရသည်။

“အဲဒီတစ်ချက်တော့ သိကိုသိရမှ ဖြစ်မယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ဒေါ်မြရင် ကြီးကလည်း ပြောကို ပြောပြမှဖြစ်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားအသက်ကိုလည်း ခင်ဗျား ကယ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်စား ကျုပ်လုပ်နေရတဲ့ အလုပ် ကိုလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ၊ အကြောင်းအကျိုး ကောင်းကောင်းဖြစ်အောင် ခင်ဗျား ကူရလိမ့်မယ်။

ဘယ်နှယ်ဗျာ ... ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာတင် လူ့အသက်တစ်ချောင်း တည်မြဲရာတည်မြဲကြောင်းကို ကြိုးစားအားထုတ်လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်တဲ့ အခွင့် အရေးကြီး ဟင်းလင်းပွင့်နေပါရဲ့နဲ့ အဲဒါကို အလဟဿ အချဉ်းနီးဖြစ် အောင်ဟာ ငုတ်တုတ်ထိုင် ကြည့်နေရမယ်လို့။ အဲဒါမျိုးတော့ ကျုပ်မလုပ် နိုင်ဘူး။ ရေဆုံးရေဖျား လက်ကုန်ထုတ် ကြိုးစားရင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဘာတော့ ဘူးဆိုမှပဲ အဲဒီကံမျိုးကို ကျုပ်လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ တစ်ခုခုတော့ ပြောပါ ... ဒေါ်မြရင်။ အဲဒီတစ်ခုခုကလည်း တကယ့်အမှန် အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပါစေ။ အဲဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကယ်နိုင်မှာပါ။”

“ဟုတ်သားပဲ ... ဒေါ်မြရင်ရယ်၊ ဆရာစကားကို နားထောင်ပြီး ဆရာကို ပြောပြလိုက်ပါ။ အဲဒါမှလည်း ဒေါ်မြရင်အတွက် ဆရာက အလုပ် လုပ်ပေးနိုင်တော့မှာပေါ့။”

“ဆရာ ...”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ ကြားသည်။ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်တွေကိုလည်း အာရုံစဉ်းသည်။ သို့တိုင် ရေးလက်စတန်းလန်း အစီရင်ခံစာတစ်ခုကို စိတ်အလျဉ်း မပြတ်တုန်း လက်စသတ်လိုက်ချင်ဇောဖြင့် ရုတ်တရက် မော့မကြည့်ဖြစ်သေး။

“ဆရာထောင်မှူးကြီး ...”

“ဟေ ... သင်းသင်းဆွေပါကော။ ဟော ... ဧည့်သည်လည်း ပါခဲ့သေးသကိုး။ လာ ... လာ ... ထိုင်ကြ”

ဝိုးဟပ်ဖြူနွယ် ဖြူစပ်စပ်၊ ပိန်ပါးပါး တပည့်မကလေး ဒု-တစ်ကြိမ်သင်းသင်းဆွေက ပုံစံတကျအလေးပြုပြီး သက်သာအနေအထားဖြင့် ရပ်နေ၏။ သူ့အရွယ်သာသာခန့် မျက်နှာညှိုးညှိုး မိန်းမငယ်ကလည်း သင်းသင်းဆွေဘေးမှာ ယို့ယို့ကလေး ရပ်လျက်။ လက်ထဲ၌ စားထုတ်သောက်ထုပ်တွေ တို့လို့တွဲလွှဲနှင့်ဖြစ်၍ ဧည့်တွေ့ခွင့်ကိစ္စပဲဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ ... လာ ... ထိုင်ကြလေ။ ဘယ်နှယ် ... မီးတိုးမတ်တတ်ကြီးတွေ လုပ်နေကြတာလဲ။ ဟဲ့ ... ဆို ... ဘာကိစ္စ”

“ဆရာ ... ဒါကလေး ... ဟိုဒင်း ... ဟိုကြီးသမားလူသစ်ရဲ့ သမီးတဲ။ ဆရာကို အရေးတကြီး ပြောစရာရှိတယ်ဆိုလို့ ဆရာမကြီးအော်တင့်တင့်သန်းက ဆရာထောင်မှူးကြီးဆီ ပို့ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဪ ...”

ဒေါ်မြရင်ကြီး၏ သမီးတဲလား။ အသက် (၂၀) ဝန်းကျင်၊ အသားအရေ ဖြူဖြူစင်စင် လုံးတန်ရပ်တန် သနရှုမိန်းကလေးကို သေချာကြည့်ဖြစ်ရ၏။ ငယ်ရုပ်ကလေးနှင့်မို့ ရွက်ကြမ်းရေကြိုထက် အတန်ပိုချင်သည် လှတပတ အဆင်းအသွင်။ သောကညင်း၍ မျက်နှာကလေးက နှမ်းဖတ်နေ၏။ သနပ်ခါးစကလေးမျှပင် မတွေ့ရ။ အဝတ်အစားကလေးများလည်း နှမ်းရီနှမ်းပါး။ မျက်ရည်တောင်ကြည်လည်နှင့် အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်နေရှာသည့်ပုံသည်ပင်လျှင် သနားချင်စရာ။

“အေး ... အတော်ပဲ သမီးရေ၊ ညည်းအမေကိစ္စနဲ့ ငါလည်း ခေါင်းခဲနေတာ။ ညည်းအမေ အသည်းကြီး ခေါင်းမာလိုက်ပုံများကတော့ ဩချလောက်ပါပေရဲ့။ အလုပ်မဟုတ်တဲ့ကိစ္စများတော့ တစ်တစ်ခွဲကြီး ဝန်ခံခဲ့ပြီး ဘာကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်ဆိုတဲ့ တကယ့်အရေးကြီးတဲ့ အချက် ကျတော့မှ အခုထက်ထိ တစ်ခွန်းမဟဘူးဟယ်။ အဲ့ရော ... အဲ့ရော ...”

အဲဒါ ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမုန်းကို မသိသေးဘူး။ ဦးနှောက်စားနေတာ။ ညည်းအမေကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြန်ပြောဖြစ်အောင် ပျောင်းပျောင်းနိုင်မယ့်သူ တစ်ယောက်တစ်လေများ ဘုရား။ သိကြားမ၊ လို့ ပေါ်လာလေမလားလို့ မျှော်နေမိတာ။ ညည်းရောက်လာတာ အတော်ပဲ”

နှမ်းဖတ်ဖတ် နေလောင်ပန်းကလေးခမျာ မျက်ရည်ပွင့်တွေ ခြွေချနေပြန်လေသည်။ အသံမထွက်ဘဲ ကိုယ်လုံးကလေး တသိမ့်သိမ့် လှုပ်၍ နှိုက်ငင်နေရှာ၏။ ‘မမြင်ဝံ့ဆေးသမား၊ မကြားဝံ့သည်ရေနေ’ တဲ့။ ‘မကြည့်ကြားဝံ့သည် ထောင်ဝန်တမ်း’ ဟုပဲ ထပ်ဖြည့်လိုက်ချင်ပါသေး။ ဘဝ

၁၂၄ ❀ လေ့လာသော

လောကဗျာဏ္ဍာန်ကြီးထဲမှ အဖုံဖုံ အသွယ်သွယ်သော ဇာတ်ကွက်ဇာတ်ရှုပ်များသည် ရှိသမျှ အမှိုက်သရိုက်တို့ လမ်းထိပ်အမှိုက်ပုံမှာ စုမိကြသကဲ့သို့ ထောင်မှာ ဂိတ်ထိုးလမ်းဆုံးကြမြဲဖြစ်လေရာ လောကဒဏ်၏ ဆိုးကောင်းတက်ကျ စုံစီနာများကို မမြင်ချင် မတွေ့ချင်အဆုံး။ ယခုပင်လျှင် မျက်ရည်ပွင့်ပုံဖြင့် တစ်ပုဒ်က မခေါ်ပင့်ချေ ခင်းကျင်းကပြနေကြချေပြီကော။

“အဲဒီအကြောင်းကို အမေက ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

“ဟေ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာ။ အမေ့ရဲ့စိတ်နဲ့ဆိုရင် သူ့အသက်သာ အသေခံချင်ခံမယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို အမေ့ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောမှာ သေချာပါတယ်”

“အဲ ... အဲဒါဆို၊ အဲဒီအကြောင်းကို ညည်းလည်း သိနေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ် ...”

အသံ တိုးတိုးတိမ်တိမ်ကလေးသည် အဖျား၌ တိမ်ဝင်သွားပြီး တအိအိ ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးနေပြန်၏။ ‘ရော် ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ။ လူ့ဘဝကြီး အသက်ရှင်နေထိုင်ရတာများ တယ်လည်း ခက်ခဲသကဲ့သို့။ အဘိုးကြီးလေ ပြင့် ညည်းမိရ။ စိတ်ပန်းပြေချင်သဖွယ် တစ်စက်ကမှမရှိ။ သို့သော်လည်း တဲ့ ...။’

“ကဲ ... သမီးရေ၊ ငိုတာလည်း ငိုတာပေါ့၊ ဝမ်းနည်းတာလည်း ဝမ်းနည်းတာပေါ့။ အဲဒီကြားထဲကပဲ သမီးသိထားတဲ့ ညည်းအမေအကြောင်းကို အတိုချုပ် ပြောပြစမ်းပါဦး။ နားထောင်ကြည့်ရအောင်”

“အမေသိရင် ကြိုက်ပမလားမသိဘူး။ အမေက သမီးတစ်သက် သူ့တစ်သက် ဘယ်သူ့ကိုမှ လုံးဝဖွင့်မပြောရဘူးလို့ ပြောထားတာ။ သမီးကလည်း အမေ့ကို ကတိပေးထားခဲ့မိတာ”

“ဟဲ့ ... အခုက ညည်းအမေ သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စကြီးလေ။ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်းလို့တောင် စကားပုံ ရှိနေသေးတာပဲ။ ဒီ

သူရိန်စာပေ

မြင်ဆိုင်ထက်မြင်သော ❀ ၁၂၅

အချိန်မျိုးမပြောလို့ ဘယ်အချိန်ကျမှ ပြောမှာတုံး။ တစ်သက်လုံး နောင်တရနေရလိမ့်မယ်နော်”

“အမေသိရင် ကြိုက်ပါ့မလားမသိဘူး ... ဆရာရယ်”

တရိုက်ငင်ငင် လုပ်ချင်နေသေးသည်။ သို့သော်လည်း သူမကလေး၏မျက်ဝန်းများ၌ ‘ဖွင့်ပြောလိုက်ပါတော့မလေ’ ဟူသော အရိပ်အခြည်ဖြင့် တစစ လင်း၍လာ၏။

“အဲဒါက ... ဒီလိုပါ ... ဆရာ”

သူကလေး၏ စိတ်သည် ဖြုတ်ချည်းပင် ဟိုးအတိတ်ဆီ ပြေးချည်လွှားချည် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ငေး၍ စိုက်တိုက်တိုက်ဖြစ်ချင်သည်။ မျက်ရည်စတွေ စိုလိုစွဲလို့။

❀ ❀ ❀

“”

[၆]

“နင် စကားကို တိုးတိုးပြောစမ်း ... အောင်မင်း။ ကလေးတွေ ကြားသွားဦးမယ်။ နင်ပြောနေတဲ့ စကားတွေက လူသူလေးပါး ကြားလို့ ကောင်းတယ်များ မှတ်နေလို့လား။”

“အေးလေ ... အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က အစ်မကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် တောင်းနေတာပဲဥစ္စာ။ အစ်မကသာ ပူညံ့ပူညံ့ လုပ်နေပြီးတော့။”

“ဟဲ့ ... မလုပ်လို့ ဖြစ်မလား။ နင်ပြောနေတာက တရားနည်းလမ်းမှ မကျတာပဲ။ အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိ။”

“ပစ္စည်းသစ်ရ လူသစ်ရပါ ... အစ်မရာ။ ကျုပ် ပြောပြီးပြီပဲ။ ဒီတစ်ပွဲက အပိုင်ချည်းပါပဲလို့။ မှော်ထဲက အူကြောင်ကျား ကျောက်သမား ဖားတွေကို အပီရိုက်ရမဲ့ပွဲပါဆို။ ဆရာဦးကျွင်စိန်ကြီးက သဘောသက္ကယ ကောင်းလွန်းလို့ မင်းလည်း တစ်ခုဝင်ထည့်လေကွာလို့ ပြောတာလေ။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ အချို့ကြီး ပွဲပြီးရင် အစ်မပစ္စည်းထက်သာတာကို ကျုပ်ပြန်ဝယ်ပေးမယ်။ ကဲ ...”

သူရိန်စာပေ

“အောင်မင်းရယ် ... နင် သိပ်နားဝေးတာပဲ။ ဒါ ကလေးတွေ အတွက် သူတို့အဖေချန်ထားပစ်ခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အမွေဟဲ့။ ငါ့ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။ နင်နဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာပဲ နည်းတဲ့နှစ်တွေလား။ အဖေရယ်လို့ ငါ့သမီးကလေးတွေကို မှတ်မှတ်ရရ ဘာတစ်ခုမှ ဆင်မပေး နိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအထဲကနေပြီး သူတို့အဖေရဲ့ပစ္စည်းကို ထိရက်ပါ့မလား။ ထိသင့်ရဲ့လား။ နင်ဘာသာနင် စဉ်းစားကြည့်။ ယောက်ျား ဈေးကျလွန်း သဟယ်။ နင်ပါးစပ်မို့ပဲ အရှက်မရှိ ပြောတယ်။ အဲ့ ... အဲ့ပါရဲ့။”

ဟောင်းလောင်းဖွင့်ထားသည့် တံခါးမကြီးကို ဖြတ်၍ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲ ဝင်လိုက်မိသည်နှင့် အမေနှင့် ဦးလေးကိုအောင်မင်းတို့ ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်ကြိတ် ကျိကျနေသံတွေကို ကြားသည်။ ထူးပြီး မဆန်းလှသည်မို့ သောက်မသာပြုံးမိပြီး သူတို့ညီအစ်မ အခန်းဘက်ဆီ ဖဝါးရွှေဖို့ ပြင်၏။

‘ဟင် .. နေပါဦး။ အဖေချန်ထားခဲ့တဲ့ အမွေဟဲ့။ ကလေးတွေ အတွက်ဟဲ့။ အမေတစ်ခါဖူးမျှ ပြောမထွက်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဆန်းလိုက်တာ။ ဘာများပါလိမ့်မလဲနော်’ မိန်းကလေးပီပီ စပ်စုချင်စိတ်ကို ထိန်းမရ။ ခြေကိုတုံ့၍ အသာနားစွင့်နေမိသည်။

ဦးလေးကိုအောင်မင်းကလည်း တစ်ခုကွပ်။ အိမ်ထောင်ဦးစီးရယ်လို့ ခြေခြေမြစ်မြစ် လက်ကြောတင်းတင်း ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ မလုပ်ချင်ဘူး။ ယောင်ပေယောင်ပေ လတ်လျားလတ်လျားနဲ့။ အားအားရှိတိုင်း အမေ့ဆီမှာပဲ လက်ဝါးဖြန့်ပြီး နားကျိပ်တိုက်နေတော့တာပဲ။ အားကိုးရမလားလို့ လင်တစ်ယောက် ယူလိုက်မိပါတယ်။ အမေမလည်း ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ် ခွာမိသလိုပါပဲလေ။ အမေ့ပဲ သနားတယ်။ အတွေးအမျှင်တန်းမိသည်။ ပြီးတောင် သူတို့ညီအစ်မအပေါ် သရိုးသရီ မျက်လုံးကြီးများဖြင့် အကြည့်သရမ်း ထာခြင်းကိုလည်း မုန်းသည်။ ရွံသည်။ အော့နှလုံး နာလှသည်။ ‘အလကား ချဲ့’

သူရိန်စာပေ

၁၂၁ လေးပါး

“တလေးတွေက တော်တော်ပါ ... အစ်မရား အစ်မကသာ မရှိ
တော့တဲ့ အစ်မ ငယ်ကျွန်းဆွေကြီးကို တာသသလုပ်ပြီး နှမြောတွန့်တိုနေ
တာမဟုတ်လား။ ဒီဘတ်ကြီးလေး တစ်ကုံးနှစ်ကုံးနဲ့မျှ ... သောက်ဖိုး
တန်တဲ့ ပစ္စည်းမို့တုန်း။ ကဲပါ ... ကျုပ် ပြန်လုပ်ပေးပါမယ်ဆိုမှပဲ။ အစ်မ
ဒီလောက်တောင် စုံရေမက်ကဖြစ်နေရင် ဦးကျင်စိန်ကြီးဆီ ခဏထားပြီး
နောက်မှ ပြန်ရွေးမေးမယ်။ နော် ... အစ်မ ... နော်”

“မရဘူး ... အောင်မင်း၊ မနုဉ္ဇူ။ နင်ထင်ချင်သလိုထင်၊ ပြော
ချင်သလိုပြော ဒီပစ္စည်းကိုတော့ နင် လုံးဝထိလို့မရဘူး။ နင်လိုလူနဲ့လည်း
မတန်ဘူး။ နင့်အတွက် ဘာတန်ဖိုးမှမရှိတဲ့ ပစ္စည်းမပမဲ့ ငါ့ကလေးတွေ
အတွက်က သူတို့အဖေရဲ့ အမွေဟဲ့။ ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်အောင် တန်ကြေးကြီး
တယ် ... သိလား။ သွား ... သွား ... နင့်မှူးနေတုန်း နင်နဲ့စကားလည်း
မများချင်ဘူး။ ရန်လည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ ငါ့ဘာသာ လုပ်ရကိုင်ရမှာတွေ
လည်း ရှိသေးတယ်။ နင်လို လျှောက်အလေလိုက်နေလို့ ဘယ်သူမှ ထမင်း
ဝမှာမဟုတ်ဘူးရယ်”

“အစ်မ ... ဒါ ခင်ဗျားကား အကုန်ပဲလား”

“အေး ... အကုန်ပဲ”

“ပြီးရော ... ခင်ဗျားစကားကို ခင်ဗျားဘာသာ ဖြေမှတ်ထား။
ဒီလောက်တောင် ခင်ဗျားလင်ကြီးရဲ့ နှစ်မှူးတစ်ပဲပစ္စည်းကလေးကို ဆွေ့ဆွေ့
ခုန် သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်နေတာ။ တစ်နေ့ကျရင် ခင်ဗျားတို့လင်မယားရဲ့
သမီးရတနာ အတုံးအခဲလေးတွေကို ဘယ်တစ်ယောက်၊ ညာတစ်ယောက်
ကျွပ်မယားတွေချည်းဖြစ်အောင် ကျုပ်လုပ်ပြမယ်။ အောင်မင်းဗျ ... ပြော
ပြီးရင် တကယ်လုပ်တတ်တဲ့ကောင်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“ဟင် ... အောင် ... အောင်မင်း ... နင် ... နင် ...
ခွေးစကား ...”

မြင်းခိုက်ကန်မြင့်သော ၁၂၂

နင်နင်သည်းသည်း နာနာကျင်ကျင် အမေ ထိတ်လန့်တကြား
ရေရွတ်လိုက်သံကို ကြားသည်။ မျှော်လင့်မထားသည့် အယုတ်တာမစကား
များကြောင့် မျက်နှာကို သံရည်ပူဖြင့် ရှုတ်တရက် အပက်ခံလိုက်ရသည်
သို့ ရှိန်းခနဲ ဖျင်းခနဲ ပူသည်။ ‘အမေမျက်နှာ၊ သင်းကြီးမျက်နှာကို ဘယ်
လိုကြည့်ရပဲ’

“ကဲ ... ကဲဟယ် ... ခွေးစိတ်မွေးပြီဆိုမှတော့ နင်လမ်းနင် သွား
ပေတော့”

“အား ... အံ့မယ်လေး”

အမေ ဘာလုပ်လိုက်သည်မသိ၊ ဝုန်းခနဲ လဲပြိုကျသံ ညည်းသံ
ညှသံ မချီမဆန့် လူအိသံတွေကို ကြားရသည်။ လေတဝေ့နယ် အမေတို့
အခန်းဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်လိုက်မီး

“အိုး ... အမလေး ... အမေ ... အမေရယ်၊ ဘယ်လို လုပ်
လိုက်တာတုံး”

အမေလက်ထဲမှာ သွေးတွေစက်လက် ရဲပလောင်းခတ်လျက်ရှိ
သည့် ထင်းခုတ်ဘေးမကြီးကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ကားကားကြီး ရပ်နေသည်။
နှုတ်ကျုံးနှုတ်လွန် စော်စော်ကားကား စကားကျွံမိခဲ့သည့် လူမသမာကောင်
ကား ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သွေးတွေ အလိမ်းလိမ်းဖြင့် တရှူးရှူး တကဲ အသက်
ငင်လျက် တွန့်လိမ်နေသည်။ သိပ်မကြာခင် သေတော့မည်ထင်သည်။

“ဒီမယ် ... အောင်မင်း၊ နင်မသေခင် သေချာ နားထောင်သွား။
ငါ့သမီးကလေးနှစ်ယောက်ကို လူရေလူရောင် ပြောင်အောင် မွေးမြူနိုင်
မလားလို့ နင့်ကို ငါယူခဲ့မိတာ။ နင့်ကို သိပ်မက်လွန်းလှလို့ ထင်မနေနဲ့။
ဖို့ ... ဖွတ်ထွက်မှ တောင်စို့မှန်း သိရလေတယ်လို့။ ဒီမယ် ... မှတ်ထား။
ငါ့သမီးတွေကို ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးဖို့ နင် ခွေးစိတ်မွေးနေတာ ငါမသိ
ဘူးများ မှတ်သလား။ ငါမို့ အိမ်မှာမရှိရင် နင်အိမ်မှာ စက်ကျနေပြီ၊ ဆင်ကြံ
ကြံနေပြီ။

၁၃၀ နေယျမင်းသျှင်

ဟိုတစ်နေ့ညကလည်း ကလေးတွေ ခြင်ထောင်နားမှာ နင် အကြာကြီး ဖိုးတိုးမတ်တတ် ရပ်နေခဲ့တာ။ အဲဒီနေ့ကတည်းက ငါ့ရင်ထဲ မီးပုံကြီး ပေါက်နေခဲ့တာ နင်သိရဲ့လား။ ငါ့သမီးတွေအတွက်များဆိုရင်လေ တစ်သက် မဟုတ်ဘူး ဆယ်သက် သတ်ရပစီ၊ ကြိုးစင်ပေါ် အခါတစ်ရာ တက်ရပစီ နင့်ကိုသတ်မိလို့များ ကြိုးကွင်းစွပ် အသတ်ခံရရင်တောင် တစ္ဆေသရဲဘဝ နဲ့ ငါ့ကလေးတွေကို ရေစိမ်းတစ်ပေါက် မစင်ရလေအောင် စောင့်ရှောက် ကာကွယ်နေဦးမှာဟဲ့ သိရဲ့လား။ ငါက ... အမေလေ ... အမေဟဲ့ ... သေမင်းငင်ရဲ့”

‘အို ... အမေရယ်’ ဖိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အမှောင်တွင်းနက်ကြီး ထဲသို့ စုပ်ခနဲ ကျုံ့ကျနစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်ကို သူမကိုယ်ပင် သူမ မသိ၊ ‘အမေ ... အမေ ... အို အမေရယ်’။

[၇]

“ဟဲ့ ... လူကလေး။ ဘာလုပ်နေတာတုံး။ မျက်နှာသစ်တာက လောက်တောင် ကြာလှချေလား။ ဒီမှာ ထမင်းကြော်တွေ အေးကုန်ရော့ ဆယ်”

အမေ့အသံကို ကြားမှ သတိဝင်သည်။ ဟုတ်ပေသာ။ ဒေါ်မြရင် ငြီးဆီ စိတ်နစ်သွားမိလိုက်သည်မှာ တမေ့တမောကြီး။ လွတ်လူလွတ်ရ ညှဉ်ကိစ္စက ရှိနေသေးသည်မို့ တက်သုတ် နှင်ရပေဦးတော့မည်။

“ပြီးပြီ ... အမေ၊ လာပြီ”

အသက် (၄၀) စွန်းစွန်း ထောင်မျိုးကြီးရယ်ဟု လောက်လောက် ထားလား ဖြစ်နေသည့်တိုင် အမေကဖြင့် စကားပိနားကြား ကလေးလေး ခံ ထင်နေတုန်းဖြစ်သည်။ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် တိုးလို ခွဲလွဲဖြင့် သားသည်အဖေကြီး ဖားဖားဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော်ကို သူ့ချွေးမ ဆက်နှင့်အတူ ဝိုင်း၍ ကွပ်ညှပ်တုန်း၊ ကျွေးမွေးသုတ်သင်ပြုစုတုန်း။ ဟိုး သယ်ငယ် ဝိဘိကလေးဘဝကအတိုင်း ငါးကြော်ဆိုလျှင် အရိုးနှင်ပေးချင် တုန်း။

တစ်ခါတစ်ခါ အမေထိုမျှ တယုတယ သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် ဖြစ် ချိန်ကို ကြီးကောင်ကြီးမား ကျွန်တော်က ရှက်စနိုးမိတတ်သေးသော်လည်း

၁၂၂ ။ လျှောက်သွား

ကျွန်တော့်ဆရာ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးသန်းစိန်အဖြစ်က ပို၍ဆိုသေး။ ထောင်ပိုင်ကြီး အရက်အလွန်ကျွံ သောက်မိလျှင်၊ ဘုရားဝတ်တက် ဝတ်ကပ် ဖျက်ကွက်လျှင်၊ သူသောက်ရမည့် ဝမ်းနှုတ်ဆေးတွေကို ဂုဏ်ထားသည်အား လက်ပူးလက်ကြပ်မိခဲ့လျှင် သူ့အမေမာမာကြီးက လက်ပိုက်ခိုင်းပြီး ကြိမ်လုံးနှင့် ခပ်စပ်စပ် ဆော်ပလော်တီးတတ်သည်ကိုး။ ထောင်ပိုင်ကြီးက အသက် (၆၀) နားနီးပြီ၊ နက်ဖြန် သန်ဘက်ပဲ ပင်စင်ယူတော့မည်။ မာမာကြီးက အသက် (၈၀) ကျော် (၉၀) နီးပါး။ ကဲ ...။

သည်နှယ် မေတ္တာဘွဲ့တွေ အရှိသားကြောင့် အမေ့ကို အပြစ်မပြင်ရက်။ သနားစိတ်ကလေးပါ တွဲလျက် ပို၍ ချစ်မိရသေး၏။ ‘တို့အမေ တို့အပေါ် ကရိုဏ်ထင်ပြီး ချစ်ရရှာပုံဟာ ဒုက္ခများလိုက်တာနော်။ ဘုရားကျောင်းကန်ရိပ်ကလေးကိုမှ မခိုနိုင်၊ မနားနိုင်။ တမလွန်ရိက္ခာကလေးများကို သော်မှလည်း မဝမဆောင်းနိုင်။ သားချစ်သမီးချစ်ထဲမှာပဲ နိစ္စဝူဝူ မွန်းနေရှာပါကလား။’

“ကဲပါ ... အစားအစာ စားတာပဲ။ အေးအေးညောင်းညောင်း အရသာခံပြီး စားပါတော့လား။ သုတ်သီးသုတ်ပြာနဲ့၊ နောက်က ကျားလိုက်လာတာ ကျလို့။ နှလုံးအေးအေးနဲ့ ကြေညက်အောင်မှ ဝါးမစားရင် ဘယ်မှာ ရသဓာတ်၊ အာဟာရဓာတ်က ဖြစ်မှာတုံး။ နှလုံးသွေးအားက ကောင်းမှာတုံး။ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ခေတ်၊ မင်းတို့အခါမယ် ရောဂါဘယတွေ အမယ်မယ် တွေပြားလာကြတာ”

အမေ့ ချစ်တောက်ချစ်တောက်တွေကို မလွန်ဆန်နိုင်။ စိတ်က သုတ်သီးသုတ်ပြာ လောနေသော်မှ အမေကျေနပ်အောင် ဣန္ဒြေရရ စားပြနေရသေး၏။ သို့မဟုတ်လျှင် သည်တစ်နေ့လုံး ပူညံ့ပူညံ့လုပ်၍ ဆုံးမည်မဟုတ်တော့။

“ကဲ ... ပြီးပြီ ... အမေ”

“စားတာကလည်း နည်းလိုက်တာနော်။ မနက်အစောမှာ ပေါ့ပေါ့များများ သူကြွယ်လိုစားရသတဲ့။ အဲဒါမှ ပါစက ဝမ်းမီးအားကောင်းပြီး ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ရှိပေတော့မပေါ့”

မသိမသာ မကြားနိုးနားပြုလျက် ဇနီးသည်မရွှေစင် ကမ်းပေးသည့် နားလက်ဆွဲအိတ်ကို ဈေးခနဲဆွဲယူကာ ခပ်သုတ်သုတ်ယွန်းဖို့ ပြင်ရာသည်။ တလေးတွေ မနီးကြသေး။ ခလောပေး၍ ကောင်းကြတုန်း။ မရွှေစင်ကို ‘သွားမယ်’ ဟု ဖျက်ရိပ်ပြုလျက် အိမ်တံခါးဝကို ကျော်မိရုံရှိသေး ...

“ဟဲ့ ... လူကလေး၊ သွားပလား”

“ခင်ဗျား ... အမေ”

“ဪ ... မင်းကတော့ အသက်ကလေးငယ်ငယ်နဲ့ မေ့တတ်လိုက်တာလွန်ပါရော။ ရော့ ... ဟောသီမယ် ... မင်းအဘိုးလေး သန့်ဇော်ပေးလိုက်တဲ့ နှလုံးသွေးသန့်ဆေးလေး သောက်သွားဦးလေ။ တစ်နေကုန် ချမ်းမော်တဲ ရုပ်ကလေးလည်းကြည်၊ စိတ်ကလေးလည်း ကြည်နေရအောင် အား ရော့ ... ရော့ ... ဒီရေအေးအေးကလေးနဲ့ သောက်သွား”

“ဪ ... အမေရယ်”

ရင်မှာ လျှိုက်ခနဲ ကျင်ခနဲ။ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း တလှုပ်ချောက်ချောက် ဝန်ထမ်းလိုင်းခန်းရှင်ကလယ်ကလေးထဲမှာပင် အိပ်မှုကိစ္စ အထွေထွေနှင့် ဝဲလည်ခတ်နေရရှာသည့် အမေအိုက လေအေးပေးစက် ဘပ်ရုံးခန်းကြီးထဲက သူ့သားကြီး ကျွန်တော့်ကို။ ရုတ်တရက်သားကြီး ဖျက်ရည်ငွေတို့ဖြင့် ရစ်ဝိုင်းဆိုင်း ဆိုလာ၏။

ဖျတ်ကနဲပင် ဒေါ်မြရင်ကြီးကိုပြေး၍ သတိရလိုက်သည်။ အထူးသဖြင့်ကား သူမ၏ အယူခံအတွက် သေသူ သူ့လင်အောင်မင်းအား ဓားဖြင့် ဆွဲ၍ ရုတ်ပစ်ခဲ့ရလောက်သည့် အရင်ခံအကြောင်းရင်းကို သူ့သမီး အကြီးမက ဖျက်ရည်တစ်ဝက်၊ နှပ်တစ်ဝက်ဖြင့် အန်ချခဲ့ပြီးသည့်နောက်၊ ထိုအချက်ကို အယူခံတွင် အဓိက အားကိုးဖော်ပြကြဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့မိချိန်က ဖိဖိခဲခဲ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ခဲ့သည့် ဒေါ်မြရင်ကြီး၏စကားကို ဖြုတ်ချည်း သတိရလာမိသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ... ဆရာ၊ မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး။ ဒီအမေမိုက်ခွဲမိလို့ ဒီဘဝဒီအဖြစ်မျိုးအထိလည်း ရောက်ခဲ့ရပြီပြီ။

၁၃၄ ❀ လေယျမင်းသျှင်

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သမီးကလေးတွေရဲ့ ပယောဂနဲ့ ဒီအမှုအခင်းကြီးနဲ့ကို ဘယ်သူ့ဘယ်သူကမှ ညဉ့်ပါဒ်ပါဒ် မရှိကြသေးဘူး။

ကျုပ်သမီးကလေးတွေဟာ ဒီအချိန်အထိ သူတို့ဘာသာ ဖြူဖြူစင်စင်ပဲ ရှိနေကြသေးတယ်။ ကျုပ်အသက်တစ်ချောင်းကို ကျုပ်ငဲ့ပြီး ဒီငယ်ကျီးငယ်နာတွေကို အစဖော်မိကာမှ ကျုပ်သမီးကလေးတွေခမျာ ခွံပုပ်ရေစင်သလို ညစ်လည်းညစ်၊ နံလည်းနံတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်အဖြစ်မလွတ်လည်း ကျုပ်ထိုက်နဲ့ကျုပ်ကံပဲ ရှိပါစေတော့။ ကျုပ်ဘဝနဲ့ ကျုပ်အကြောင်းပဲပေါ့။ ကျုပ်သမီးကလေးတွေကိုဖြင့် အဖြစ်ကင်းကင်း သန့်သန့်စင်စင်ပဲ ကျန်ရစ်နေခဲ့စေချင်ပါတယ် ... ဆရာကြီးရယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို လုံးဝ ထည့်မရေးလိုက်ပါနဲ့။ ကျုပ်ဘာသာပဲ အသေခံသွားပါ့မယ်”

မိခင်ဟူသည် ဖြူဖြူမည်းမည်း၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဘာသာလူမျိုး မကွဲမပြား၊ ဤနယ်သော ချစ်ခြင်းမျိုးချည်းသာပါကလား။ မြင့်မိုရ်ထက်မြင့်သောအရာဟူသည် ဤစကြဝဠာတွင် ...။

ကျလှကျခင် မျက်ရည်ဥကို အနိုင်နိုင်သိမ်းဆည်း၍ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်ဖြင့် ‘အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာမိခဲ့တော့သည်။ ကြာလျှင် ခက်ချည်။’

ထောင်ဘူးတံခါး နီညိုညိုကြီးကို လှမ်းမြင်နေပြီ။

သည်ထောင်တံခါးကြီးမှ ဒေါ်မြရင်ကြီးအား အပြီးအပိုင် လွှတ်ပေးလိုက်ရမည့်သူမှာ မိမိဖြစ်နေခြင်းကိုပင်လျှင် ပီတိအကျကြီးကျလျက် လှမ်းဆဲခြေသည် သွက်လှဘိတော့သည်။

ကောင်းကင်ပြာပြာသည် ပို၍ လွင်လျက်။

နေခြည်ဝင်းဝင်းသည် ပို၍ လင်းလျက်။

နံနက်တစ်ခင်းသည် ပို၍ပို၍ သင်းလျက် ရှိလှပါဘိဟု ကျွန်တော်ထင်နေမိလေသည်။

မေတ္တာဖြင့်...

လေယျမင်းသျှင်

ထောင်ဘူးတံခါး
ကိုကိုဘာလို့ ဗုဒ္ဓတိကလ

တော်ကြာ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီဆို အရေးယူခံရမှာက ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေပဲ။ ဒီကြားထဲ ဘယ်လိုပြဿနာဖြစ်ပွားလာမလဲဆိုတာ ခင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေရတာလေ။

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ သူများတွေ ပြဿနာကြားမှာ ကိုယ့်တာဝန်ချိန်ကိုယ် တာဝန်ထမ်းဆောင် နေတုန်းမှီ ခုလို ပြဿနာဖြစ်ပြီဆို ကြားက ဝန်ထမ်းတွေပဲ မြေစာပင် ဖြစ် သွား။

ဒီတော့လည်း အလုပ်က ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိပေမယ့် ဒီကောင်မ ဆွကို အလစ်မပေးပဲ လိုက်လိုက်ခြောင်းကြည့်နေရတာက အလုပ်တစ်ခုပဲ။ သူတို့ဆွက လူလစ်ပြီလားဆို ခိုးမယ်ဝှက်မယ်၊ အတင်းပြောမယ်၊ ရန်ဖြစ် စင် ဖြစ်နေမယ်။

တချို့ကောင်မတွေဆိုတာ ချောင်တစ်ချောင်မှာ မဟုတ်က၊ ဆုတ်ကတွေ လုပ်နေပြီဆို ကင်းတောင်ချထားလိုက်သေးတယ်။ ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း သူတို့ချင်းပဲ သိတဲ့ စကားဝှက်တွေနဲ့ အထာစကား ခြော ချိန်းချက် လုပ်ထားကြတယ်။

ဘာတဲ့ ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ ကင်းလှည့်လာနေပြီဆို 'ဟေ့ ... ပဲပြားပင် လာနေတယ်' တဲ့။ သူတို့ပဲ ဆိုက်ကရနာမည် ရှာဖွေပေးတတ်တယ်။ သူတို့ပြောတဲ့ ပဲပြားပင်ဆိုတာ ဆရာမ မြင့်မြင့်ချိုဆိုတဲ့ ဝါဒါမကိုပေးတာ။ သူက ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ဆာဆိုတော့ လေတိုက်ရင်တောင် လဲပြီမလို ပုံစံမျိုးမို့ လေယူရာတိုင်းတဲ့ ပဲပြားပင်နဲ့ နှိုင်းထားတာလေ။

အဲဒီလိုပဲ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသူတွေ စည်းကမ်းတကျ မနေ ခင် လိုက်လံဆူပူ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေတဲ့ သက်မွန်ကို 'စွာကျယ်မ' တဲ့။ သူကပြီး အကျဉ်းသူအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြပြီဆို ရုံးခန်းထဲ ခေါ်စစ်မေးရင်း ဆာဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ထ၊ရိုက်တတ်တဲ့ တပ်ကြပ်မော်လီကိုတော့ 'ကျားလက်ဝါး' ဆိုလေ။

အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရပေမယ့် ကျွန်မ စိတ်တွေ ဘယ်မှာလဲ၊ ပျော်ပိုက်မှာလဲရှင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထောင်ထဲ ကို ဝင်လာကြတဲ့ အကျဉ်းသူတွေဆိုတာက ဒုက္ခပေါင်းစုံနဲ့ ကြုံတွေ့ထွက် ကြရတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေ မဟုတ်လား။

တစ်နေ့တစ်နေ့ သူတို့တွေနဲ့ပဲ အိပ်ဆောင်ကြီးထဲမှာ ထိတွေ့ဆက်ဆံ နေရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းမလဲ။ စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြ ရော။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူတို့တွေက ဒုက္ခပေါင်းစုံနဲ့ ကြုံတွေ့လာခဲ့ကြရတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေ မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ဘယ်မှာလာပြီး စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာလဲလို့။ တစ်နေ့တာထဲ သူတို့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို စောင့်ကြည့်ထိမ်းသိမ်းနေရတာနဲ့ ဖတ်ပတ်ကို ဆော နေတာပဲ။ သူတို့ကတော့ ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ပျော်အောင်နေ။ တွေ့တဲ့ထွက် တည်အောင်ပေါင်းဆိုတဲ့ လူစားမျိုးတွေလေ။

ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းဆိုတာက ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူတွေမှာ ဘယ်လို မဟုတ်က၊ ဟုတ်ကတွေ လုပ်နေလို့ ပြဿနာဖြစ်ပွားလာမလဲဆို တာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေရတာလေ။

ဟင်း ...ဟင်း ...ကျွန်မကိုလား ...ဘယ်လွတ်ပါ့မလဲရှင်၊ ကျွန်မလို သဘောကောင်း၊ မနောကောင်းပြီး အားလုံးအပေါ် အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံနေတဲ့သူမို့ 'ညိုပြာညက်' တဲ့လေ။ ကျွန်မက အညာသူဆိုတော့ မွေးကတည်းက အသားအရည်ညိုညို၊ အရပ်ကမနီမမြင့်။ ကိုယ့်နေဟန်က သွယ်လျလျမို့ ပေးထားတာနေမှာပေါ့။

ဒီလိုပါပဲ တစ်ဆောင်လုံး သူတို့တာသာ ကင်းမွန်တပ်ပေးထားခဲ့တာ လေ။ အရာရှိမတွေလည်း အလွတ်မပေးဘူး မိန်းမဆောင်တာဝန်ခံ ထောင် မျိုးကြီးမကိုလည်း ဘာတဲ့ 'ရွှေမျက်မှန်' တဲ့။ သူက ကော်ကိုင်မျက်မှန်လေး နဲ့ အလှတပ်ထားတာလား၊ မျက်စေ့မို့လို့ တပ်ထားတာလား။ မသိပါဘူး။ ကြည့်လိုက်ရင် မျက်မှန်အမြဲတပ်ထားတယ်။

ထောင်မှူးမဆိုလည်း သူတို့ နာမည်ပေးထားတာ ရှိသေးတယ်။ သူက စည်းကမ်းတကျ ပြောဆိုတယ်။ ထောင်ဥပဒေ၊ ထောင်စည်းကမ်းတွေ အတိုင်း အုပ်ချုပ်တော့ သူတို့အတွက် အနေမချောင်ဘူးလေ။ ဒီတော့ 'စာအုပ်ကြီး' တဲ့။

အဲဒီလို ထောင်ထဲမှာက လူစုံ၊ အမှုစုံတွေ စုဝေးနေတဲ့ နေရာမို့ သူတို့စိတ်ထဲရှိတာတွေ စွပ်ပြောနေကြတာပဲ။ ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေဘက်က တော့ ထောင်ထဲရောက်လာသူမှန်သမျှ ကိုယ့်သားသမီးလို၊ မိတ်ဆွေကောင်း တွေလို လိုက်ပြီး ဆက်ဆံနေကြရတာလေ။

သူတို့ကတော့ ထောင်ထဲမှာ အနေချောင်ချင် ကြမှာပေါ့လေ။ အနေကြပ်အောင် စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ကိုင်တွယ်ရင် မကြိုက်ချင်ကြဘူး။ ကျွန်မ ကတော့ နဂို အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူဆိုတော့ အများနဲ့လိုက်ပြီး အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံနေထိုင်တော့ အားလုံးက ကျွန်မကို ချစ်ကြခင်ကြ ပါတယ်။

ဝန်ထမ်းဆိုတာကလည်း အမျိုးမျိုးရှိကြတာမဟုတ်လား။ စည်းကမ်း အတိုင်း ကိုင်တွယ်တတ်သူရှိသလို အလိုက်အထိုက် ပြေလည်အောင် ဆက်ဆံတတ်သူတွေလည်းရှိတော့ သူတို့အတွက် အနေကြပ်ရင် ဘယ် ကြိုက်ချင်ပါ့မလဲ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်ထဲမှာက ကောင်းတဲ့လူဆိုတာ ခပ်ရှားရှား ရယ်။ နဂို 'ဇ'ရှိလို့လည်း ထောင်ထဲရောက်လာခဲ့ကြတာပေါ့။ ကိုယ့်ဘာသာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ရင် ဘယ်လာပြီး ထောင်ထဲရောက်လာကြ နှာလဲ။

ခုတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ မီးတွေကို မငြိမ်းသတ်နိုင် ခဲ လောကပါလတရားတွေ ချိုးဖောက်ခဲ့ကြတော့ ထောင်ထဲကို ဝင်လာမစဲ အသံသ့ဖြစ်နေကြတာပေါ့။ မိန်းမသားရယ်လို့ လျှော့မတွက်နဲ့ ထောင်ထဲနဲ့ ဆောင်ပြင် ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်နေကြတဲ့ မာမတွေ အများကြီး။

“ဘာရေချိုးရမှာလဲ ... ခုမှ အစောကြီး ရှိသေးတယ်။ နေ့လယ် နှစ်နာရီမှ ရေချိုးထုတ်မယ် ... နင်တို့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်တာပြီးလို့လား”

“ပြီးသွားပြီ ... ဆရာမ ...”

“ဟဲ့ကောင်မ ... လာကြည့်စမ်း ... ဟောဟိုက ... ပလပ် စတစ်စက နင့်လင်ပစ်ထားတာလား ...”

“အဲဒါ ... အဆောင်အပေါ်က ... ကြမ်းတိုက်တဲ့ ကောင်မတွေ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ... ဘယ်အချိန်ပစ်ချလိုက်လဲ ... မသိဘူး”

“ဟဲ့ ... အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ သွားကောက်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲကို ထည့်စမ်း ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမ”

အဲဒီလိုပဲ လူမလစ်နဲ့ လစ်တာနဲ့ အလုပ်အပါးခိုပြီး ဆော့ချင်ဆော့ နေတတ်တဲ့ဟာတွေ။ ကျွန်မမြင်လို့သာပေါ့။ ထောင်မှူးမများ လိုက်စစ်လို့ တွေ့သွားရင် စာအုပ်ကြီးအတိုင်း စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ အမှိုက်ပစ်တဲ့ဟာတွေဆို ပြီး လက်ခေါက်တွေကို တုတ်နဲ့ ရိုက်ခံရမှာ သေချာတယ်။

ကျွန်မကတော့ တော်ရုံတန်ရုံ အသေးအမွှားကိစ္စလောက်ဆိုရင် အော်ငေါက်ဆူမှု ပြောလိုက်ရင် ပြီးသွားတာပဲ။ စာအုပ်ကြီး မမကတော့ တကယ့်မလွယ်ကြော။ နည်းနည်းလေးမှ သည်းခံခွင့်လွှတ်စိတ်မထားဘူး။ မြင်တာ တွေ့တာနဲ့ ရစရာမရှိအောင် ဆဲဆို ပြောရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ မထင် ရင် မထင်သလို ရိုက်တတ်နှက်တတ်တယ်။ ဒါတောင် ကျွန်မကို အလွတ် မပေးဘူး။ နောက်ကနေ မကြားတကြား ပြောနေလိုက်တာက ...

“တော်ပါသေးရဲ့ ... ညီပြာညက် တွေ့သွားလို့ ... စာအုပ်ကြီး ဆို မလွယ်ဘူးနော်”

ဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မလျှောက်လာနေတုန်း တောင်ယာခင်းလေး နားမှာ တစ်ယောက်တည်း ဂူငိုငိုခိုင် ဟိုင်းနေရာတဲ့ အကျဉ်းသူမလေးကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။ သူမကတော့ သူမကို တာဝန်ပေးခိုင်း ထားတဲ့ ကန်ဖွန်းခင်းဘေးနားမှာ ဖေါင်းမြက်တွေကိုနှုတ်နေရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ကို ငေးမောတွေးတောနေဟန်တူတယ်။

[၂]

ခုတော့ ကျွန်မလည်း အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ပြီး ကိုယ်တာဝန်တွေ နေတဲ့ နေရာက ကောင်မတွေကို ဘယ်လို အချိုးတွေချိုးပြီး မဟုတ်ကဟုတ် ကတွေ လုပ်နေမလဲဆိုတာ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးဖို့ တာဝန်ကရှိနေတော့ အိပ် ဆောင်ပတ်ပတ်လည်ကို ကင်းလှည့်ကြည့်နေရတာအမော။

ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ အိပ်ဆောင်နောက်ဖက်နားက ထောင့် မှာ အပျော်မယ်အုပ်စုတွေ ဖယ်ဆုပ်ကစားနေကြတယ်။ သူတို့ကတော့ သူတို့ အာရုံနဲ့သူတို့ ဝိုင်းဖွဲ့ကစားနေကြတာ လေးယောက်တောင်ရှိတယ်။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ ... အလုပ်မလုပ်ဘဲ ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ကျွန်မအော်ဟစ်သံကြားမှ ပြာပြာသလဲထလာပြီး လူစုခွဲသွား တယ်။ အပျော်မယ် တူးမာလက်ထဲမှာ အိပ်ဆောင်ဘေးနားက ခဲလေးတွေ ကောက်ပြီး ဖယ်ဆုပ်ကစားနေတဲ့ ခဲလုံးလေးငါးခြောက်လုံး ကိုင်ထားလို့။

“ဆရာမ ... ကျွန်မတို့ ... အလုပ်ပြီးသွားလို့ ... ရေချိုးဖို့ စောင့် နေတာပါ”

၁၄၂။ ထောင်မှူးမ။

“ဟဲ့ ... ဆုမွန် ... ဘာတွေများ ထိုင်စဉ်းစားနေတာလဲ ...”

ကျွန်မရဲ့ စကားသံကြောင့် သူ့အတွေးနှင့်သူ ငေးမောတွေးတောနေရာမှ အသံကြားလို့ ဖြတ်ခနဲ လန့်ဖျပ်သလို ဖြစ်သွားပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မှ ကျွန်မကို တွေ့သွားတယ်။

“ဘာရယ် ဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာမရယ် ... ကိုကိုကို သတိရနေလို့ပါ ...”

“ဟုတ်လား ... အိမ်ကို လွမ်းနေပြီလား”

“ဒါပေါ့ ... ဆရာမရယ် ... အထူးသဖြင့် ကိုကိုကိုပေါ့”

“ဟဲ့ ... သူက ထောင်ဝင်စာ လာမတွေ့ဘူးလား ...”

“ဘယ်လာနိုင်ပါ့မလဲ ... ဆရာမရယ်၊ ကိုကိုက မရှိတော့ဘူး”

“ဟဲ့ ... သောက်ပလုပ်တုတ်၊ နင့်ကိုကိုက ... မရှိလို့ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ကိုကို ... သေသွားပြီလေ ...”

“ဗုဒ္ဓေါ ...”

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး အံ့သြသွားလို့ နှုတ်ကတောင်ယောင်ထွက်သွားမိတယ်။ ဒီကောင်မလေးခမျာ အိမ်ကို သတိရ လွမ်းဆွတ်ပြီး အိမ်ကို သတိရဖြစ်နေတယ် မှတ်တာ။ လား ... လား သူ့လင်တော်မောင်က ထောင်ဝင်စာတောင် လာမတွေ့ပါလားလို့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် တွေးနေတုန်း သေသွားပြီဆိုတဲ့ အဖြေစကားကို ကြားမှပဲ လန့်ဖြတ် အံ့သြမိသွားတယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေသွားတာလဲ ... ကားတိုက်ခံရလို့လား”

“ဘိန်းဖြူထိုးလို့ သေသွားခဲ့တာလား”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ... သတိလိုက်တာ”

“ဟင် ...”

ကျွန်မ ပိုလို့ အံ့သြသွားခဲ့ရပြန်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ဘယ်လိုကြောင့်များ သတ်ပစ်ရက်အောင် ရက်စက်ခဲ့ရတာလဲ။ မိန်းမသားဆိုတာမျိုးက အချစ်ကို ကိုးကွယ်တတ်သူတွေ မဟုတ်လား။ အချစ်

ကိုကိုဘာလို့မှန်းတာလဲ ၁၄၃

နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် မိဘမောင်ဘွားကိုပင် ဥပက္ခာပြုပြီး ချစ်သူနောက်ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားတတ်တဲ့ အမျိုးလေ။

ခုတော့ သူပြောပြမှပဲ ကိုယ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူကို ဘယ်လိုမျိုး နာကျည်းစရာတွေဖြစ်ခဲ့လို့ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့အထိ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်လာခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာမရဲ့၊ ကိုကိုဟာ သစ္စာမရှိဘူး။ ကျွန်မအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ဖျက်ခဲ့လို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဟောဒီလက်နဲ့ ကိုကိုကို အဆုံးစီရင်ခဲ့တာပဲ”

ဟု အစချီလျက် အောက်ပါဇာတ်လမ်းလေးကို ဆက်ပြီး ပြောပြနေတယ်။

ဆုမွန်ဝေဆိုတာ သူဌေးသမီး။ လူကုံထံ အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ခေါက်ဖွားလာသူ။ သူမအသက်အရွယ်မှာ ဆယ်ခြောက်နှစ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။

သူမ ကျောင်းတက်နေသည်က အထက်တန်းကျောင်းမှာ။ ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ပညာကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသင်ယူနေသူ။ နေ့စဉ် ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း အိမ်မှ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် ကျောင်းတက်နေခဲ့တယ်။

သို့သော်လည်း ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် အပျံသင်စ အရွယ်မှာပဲ ချစ်သူရည်းစားက ရှိနေခဲ့ပြီ။ သူ့အမည်က ထွဋ်ခေါင်ကျော်။ သူကလည်း ဆွညိုချောလေး။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အသားညိုညို။ ဆသက်က နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိပြီ။

တစ်ကျောင်းထဲမှာ ကျောင်းအတူတူတက်နေကြရင်း နေ့စဉ် ဆုံဆွဲဖန်များတော့ အချစ်ပန်းလေးများ ပွင့်လန်းဝေမြာလာပြီး ချစ်သူတွေဘဝ ချစ်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြတယ်။

ဆုမွန်အိမ်က မလွတ်လပ်ဘူး။ အဖေက ဌာနဆိုင်ရာက လူကြီး။ အိမ်ကို အိမ်ကကားနှင့်ပဲ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုစေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က ဌာနဆိုင်ရာက ပေးထားတဲ့ မာဒေါဂျစ်ဖြင့် ရုံးတက်ရုံးဆင်း လုပ်နေခဲ့တယ်။

ဒီလိုမလွတ်လပ်နေသည့်ကြားမှ ဆုမွန်တစ်ယောက် ရည်းစားထား ဖြစ်အောင် ထာဆွဲသေးတယ်။ ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာကြပြီဆိုတော့လည်း ချစ်သူ တို့သဘာဝ ချိန်းတွေ့ချင်ကြတာ မဆန်းပါဘူး။

ချစ်သူနဲ့သာ လက်တွဲသွားရမယ်ဆို ဆုမွန်တို့က မိုးအဆုံး ခြေ အဆုံး လျှောက်လည်ပစ်ချင်တဲ့ လူစား။ ခုတော့ အိမ်ကကားနဲ့ ကျောင်းချိန် မှာလိုက်ပို့ ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ လာစောင့်ကြိုဆိုတော့ ချစ်သူ့ရင်ခွင်ကြား မှာ နားချိန်လို့ အချိန်က မရဘူးလေ။

ဒီကြားထဲကတောင် ဆုမွန်တို့ မိန်းမသားဘဝက ဒီလိုလုပ်နဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေက အဆင်သင့်ရှိပြီးသား။ အဲဒါက အိမ်ကကြိုတဲ့ကား မရောက်မီ ချစ်သူနဲ့ အတူတူ ပန်းခြံထဲလျှောက်လည်။ ဂျေဒီးနတ်ဆိုင်မှာ စားသောက်လို့ လည်ပတ်ပြီးတာနဲ့ ကျောင်းပြေးနေရက အချိန်မီပြန်လစ်ပြီး အိမ်ကကားအလာကို ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရတာ အခါခါပဲ။

သည်သို့ မလွတ်မလပ်သည့် ချစ်သူဘဝများကို ဖြတ်သန်းနေဆဲ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီး ဖြေဆိုပြီးသွားသော နောက်ဆုံးနေ့ဝယ် ဆုမွန်တစ် ယောက် ချစ်သူခေါ်ရာနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် တပါတည်း ခိုးရာ လိုက်ပြေးခဲ့တယ်။

မိဘများမှာတော့ သမီးမိုက်၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် ရင်ကျိုးမတတ် ခံစားနေရတယ်။ သမီးကလေး 'ငါ့သမီးလေး လိမ္မာ လှချိုးမွမ်းမှ ယောက်ျား ပြင်းစီးထွက်' သလို အချိုးမျိုး ချိုးသွားလေခြင်းဟု ယူကြားမရ ခံစားနေကြ ရတယ်။

သို့သော်လည်း...

ဆုမွန်တစ်ယောက်ကတော့ လင်တော်မောင်၏ တစ်မျက်နှာတစ် ဩ ထင်ပြီး ခိုးရာလိုက်ခဲ့မိတော့မှ ကိုကိုဘဝ ကိုကိုအခြေအနေ အရပ်ရပ် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ခဲ့ရတော့တယ်။

မိဘအိမ်မှာ နေထိုင်စားသောက်ခဲ့ရသော ဘဝနှင့် လားအိုးမှာ မဆိုင်။ ကိုကိုမိဘအိမ်မှာက စားတော့ ပဲပြုတ်၊ နေတော့ တဲစုတ်ဘာသာ

ကျောင်းတက်နေစဉ်တုန်းက ဒါတွေမသိမမြင် ကိုကိုရုပ်ရည် ချောချောလေး ကိုပဲ တရှိက်မက်မက် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရတာကိုး။

ခုလက်တွေ့ဘဝမှာ မိမိ တစ်ခါမျှ မနေဖူး။ မထိုင်ဖူးသော ပတ် ဝန်းကျင် အခြေအနေမျိုး။ ဆုမွန်မနေနိုင်လို့ မိဘအိမ်ပြန်မယ်ပြင်တော့ မိဘ တွေက သတင်းစာမှာ အမွေပြတ်ကြော်ငြာပြီး ဖြစ်နေတယ်။

ပေါက်သည့်နဖူး မထူးပါဘူးဆိုပြီး ဆုမွန်ဘဝကို ရေစန့်မျှောပစ် လိုက်တယ်။ အိမ်ကပါလာတဲ့ မိဘဆင်ပေးထားသော လက်ဝတ်လက်စား တွေကို ထုခဲ့ရောင်းချ စားသောက်နေရတယ်။

မိမိတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဆယ်တန်းအဆင့်သာ ရှိနေသေးတော့ ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စပို့ ဘယ်အလုပ်မျှ ဝင်လုပ်လို့မရ ဖြစ်နေတယ်။ မိမိ အိမ်ကပါလာတဲ့ အရင်းအနှီးငွေကြေးနှင့် လက်ဝတ်လက်စားများကလည်း ချွေးခြံချွေးတာနေသည့်ကြားမှပဲ တတိတ်နှင့် ကုန်ခဲ့ပြီ။

ဒီတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် မိဘအိမ်မှာ နေခွင့်မသာခဲ့လေ တော့ ယောက္ခမအိမ်မှာပဲ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ခိုကပ်စားသောက်နေရတယ်။ ယောက္ခမ ဆိုတာမျိုးကလည်း ပါလာတဲ့ ရွှေငွေပစ္စည်းလေးရှိနေတုန်း ဖူးဖူးမှတ်ထား ပေမယ့် ငွေနဲ့ပစ္စည်းလဲကုန်ရော ငြူဆူစောင်းမြောင်းစကားတွေနှင့် ရန်လုပ် လာတော့တယ်။

ဆုမွန် ငယ်ရွယ်နုနယ်အတွေးမကြွယ်သေးသည့်အရွယ်မှာ စိတ်ကူး ယဉ် ချစ်ကမ္ဘာလေးကို တည်ဆောက်မယ်။ ကိုကိုရင်ခွင်ကြား ခိုဝင်နားလို့ တွတ်တီးတွတ်တာ စကားလေးတွေနဲ့ နွဲ့ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေက လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်သလို လွင့်ပါးပျောက်ကုန်တယ်။

ခုတော့ မိမိဘဝက ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရူး၊ နမ်းလည်းမူးတဲ့ ယဉ်းသီးလို ဘဝအခြေအနေမျိုး ဆိုက်နေပြီ။ ဇနီးကောင်းလျှင် စီးပွားတက် ဆိုစကားနှင့်အညီ ကိုကိုကို အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ကြဖို့ အပူကပ်ရတော့တယ်။

"ကိုကို ... အလုပ်အကိုင် ... တစ်ခုခု ရှာပါဦးလားကွယ်"

"ကိုယ်လည်း ရှာနေတာပဲ ... ဆုမွန်ရယ်။ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်အလုပ်ကမှ လက်မခံဘူး"

၁၄၆ ။ ထောင်မှူးမမ

“ဒါဆိုလည်း မွန်ဦးလေးတို့ကုမ္ပဏီမှာ သွားပြီး အလုပ်တစ်ခုခု တောင်းပြီး ဝင်လုပ်မလား”

“မွန်အိမ်က ကိုယ်တို့ကို အမွေဖြစ်ထားတာ လက်သင့်ခံမလား”

“ရပါတယ်... မွန်ဦးလေးက မွန်ကို သိပ်ချစ်တော့ လက်ခံမှာပါ။ ကိုကို မလုပ်ချင်လည်း မွန်ဝင်လုပ်မှာပေါ့”

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ မွန်ကလည်း ကိုကိုတစ်ယောက်လုံး ရှိနေ ပါလျက် မွန်အလုပ်လုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ မွန်လေး ပင်ပမ်းနေပါမယ်။ ကိုယ် ကြိုးစားပြီး အလုပ်ရှာပါမယ်။ မွန်သာ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်မှာပဲနေပါ နော်”

“မဖြစ်ဘူး... ကိုကိုရယ်... မွန်အေးအေးဆေးဆေးနေဖို့ မလွယ် ဘူး။ မေမေတို့က ငွေကြေးစိုက်ထုတ်မပေးနိုင်တော့ မြည်တွန်တောက်တီး လုပ်နေတာ မွန်နားမခံသာဘူး။ မွန်လည်း အိမ်အလုပ်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေတာတောင် အကောင်းမပြောဘူး”

“မွန်ရယ်... ခဏလောက်တော့ သည်းခံနေပါကွယ်။ ကိုကိုတို့ လုပ်ငန်းတစ်ခုခု အဆင်ပြေသွားရင် အိမ်ခွဲနေကြတာပေါ့။ သည်အချိန်မတိုင် ခင်တော့ ခဏသည်းခံနေပါဦးကွယ်”

သည်လို ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ အချောအမြူ၊ အယုအယ၊ အကြင် အနာ စကားလေးတွေကြားမှပဲ ဆုမွန်အောင့်အီး သည်းခံနေရတယ်။ ထွဋ်ခေါင်ကျော်ကတော့ နေ့စဉ် မနက်ဆို အိမ်မှထွက်သွားပြီး အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေနေခဲ့ရာမှ နွေမိုးဆောင်းတွေ အလီလီပြောင်းသာ သွားသည်။ အလုပ် တစ်ခုမှ မရသေးပေ။

နောက်ဆုံး ထွဋ်ခေါင်ကျော်တစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် သစ်ကားမောင်းသည့်အလုပ်ကို ရရှိလာတယ်။ တစ် ခေါက်တစ်ခေါက် သစ်တွေတင်လို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးရင်းဖြင့် အပြန်တွင် ငွေကြေးပြီးပြီးမြက်မြက်လေး ရရှိလာခဲ့ပြီး ဝင်ငွေအဆင်ပြေလာတယ်။

ဒါကြောင့် ဇနီးသည်ကိုခေါ်ပြီး ဆင်ခြေဖုန်းရပ်ကွက်လေးမှာ အသင့်အတင့် အိမ်လေးတစ်လုံး ငှားနေနိုင်လေတယ်။ ဆုမွန်လည်း

ကိုကိုဘာလို့မှန်းတာလဲ ၁၄၇

ယောက်ျားမအိမ်မှာ အနိမ်ခံ၊ အပြောခံဘဝဖြင့် မလွတ်မလပ်နေလာရာမှ လွတ် ခြောက်လာကာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် မိမိတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ ချစ်ခင်အိမ် လေးကို ပြုပြင်မွန်းမံနေထိုင်လာရတယ်။ ကိုကိုခရီးထွက်ပြီဆို ဆုမွန်တစ် ယောက်တည်း အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ဆုမွန်ကတော့ ကျေနပ်ပါတယ်။ နှစ်ကိုယ်တူဘဝလေးဖြင့် လွတ် လွတ်လပ်လပ်နေနေရတော့ သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။ ကိုကိုမရှိလည်း အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း စာဖတ်လိုက် တီဗွီကြည့်လိုက်နှင့် အပျင်းပြေနေသည်။ ထွဋ်ခေါင်ကျော်ကတော့ သစ်ကားမောင်းပြီး ပြန်လာတိုင်း အိမ် အတွက် ဒေသထွက် စားစရာလေးတွေ ဝယ်ခြမ်းသယ်ယူလာပေးတယ်။ ဆုမွန်အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေလည်း ဝယ်လာတယ်။

အဲဒီလို ရက်တွေဆို လင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်စား ခနေတော့ဘဲ အပြင်ထွက်စားသောက်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုက်၊ ဈေးဝယ်ထွက် လိုက်နှင့် စိတ်ကို ချမ်းသာနေတာပဲ။ ယခုလိုရက်တွေဆို အိမ်မှာ နားကြ သည်မရှိဘဲ အပြင်ထွက်လည်ပတ်လိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေကြသည်။

သို့သော်လည်း...

ထွဋ်ခေါင်ကျော် ဒီတစ်ခေါက်ကားမောင်းသွားရင်း အိမ်ပြန်လာစဉ် အိမ်မှာ မသိမ်းမဆည်းရသေးသော အမှိုက်သရိုက်များနှင့် အဝတ်ဟောင်း များကို ဆုမွန်တစ်ယောက်တည်း ရှင်းလင်းသုတ်သင်နေခဲ့တယ်။

ထိုအခါ အဝတ်အစားဟောင်းများကို စုပုံလျှော်ဖွတ်နိုင်ရန် ပြင် ဆင်နေစဉ် ထွဋ်ခေါင်ကျော်ဝတ်ဆင်သော ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နောက်ကပ် အိတ်ထဲမှာ စာခေါက်လေးတစ်ခု စမ်းမိလို့ ဆွဲထုတ်ဖတ်ကြည့်လိုက်သော အခါ...

“ကိုကို...”

ဟိုနေ့က ဘာဖြစ်လို့ လောတာလဲ...

ဟာ စောင့်နေလိုက်တာ တစ်နေ့ကုန်ပဲ... သိလား...

(ဟာမာ)။

တုန်ရင်နေသော လက်ချောင်းများဖြင့် စာရွက်ခေါက်လေးပေါ်မှ စာလုံးများကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်ကြည့်နေမိတယ်။ စာဖတ်နေရင်း မှာပဲ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေ တလိမ့်လိမ့် ထွက်လာနေခဲ့ တယ်။

“တောက် ... လုပ်ရက်ပါပေ ... ကိုကိုရယ်”

ဆုမွန် နှုတ်ဖျားက နာကျည်းစွာ ရွတ်ဆိုနေပြီးနောက် လက်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးကို လုံးချေပြီး အစိပ်စိပ်အမြွှာမြွှာ စုတ်ဖြုတ်လိုက်တယ်။ ဆုမွန်နှလုံးသားမှာတော့ ဆတ်ဆတ်ခါ မချီအောင် နာသွားတယ်။

နောက်နှစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ လင်ဖြစ်သူ ထွဋ်ခေါင်ကျော်သည် ခါတိုင်းလို ကားမောင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ချစ်ဇနီးလေး ဆုမွန်အတွက် စားစရာနှင့်လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ခြမ်းယူ ဆောင်လာတယ်။ အိမ်ပေါ်ကို တက်လာပြီး ချစ်ဇနီးကို ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာ တော့မှ ဆုမွန်တစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် နောက်ဖေးမီးဖိုထဲမှာ ဟင်းချက်မလို့ ကြက်သွန်ကို စားလေးနှင့် သင်နွှာနေတာကို မြင်တွေ့သွား တယ်။

“မွန်ရေ ... ကိုကို ပြန်လာပြီလေကွာ ... ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မကြာ ရတာလဲ။ လာစမ်းပါ ... မိန်းမရယ် ... ပင်ပန်းပါတယ်ကွာ။ ချက်ပြုတ် မနေစမ်းပါနဲ့၊ ခါတိုင်းလို အပြင်ထွက်လည် စားကြရအောင်ကွာ”

ထွဋ်ခေါင်ကျော်က တက်တက်ကြွကြွ၊ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ပြောဆို နေပေမယ့် ဆုမွန်ကတော့ မတုန်တလှုပ် တုံ့ထိုက်ဘဲဝေလုပ်နေတယ်။ ထွဋ်ခေါင်ကျော်လည်း ခါတိုင်း မိမိခရီးထွက်ပြီး ပြန်လာလျှင် ကလေး တစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်မြူးတူးပြီး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသော ဆုမွန်တစ် ယောက် ယခုလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပုံစံကြောင့် အံ့အားသင့်နေတယ်။

“ဟေ့မွန် ... ဘာလဲ ကိုကိုပြန်လာတာ နောက်ကျလို့ စိတ် ကောက်နေတာလား။ ဟဲ ... ဟဲ ... မွန်လေးကလည်းကွာ ကိုကိုတို့အလုပ် က ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေသလို သွားနေရတာ။ ဒီတစ်ခေါက် အဖမ်းအဆီးများ

လို့ လမ်းမှာ ရပ်နားပြီး အခြေအနေကြည့်လှုပ်ရှားရတာ အချိန်ကြာကြာ သွားတာပါကွာ။ လာပါ ... စိတ်ကောက်မနေပါနဲ့ မိန်းမရယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထွဋ်ခေါင်ကျော်က ဆုမွန်ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်း တျိုးဖက်ပွေ့ချောမြူရန် ပခုံးလေးနှစ်ဖက် ဆွဲကိုင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ဆုမွန်က လက်ကို ပုတ်ချကာကွယ်လိုက်ရင်း ...

“သွားပါ ... ရှင့်မယားငယ် ... မာမာကိုပဲ သွားချော့ ... ကျွန်မ တို့လာပြီး ချော့မနေနဲ့”

ရုတ်တရက် ဆုမွန်ထဲမှ တုံ့ပြန်လိုက်သော နှုတ်ထွက်စကားကို ကြားပြီး ထွဋ်ခေါင်ကျော်တစ်ယောက် ကြောင်စိစိ ဖြစ်သွားတယ်။

“ဟေ့ ... မွန် ... မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“မှန်တာပြောတာပေါ့ ... ရှင့်မယားငယ် မာမာဆီက ရှင်ပြန်လာ တာ ကျွန်မ မသိဘူးထင်နေလား။ ကျွန်မမှာတော့ ရှင့်ကို အချစ်ကြီးချစ်ပြီး ခိဘာအစွန့်ပစ်ခံဘဝနဲ့ ငတ်အတူ ပြတ်အတူ ဒုက္ခခံနေလိုက်ရတာ ရှင့်လို သစ္စာမရှိတဲ့ လူမှန်းသိတော့ မုန်းတယ် ... သိပ်မုန်းတယ်”

ထွဋ်ခေါင်ကျော်မှာ အဖြစ်မှန်ကို မသိရှာသေးဘဲ ဆုမွန်တစ် ယောက် မိမိပြန်အလာ နောက်ကျခြင်းအပေါ် အလိုမကျနိုင်ဘဲ စိတ်ကောက် နေသည်ဟု ထင်နေခဲ့တယ်။ မိမိခရီးထွက်ပြီး ပြန်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ကို အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်နေကျဖြစ်တယ်။ ဒီတစ်ခေါက် သစ်ကားများကို ခွာဖွေရေက ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေဖမ်းဆီးနေသည်နှင့် ကြုံနေ၍ လမ်းကြောင်း ခွင်းပြီး အခြေအနေကြည့်ပြန်လာရသည်မို့ အချိန်နောက်ကျခြင်းကို ရှင်းပြ ဆော်လည်း ဆုမွန်က လက်မခံပေ။ ဒါကြောင့် ချစ်ဇနီးလေးစိတ်ကောက် ပြေအောင် ချော့မြူရန် မျက်နှာချိုသွေးလျက် ...

“မွန်လေးကလည်းကွာ ... ကိုကိုအပေါ် ဒီလို မကျီစားပါနဲ့ကွယ်။ တို့ကိုက ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ဖူးဆိုတာ မွန်လေးလည်း အသိသား။ မွန်လေး ဆို ချစ်လွန်းလို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးကြပေမယ့် မွန်အိမ်က သဘောမတူလို့ စွန့် ခစ်ခံရတော့ ကိုကိုကြောင့် ဖြစ်ရတာဆိုပြီး ကရုဏာပိုမိတယ်။ မွန်အိမ်မှာ နေသလို တင့်တောင်းတင့်တယ် မထားနိုင်ပေမယ့် သူ့အိုးသူ့ဆန်ဘန်

၁၅၀ ။ ထောင်မှူးမ

အောင် ကိုယ်ရတဲ့ဝင်ငွေလေးနဲ့ သီးသီးသန့်သန့်နေနိုင်အောင် တစ်အိုး တစ်အိမ် ထူထောင်ပေးတယ်မဟုတ်လားကွယ်”

“တော်ပါ... ရှင်အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ ရှင်အချစ်ကို အထင်ကြီး လေးစားပြီး ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ခဲ့တာတောင် ရှင်က သစ္စာမစောင့်ဘဲ ပယားငယ်ထားပြီး ကျွန်မကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်နေတယ် မဟုတ်လား။ တော်ပြီ... ရှင်နဲ့ ဆက်မပေါင်းနိုင်ဘူး။ ကျွန်မမိဘအိမ် ပြန်မယ်”

“မွန်... မင်းပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့နော် ငါလက်မခံဘူး။ သူများ မလိုတမာကုန်းချောတဲ့စကားတွေ နားမယောင်နဲ့။ ငါဒီလို ပွေ့ရှုပ်တတ်တဲ့ အစားမဟုတ်ဘူးကွ”

ထွဋ်ခေါင်ကျော်လည်း မိမိကို တမင်တကာ စွပ်စွဲပြောဆိုလာသည့် စကားများကို လက်သင့်မခံနိုင်ဘဲ ပစ်ပစ်ခါခါ ငြင်းဆိုနေတယ်။ ဆုမွန်က ဒီကိစ္စ ဒေါပွပြီး အိမ်ပြန်မယ်ဟု ခြိမ်းခြောက်စကားဆိုလာသောအခါ လက်သင့်မခံနိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲထွက်လာတယ်။

“ဟင်း... ဟင်း ရှင်က လက်ဆုပ်လက်ကိုင် တွေ့နေတာတောင် မှန်လာဉာ လုပ်ချင်သေးတယ်။ ဟိုတစ်ခေါက် ရှင်ခရီးက ပြန်လာပြီး ချွတ်ထားခဲ့တဲ့ ရှင်ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ကပ်ထဲက စာတစ်စောင် ကျွန်မ တွေ့ခဲ့တယ်။ ရှင် ငြင်းဦးမလား”

“ဟာ... ဒါက ငါ့စာမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့သူငယ်ချင်း ကားသမားကို ညောင်လေးပင်က ကောင်မလေး လူကြိုပါးလိုက်တာ။ ဒီကောင် မတွေ့လို့ မပေးဖြစ်ဘဲ အိတ်ထဲပါလာတာ”

“ဒီမှာ... ရှင်... ကျွန်မကို ငန့်ငအမ မထင်နဲ့။ ရှင်တို့ကား သမားဆိုတာ ဒီလိုမျိုး လမ်းမှာ အိုင်တွေခြေဆေးတတ်သူဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ရှင်ခုမှ ဖုံးကွယ်ချင်လို့ ဟိုလူလွှဲချ ဒီလူလွှဲချ လာမလုပ်နဲ့။ ရှင်လို သစ္စာမဲ့တဲ့လူမျိုးကို ကျွန်မ မပေါင်းနိုင်ဘူး... ကွာမယ်”

“ဟေ့... မွန်... တော်ကွာ... မင်းစကားတွေ လွန်လွန်နေပြီ။ ငါဆိုတဲ့ကောင်က သူများ မိုးခါးရေသောက်တိုင်း သောက်တဲ့အစား မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းနားလည်ထား... မင်းကို ငါ ကွာမပေးနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ”

ကိုကိုဘက်လို့မှန်တာလဲ ။ ၁၅၁

ထွဋ်ခေါင်ကျော်က ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး သူ့ဆန္ဒ သဘောထားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလာတယ်။ ဆုမွန်တို့ကလည်း ဒီလို ကလိမ်စေ့ငြိမ်း ဆင်စကားတွေကို လုံးဝမယုံဘဲ ဆင်သေကို ဆိတ်ရေခွဲ ဖုံးကာကွယ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။

“ကွာမယ်... ကွာမယ်... ဘာဖြစ်လဲ ရှင်နဲ့ ဆက်မပေါင်းဘူး။ မိဘအိမ် ပြန်မယ်”

ဆုမွန်လည်း ဒေါသတွေ ဆူပွက်လာနေတယ်။ ချစ်သော်သက်နွဲ့နဲ့ မုန်းသော်ရန်သူ ဆိုစကားလိုပဲ ပျက်စိတ်မှာ ဒေါသအစိုးအငွေ့တွေ ဖုံးလွှမ်းလာနေခဲ့တယ်။

ထွဋ်ခေါင်ကျော်ကတော့ မိမိအပေါ် မတရားသက်သက် စွပ်စွဲ အပြစ်ရှာနေတာလို့ပဲ မှတ်ထင်နေတယ်။ ဒီကိစ္စပြေလည်အောင် ရှင်းပြပြောဆိုပေမယ့် လက်တလောအခြေအနေမှာ ဘယ်လိုမှ ရှင်းမပြဖို့ မလွယ်ဘူး ခြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်...

“ဟေ့... မွန်... မင်း လုံးဝ အိမ်မပြန်ရဘူး။ ငါမင်းရဲ့ ကာမပိုင်ဆိုင်ကွ။ ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မင်းပြန်ရဲ ပြန်ကြည့်။ ငါနဲ့တွေ့မယ်”

“ပြန်တော့... ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ။ လာလေ တွေ့ကြတာပေါ့”

ဆုမွန်လည်း ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲထွက်လာခဲ့တာကြောင့် ဘာဘာ ဘာညာ စဉ်းစားချင့်ချိန်မနေနိုင်ဘဲ လက်ထဲမှာဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကြက်သွန်နီနီ စတီးဓားလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ထွဋ်ခေါင်ကျော်ကလည်း မိမိကို ခွန်းတုံ့ပြန်လှန်ပြောဆိုနေသော ဆုမွန်ကို ကြောက်လန့်အောင် ကြံရွယ်လျက် အနားဆီ တိုးကပ်လာပြီး လက်မြှောက် ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ်မှာပဲ ဆုမွန်လက်ထဲက စတီးဓားသေး အောက်ကနေ တစ်ချက်တည်း ပင့်ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

“အား...”

ထွဋ်ခေါင်ကျော်တစ်ယောက် မျှော်လင့်မထားသည့် အခြေအနေအထားခိုက်ဆီ ထိုးစိုက်ဝင်လာသော ဓားချက်ကြောင့် နာကျည်းစွာ အော်အံပြီးတွားနေလျက်...

www.burmeseclassic.com

၁၅၂ ထောင်မှူးမ

“မွန်ရယ် ... မင်းလုပ်ရက်တယ်ကွာ ...”

ဟု တစ်ခွန်းသာ ဆိုသည်လျက် ဗိုက်မှဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့် ပွေ့ပိုက်လျက် ညည်းညူပြီး ငြိမ်သက်သွားတယ်။ ထွဋ်ခေါင်ကျော်ဗိုက်မှ ဒဏ်ရာက သွေးတွေဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန့်ကြဲထွက်လာနေတယ်။

“ဟင် ... ကိုကိုရယ် ... ကျွန်မ မှားပါတယ်။ ကျွန်မလက်နဲ့ ကိုကိုကို သတ်လိုက်မိပြီ။ အမလေး ... ကိုကိုရဲ့ ...”

ဟု ဟစ်အော်ငိုကြွေးလိုက်သံက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပျံ့နှံ့ကျယ်လောင် သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ရက်စက်မှုကိုတော့ ကိုကိုတစ်ယောက် တမလွန်က နေ ခွင့်လွှတ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့ရှင်။

“ဆုမွန်ရယ် ... ညည်းတော်တော်ရက်စက်တဲ့ အာဂမိန်းမပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမရယ် ... ကျွန်မ ကိုကိုအပေါ် နှစ်နှစ် ကာကာ ချစ်နေပါလျက် ကိုကိုက တစ်ပါးမိန်းကလေးနဲ့ ခြေရွပ်နေတာကို သိရတော့ ရင်နာခဲ့ရတာပေါ့ရှင်”

“ညည်း ... စဉ်းစဉ်းစားစား ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် လုပ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကာယကံရှင်က ဖြေရှင်းပြနေတာကို ညည်း လက်ခံသင့်ပါတယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ... ဆရာမရယ်၊ သူတို့က ကွယ်ရာမှာ ခြေမူ တတ်တဲ့ဟာတွေ။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားဆိုတာ မုန့်ကိုသာ ခွဲဝေစားချင်စား မယ်။ အချစ်ကိုတော့ ခွဲဝေမယူနိုင်ဘူး”

“ညည်း ထင်ချင်သလို ... ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါအေ”

“ဪ ... ဆရာမက ... အပျိုကြီးမမဆိုတော့ ဘယ်အချိန် အကြောင်း ခံစားတတ်ပါ့မလဲ။ ဟို ... ဟေမာနေဝင်းဆိုထားတဲ့ သီချင်း လေးလို့ပေါ့”

ဟု ပြောဆိုနေရင်း ဆုမွန်က အသံနေအသံထားနဲ့ သီချင်းသေ တစ်ပုဒ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ သီဆိုနေပြန်တယ်။

(အနားမှာပဲ * * * အမြဲနေချင်တယ် * * * ကိုကိုရက်စက်တယ် * * * အရဲစွန့်ပြီးချစ်နေမယ် * * * ကိုကိုယုံနော် * * * တစ်သက်လုံးပဲချစ်မယ် * * * ညဆိုလည်း * * * အိပ်မက်ထဲ * * * ကိုကိုတစ်ယောက် တည်းပဲရှိမိ)

သူရိန်တပေ

ကိုကိုတာလို့နာမည် ၁၅၃

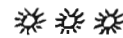
တယ် * * * နေ့ဆိုလည်း * * * အတွေးတွေထဲ * * * ကိုကိုဝင်တာနေတုန်း ပဲ * * * ကိုကိုဘာလို့ ချစ်တာလဲ * * * ကိုကိုဘာလို့ မချစ်တာလဲ * * * ကိုကိုဘာလို့ မုန်းတာလဲ * * *)

“အမယ်လေး ... ဆုမွန်ရယ်၊ နင်တို့အဖြစ်က ရင်နာစရာကောင်း လိုက်တာ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေကြပါလျက် သံသယ မီးပွားလွင့်စင်ခံရတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ကျိုးနည်းခဲ့ရတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဆရာမ၊ သံသယစိတ် ရင်မှာထားတာမကောင်း ဘူး။ ခုတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဘဝက သေကွဲကွဲရတာပဲ အဖတ်တင် တယ်”

ကျွန်မ ရင်နာစရာ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ဝင်တစား နား ထောင်နေမိတာနဲ့ ကိုယ့်တာဝန်တွေ မေ့လျော့နေမိတယ်။ ဒင်းတို့လို အပျံ့ သင်စအရွယ်လေးတွေဟာ အချစ်ကို ကိုးကွယ်တတ်ကြသူတွေပဲ။

အချစ်ဆိပ်ရည်တွေ တက်နေတုန်းတော့ မိုးမမြင်လေမမြင်အောင် ချစ်လိုက်ကြတာလဲ ရှိမိယ့်နဲ့ ဂျူးလီးယက်လို အချစ်မျိုးတွေ၊ ဟော ... ဒုတော့ သံသယမီးပွားလေး လွင့်စင်ခံရတော့ ခံနိုင်ရည် မရှိကြတော့ဘူး လေ။ အင်း ... ဒါကြောင့်လည်း အချစ်ဆိုတာ မရှာတာပဲ ကောင်းတယ်။ ဒုလို အပျိုကြီးဘဝနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းနေနေရတော့ ဘာအပူအပင်မှ မရှိ ဘူး။ ကဲ ... ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ။

နွေနေ့လယ်မို့ ပူအိုက်လွန်းသည့်ဒဏ်ကို မခံစားနိုင်ကြလို့ ထင်ပါရဲ့။ ကြည့်စမ်း ရေကန်ဘေးမှာ ရေချိုးနေတဲ့ ကောင်မတွေ အရှက်ကို မနို့ဘူး။ မိန်းမသားချည်းပဲဆိုပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေချိုးနေကြတာ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံးကဟာတွေ မမြင်ချင်အဆုံး။

မတော်ကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ပဲ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးတွေ ဝင်များလာရင် မခက်ဘူးလား။ သူတို့ကတော့ တလောကလုံးကို လူမထင်ဘဲ ရေကန်ဘေးမှာ မိမ္မေတိုင်း၊ ဖမ္မေတိုင်း ချွတ်ချိုးတဲ့သူနဲ့ တချို့က အပေါ်ပိုင်းမလာ အောက်ပိုင်းအရှက်လုံအောင် နံငယ်ပိုင်းလေးဖုံးထားတယ်။

ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက် ကောင်းလိုပေါ့။ ရေချိုးကြတာပဲ လုံလုံခြုံခြုံ ချိုးပါတော့လား။ ခုတော့ လူမြင်ကွင်းကြီးထဲမှာ မရှက်မကြောက် ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်ချိုးရတယ်လို့။ သူတို့ကို သူတို့ အိမ်ကရေချိုးခန်းထဲမှာ ချိုးနေတယ်များ မှတ်ထင်နေကြလား မသိပါဘူး။

ကျွန်မဖြင့် သူတို့ကိုကြည့်ပြီး အသည်းယားတယ်။ ကျွန်မဆို အိမ်မှာ ရေချိုးရင်လိုင်းခန်းအိမ်မို့ နောက်ဖေးတန်းလျားကြားက ရေကန်မှာ ရေချိုးနေတာကိုပဲ စိတ်က မလုံချင်ဘူး။

ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်မလို ယင်ဖိုတောင် မသန်ဘူးသေးတဲ့ အမျိုးကြီးတစ်ယောက်ဆိုတော့ ရေကန်ဘေးမှာ ထဘီရင်လျားနဲ့ ရေချိုးနေတာကို တစ်ယောက်ယောက်က လှမ်းကြည့်နေမလားဆိုပြီး ရှက်သွေးပိုမိတယ်။

ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ လိုင်းထဲမှာက ယောက်ျားသက်သက် မိန်းမသက်သက်ရယ်လို့ ခွဲထားတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ဖေးရေကန်က ရေကိုပဲ အားလုံးတူတူ သုံးကြရတာ။ ကိုယ်က ရေကန်မှာ ရေချိုးနေပြီဆို နောက်အိမ်က ဝါဒါဦးညှိမှိုင်းဆိုတဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးက သွားရည်တမြားမြားနဲ့ ထိုင်ကြည့်နေချင်နေတတ်တယ်။

ဘယ်နှယ်တော် ကိုယ့်သမီးအရွယ်လေး ရေချိုးနေတာကိုပဲ သူက ထင်းခွဲနေသလိုလို၊ ရေထည့်နေသလိုလို သေပဲသေတော့မယ် ငမ်းကြောတ ထူသေ။ ဒီကြားထဲ ဟိုကျပ်မပြည့်တဲ့ တောင်ဘက်အိမ်က ဝင်းနိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်လည်း ဘာထူးသေးလဲ။ သူများကို ရေချိုးချိန်ဆို မယောင်မလည် ရောက်လာပြီး သရက်သီးခူးသလိုလို ဖာလကာသီးခူးသလိုလိုနဲ့ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီ။

သူက လူပါး။ အောက်မှာနေရင် ဘေးလူမြင်မှာစိုးလို့ ထင်တယ်။ နှပ်ရှင်ရုံတွေထဲ ဒီစိကတက်ကြည့်သလိုမျိုး သရက်သီးခူးသယောင်ယောင်နဲ့ အပေါ်စီးက ခိုးခိုးကြည့်နေတာ မသိဘူးများ မှတ်နေလား။ ကျွန်မမှာ ရေသာ ချိုးနေရတယ်။ စိတ်ထဲက မလုံချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ထမီရေစိုကို ရေလဲတော့မယ်ဆို ရေကန်ဘေးမှာ ဘယ်လဲဝံ့ပါ့မလဲ။ တော်ကြာ ဝင်းနိုင်ဆိုတဲ့ ကျပ်မပြည့်တဲ့နာဘူးက ဒါမျိုးဆို တတ်တယ်။ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ခေါ်တော့ အစ်ထောင်အား မျက်လုံးကြီး ပြူးကြည့်နေမှာ။

ဪ... ကျွန်မလည်း အကျဉ်းသူတွေ ရေချိုးနေတာကို ငေးကြည့်နေရင်းက အိမ်မှာ ကျွန်မရေချိုးနေတုန်း ငမ်းကြောဆွဲပြီး ကြည့်နေတတ်ကြတဲ့ အိမ်နားက ဦးညှိမှိုင်းကြီးနဲ့ ဝင်းနိုင်အကြောင်းက အတွေးထဲ ခင်လာနေသေးတယ်။

ထောင်ထဲမှာတော့ ဒီလိုပါပဲ။ သက်ဆိုင်ရာက အဝတ်အစား လုံလုံဆောက်လောက် ထုတ်မပေးနိုင်တော့လည်း ဒါဝတ်ဒါချွတ် ဝတ်နေကြတာ

၁၅၆ ။ ထောင်မှူးမ

ဆိုတော့ ရေစိုသွားရင် နောက်တစ်ထည်လဲဖို့ မလွယ်တော့ မိန်းမချင်းပဲဆိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချွတ်ချိုးကြတာနေမှာပေါ့။

“ခပ်တစ်ခွက် ...”

“နောက်ဆုတ် ...”

“ချိုး ...”

ဆိုတဲ့ ရေကန်ဗာရာ နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း ယောက်ျားလျာမကတော့ ရေကန်ဘောင်ပေါ်တက်ပြီး အမိန့်ပေးနေတယ်။ လက်ထဲမှာ တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်လျက် ရေပိုခပ်ချိုးသူကို တွေ့လျှင် အပေါ်ကနေ တုတ်နဲ့နှက်နေတယ်။

ဒီလောက်ပူတဲ့ ရာသီမှာ အေးအောင်ရေကို တစ်ဝကြီး ချိုးချင်ကြမှာပေါ့။ ခုတော့ ရေမလုံလောက်တော့ ပုံစံခွက်ရည်နဲ့ပဲ ချိုးနေရတော့ ဆင်ပါးစပ် နှမ်းပက်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။

ထောင်ထဲမှာကလည်း ဒီလိုမှ မချိုးရင် မရဘူးလေ။ လူတွေကလည်း အများကြီး။ အုတ်ရေကန်က အရှည်ပေနှစ်ဆယ်အကျယ်နှစ်ပေခွဲသုံးပေခွဲအမြင့်လေ။ ရေက တစ်နေ့မှ တစ်ကြိမ်ပဲ ထောင်ထဲရေစက်က လွှတ်ပေးတာ ဘယ်လောက်ပါးမလဲ။

ညနေစောင်းချိန် ရောက်လာသည်အခါ အပြင်ဘက်က ရုံးပြန်တွေလည်း အလျှိုလျှို ပြန်လာနေကြတယ်။ လက်ထဲမှာ ထောင်ဝင်စာ ထုပ်ထွေးတွေ ကိုယ်စီဆွဲလို့ မိမိတို့ စားအိုးတွဲထားသူချင်း မုန့်တွေ ငွေငှကျွေးနေတယ်။

ညနေ ထောင်ပိတ်ချိန်မရောက်သေးလို့ အိပ်ဆောင်ဘေးတစ်ဝိုက် ရေမိုးချိုး ဖိလိမ်းဝတ်စားပြီး အကျဉ်းသူတစ်သိုက် လမ်းသလားနေကြတယ်။ ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေလည်း တစ်နေ့တာ တာဝန်ပြီးဆုံးတော့မှ ဖို့ ထောင်ပိတ်ပြီး အိမ်ပြန်ချိန်ကို ရောက်နေပြီ။

အပြင်ဘက်ကနေ ဖောလင်း(Falling) တန်းစီလျှောက်ပြီး ထဲလာကြမယ့် ညတာဝန်ကျတွေအလားကို စောင့်မျှော်နေရတယ်။ ညနေထောင်ပိတ်ပြီးမှ အပြင်ကို ပြန်ခွင့်ရမှာလေ။ ညနေထောင်ပိတ်ချိန် မတိုင်

ဆိုတော့ အလုပ်အားလုံးကလည်း သိမ်းပြီး အကျဉ်းသူတွေလည်း ထမင်းကျွေးမွေးပြီသွားလို့ အိပ်ဆောင်ဘေးနား ဟိုဒီလျှောက်ရင်း အပန်းပြေနေကြတယ်။

ခုလို ထောင်ပိတ်ခါနီး အချိန်မှာ အိပ်ဆောင်အနောက်ဖက် မိလ္လာချောင်တို့၊ တောင်ယာတို့လို နေရာမျိုးမှာ အကျဉ်းသူတစ်ယောက်တစ်လေများ ပုန်းအောင်းကျန်နေမလား လှည့်လည်ကြည့်ရသေးတယ်။

ကျွန်မ အိပ်ဆောင်နောက်ဖက်နေရာတွေဆီ လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်ပြီး ပြန်လာစဉ်မှာ စပါးလင်စိုက်ခင်းဘေးနားမှာ လေညှင်းခံရင်း လမ်းလျှောက်နေသော ကာရာအိုကေစားသောက်ဆိုင်မှ အဆိုတော်မလေး မနန်းဝေနှင့် ဆုံမိနေတယ်။

“ဟဲ့ ... နန်းဝေ ... တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရယ် ... ထောင်ထဲမှာ ခုလိုမျိုး အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်နေရတာ စိတ်ချမ်းသာလို့ပါ”

“ညည်းက အပြင်မှာတော့ကော မအေးချမ်းလို့လားဟဲ့”

“ဘယ်အေးချမ်းနိုင်ပါ့မလဲ ... ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ စီးပွားရေးအတွက် လုံးပမ်းနေရတာဆိုတော့ ခုလိုမျိုး အားချိန်ကို မရှိပါဘူး”

“နင်က ယောက်ျားမရှိဘူးလား”

“အို ... အများကြီး ...”

“ဟဲ့ ... သောက်ပလုပ်တုတ် ... လွန်လှချည်လား ...”

“မလွန်ဘူး ... ဆရာမရေ တစ်နေ့တစ်နေ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ စင်တင်တေးဂီတချိန်ဆို စင်ပေါ်က ကျွန်မထံ ပန်းကုံးတွေ ဟောခနဲ ဟောခနဲ ရောက်လာတာပဲ”

“အဲဒီပန်းကုံးတွေက ပိုက်ဆံပေးဝယ်ရတာလား”

“ဒါပေါ့ ... ဆရာမရဲ့။ ပန်းကုံးတစ်ကုံးကို ဘယ်လောက်ရှိမယ်ထင်လဲ”

“ငါ ဈေးထဲမှာ ဘုရားလှူဖို့ ဝယ်တဲ့ စပယ်ကုံးတစ်ကုံးဆို နှစ်ရာသုံးရာအပြင် ပိုမရှိပါဘူး”

၁၅၁ ❀ ထောင်မှူးမ

“ဟင်း...ဟင်း...အပျိုကြီးကတော့ လုပ်ရောမယ်။ ဒီလိုရိုးလိုလဲ အပျိုကြီးဖြစ်တာနေမှာ”

“ဟဲ့...ဘယ်နှယ့် မသိမဆိုင် ပန်းကုံးဈေးမေးတာနဲ့ အပျိုကြီး ဖြစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဟုတ်တယ်လေ... သူတို့စတိတ်စင်ပေါ်မှာ စွပ်နေတဲ့ ပန်းကုံးဆိုတာက ကိုယ်လည်း မရောက်ဘူးတော့ ကိုယ်လည်း မမြင်ဖူးဘူးလေ။ ဟိုတပ်မတော်နေ့တွေမှာဆို ဒီလိုပဲ စံပယ်ပန်းကုံးတွေ အကုံးလိုက် စွပ်နေကြတာပဲ တိမ်ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ မြင်နေရတာမဟုတ်လား။

နန်းဝေရှင်းပြမှပဲ ကျွန်မ ကာရာအိုကေစားသောက်ဆိုင်ထဲက ပန်းကုံးစွပ်တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတော့တယ်။ ဘယ်လိုလူတွေကများ နာဘူးကြောထပြီး သွားစွပ်နေကြတယ် မသိပါဘူး။ တန်ကြေးမေးကြည့်တော့ သိန်းချီတောင် ရှိတယ်တဲ့။

“ကျွန်မတို့ သိချင်းဆိုဖျော်ဖြေနေချိန်မှာ စင်အောက်ပိုင်းမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ ဘူဒါးကြီးတွေက အသက်လေးဆယ်ကျော်အထက်ကြီးပဲ ဝိတ်တာတွေကနေတစ်ဆင့် ပန်းကုံးလိုတာများပြီး ဘီယာမူးနေကြတဲ့ မျက်နှာပြောင် အသိပြန်မျက်နှာကြီးတွေနဲ့ စင်ပေါ်တက်လာပြီးတော့ ပန်းကုံးစွပ်ကြတယ်လေ”

“ဟင်...ဒီလိုလုပ်နေတာ သူတို့အိမ်က မိန်းမတွေ မသိဘူးလား”

“ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ နေထိုင်တဲ့ရပ်ကွက် ဝေးတဲ့နေရာက ဆိုင်တွေကားလေးမောင်းလာပြီး အဖော်အဖေါင်းတွေနဲ့ စားသောက်ပြီး ကဲနေကြတာပေါ့”

“အင်း...အဲဒီလူတွေက ငွေကြေးချမ်းသာတာလား၊ ဘေးချောင်ရလို့လား၊ လက်ဖျားငွေသီးနေတဲ့လူတွေဆိုတော့ ကမြင်းကြော ထချင်တိုင်း ထနေကြမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့...ဆရာမရဲ့၊ သူတို့တွေ နေ့တိုင်း လာအားပေးချင်အောင် ကျွန်မတို့ကလည်း စင်ပေါ်ကနေ မျက်စပစ်ပြလိုက် မူနွဲ့ပြလိုက် လုပ်ရင်း ကျွန်မ သိဆိုနေကျ ကိုကိုနေ့တိုင်းလာနော်ဆိုတဲ့ သိချင်းများ ခပ်

ကိုကိုဘက်လှိုင်းတာလဲ ❀ ၁၅၂

ဟော့ဟော့လေး ဆိုပြလိုက်ရင် တစ်ခါတည်း ဘီယာထိုင်သောက်နေတဲ့ ပိုင်းထဲကနေ ဘီယာခွက်လေးမြှောက်ပြီး မြောက်ကြမြောက်ကြနဲ့ လိုက်ကနေကြသေးတယ်”

“အင်း...သူတို့ အကြောင်းကြားပြီး အိမ်က မိန်းမကြီးတွေ အတွက် ရင်လေးပိပါရဲ့ လူက သေခါနီးနေပြီး ဘုရားသွားကျောင်းတက် လုပ်နေရတဲ့အခါမှာ ဘယ်နှယ့်တော် ကိုယ်သမီးလောက် အရွယ်လေးတွေ ကို ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ပန်းကုံးသွားစွပ်ရတယ်လို့”

“ဒါကတော့လည်း ဝါသနာပါကြတာကိုး။ ကျွန်မတို့အပေါ်သာ ငွေကြေး ဗုံဘောလအော သုံးဆုချနေတာ။ အိမ်ကမိန်းမကြီးသာ ပါတိတ်တစ်စုံ ဝယ်ခိုင်းကြည့်ပါလား။ ငွေမပြေလည်သေးလို့ နောက်မှပြောကွာလို့ ပြောမှာ”

“ဟုတ်တယ်...ဒီလိုလူမျိုးတွေ ရှိနေလို့လည်း စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေ မှီလိုပေါက်ပြီး မိန်းကလေးတွေ ပျက်စီးနေရတာ”

ကျွန်မကတော့ နန်းဝေတို့လို စားသောက်ဆိုင်က အဆိုတော်မလေးတွေအတွက်လည်း ရင်လေးနေမိတယ်။ ငွေရှိသူတွေက ငွေနဲ့ ချူဆီထည့်ပြီး မိန်းကလေးဆီက သွေးသားကိုရနိုင်ဖို့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဈေးကစားနေကြတဲ့ နွားပွဲလိုပဲဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်မိတော့တယ်။

မကြားလိုက်လို့ အိပ်ဆောင်ထဲ မဝင်ကြသေးဘဲ ဘာလုပ်နေလဲဆိုပြီး အိပ်ဆောင်ပတ်ပတ်လည်ကို ဖုတ်ပူမီးတိုက် လိုက်ရှာနေရသေးတယ်။

“ဟဲ့ ... ဆုမွန် ... ညည်းဘာလုပ်နေတာလဲ ... ထောင်ပိတ်တော့မယ်လေ”

“ဆရာမရယ် ... အပြင်က ဖောလင်းတောင် ဝင်မလာသေးဘူး။ စောပါသေးတယ်။ ခဏ ကိုကိုကို လွမ်းလို့ ကောင်းနေတုန်းမို့ပါ”

“ဟဲ့ ... သေနာမ၊ ထထ နင်ဒီမှာထိုင်ပြီး လွမ်းနေမယ့်အစား အိပ်ဆောင်ထဲဝင်ပြီး တစ်ညလုံးလွမ်း ဟုတ်ပြီလား။ ဟိုက ထောင်ပိတ်ဝင်လာလို့ တန်းစီအဆင်သင့် မဖြစ်ရင် စာအုပ်ကြီးမမက ရစရာမရှိအောင် အပြောခံ ထိနေဦးမယ်”

အဲဒီလိုပဲ ပေတီးပေကပ်မတွေကလည်း ရှိသေးတယ်။ ဆုမွန်ကတော့ သူ့ယောက်ျားကို ဓားနဲ့ကိုယ်တိုင် ထိုးသတ်လာမိလို့ ထောင်ငါးနှစ် တျခံနေရပေမယ့် အချိန်ရှိသရွေ့ သူ့ယောက်ျားအကြောင်းပဲ ထိုင်ထိုင်စဉ်းစားနေတာ စိတ်မှ ကောင်းရဲ့လား။

တော်ကြာ စိတ်များဖောက်ပြန်ရူးသွပ်သွားရင် အရူးထောင်လိုက်ပို့ နဲ့ ကျွန်မတို့ပဲ အလုပ်ရှုပ်ရဦးမှာ။ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ နက်ဖန်မနက် ထောင်ခွင့်ပြီးသွားရင် ထောင်မှူးကြီးမမကိုတော့ သတင်းပို့ထားဦးမဖြစ်မယ်။

ကျွန်မလည်း ဆုမွန်ကို ဖြောင်းဖျေပြောဆိုပြီး အိပ်ဆောင်ဆီကို တွဲခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဆုမွန်ကတော့ သူ့အတွေးနှင့်သူပဲ ဝေဒနာကို ဖြေသိမ့်နေအပ်နေတယ်။ သူ့နှုတ်ဖျားက သူ့ယောက်ျားအပေါ် မမေ့ဖြစ်လိုက်တဲ့ အခန်းလေးတစ်ခု အမြဲရွတ်နေတတ်တယ်။

‘ကိုကိုဘာလို့ မုန်းတာလဲ’ တဲ့။

ထောင်မှူးမေ

ထိုစဉ်မှာပဲ ...

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

ဂါတ်မကြီးပေါ်ကနေ ထောင်ပိတ်တော့မည့်အကြောင်း ရှေ့ပြေးတမန်တော်သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာတာကြောင့် အိပ်ဆောင်ပတ်တန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ညနေခင်း လေညှင်းခံလမ်းလျှောက်နေသော အကျဉ်းသူအားလုံး အိပ်ဆောင်ကြီးထဲဆီ အသီးသီး ဝင်သွားနေကြတယ်။

ကျွန်မလည်း နန်းဝေနှင့် စကားရပ်ပြောနေရာက ထောင်ပိတ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရဦးမှာပါလားဆိုသည့် တာဝန်သိစိတ်ဖြင့် အိပ်ဆောင်ကြီးထဲ ဝင်နေသည့် အကျဉ်းသူများကို စည်းကမ်းတကျ ပုံစံထိုင်ကြရန် လိုက်လံနှိုးဆော်နေရတယ်။

အကျဉ်းသူအားလုံးကတော့ ထောင်ပိတ်သံချောင်းသံကို ကြားလိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် မိမိတို့ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းတာဝန်တွေ လုပ်ဆောင်ပြီးသွားလို့ အနားယူရတော့မည်ဆိုတာ နားလည်သဘောပေါက်နေကြတယ်။

ဒါတောင်မှ အိပ်ဆောင်တန်းစီးက တစ်ယောက်လိုနေသေးတယ်ဆိုတော့ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်ကောင်မတွေ့မှန်း သံချောင်းခေါက်သံ

စိတ်ဖြူအောင်
 ဟယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်
 နွားငတ်နှင့်ကောက်ချိုးဆွေး

[၁]

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ကျရုံးတွင် အတွင်းအယူခံများကို ရေးပေးရသော ရှေ့နေထောင်ကျတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်(၅)နှစ် ဟုခံလာရသူဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အမှုမှာ ကျွန်ုပ် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးနေသော အမှုတစ်ခုတွင် အမှုနိုင်သွားလေသည်။

ထိုအခါ အမှုသည်များဘက်မှ ကျွန်ုပ်ကို ဂုဏ်ပြုချီးမြှောက်လိုသည် သဘောဖြင့် အရက်သောက်စား ပျော်ပါးမှုယစ်ရန် စီစဉ်ပေးသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် ကာရာအိုကေးစားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

ဤကဲ့သို့ စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် အရက်သေစာသောက်စားမှုယစ်နေကြရင်း ကာရာအိုကေးသီချင်းများကို သီဆိုပျော်မြူးနေကြသည်။ ကာရာအိုကေးဆိုင်ထဲမှာ အခြားဝိုင်းများမှ စားသောက်နေကြသူများဖြင့် စည်ကားနေလေသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်သည် သမုဒယဝါဆိုမိုး သီချင်းကို ဖိလင်အပြည့်ဖြင့် သီဆိုဟစ်ကြွေးနေစဉ် အခြားစားဝိုင်းမှ အရက်မူးနေသူတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ် သီဆိုနေသော မိုက်ခိုကို လာရောက်လုယူသီဆိုနေသည်။

သူရိန်စာပေ

၁၆၄ = စိတြာဏ

ကျွန်ုပ်မှာ မိမိစိတ်ပါလက်ပါ သိဆိုနေသော သိချင်းစာသားကို အခြားလူတစ်ဦးမှ မူးပြီး ဝင်လုဆိုသဖြင့် စိတ်ထဲဝယ် ထောင်းခနဲ ဒေါသ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

နောက်ဆုံးတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချေအတင်စကားများကြပြီး ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အရက်ဒီဂရီလေးတက်ပြီး သွေးဆူနေစဉ်ဝယ် ယခုလို တမင်ပြဿနာရှာ ရန်စလာသူအား သည်းမခံနိုင်သောကြောင့် လက်သီးဖြင့် ထိုးပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ မကျေမနပ် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ပွား လာကာ အုပ်စုလိုက် ထိုးကြရိုက်ကြ ဖြစ်လာကြသည်။ ကျွန်ုပ်လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သူမှာ ဒေါသပေါက်ကွဲကာ ကျွန်ုပ်မေးရိုးအား လက်သီးခပ်ပြင်းပြင်း ထိုးထည့်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ် တစ်ပတ်လည်ပြီး စားသောက်စားပွဲပေါ် မောက်လျက်လဲကျသွားသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မိမိအသားကို ထိသွား၍ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသ ပေါက်ကွဲထွက်လာပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ဘီယာပုလင်းလွတ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ စားပွဲစောင်းဖြင့် ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ယင်းလူထံ ပြေးလွှားသွား ပြီး ဝမ်းဗိုက်ဆီချိန်ရွယ်လျက် ထိုးချလိုက်သည်။

ထိုလူ ဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျသွားစဉ် ဆိုင်မန်နေဂျာမှာ ဖုန်းဆက်လိုက် ၍ထင်သည် ရဲကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး ရန်ဖြစ်သူအားလုံးကို ရဲစခန်း ဆီ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ဒဏ်ရာရသူကိုလည်း ဆေးရုံကားဖြင့် ဆေးဝါးကုသမှုခံယူရန် တင်ပို့ပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ် ဘီယာပုလင်းဖြင့် ထိုးလိုက်သူမှာ ဝမ်းဗိုက်တွင် ဒဏ်ရာရ သွားပြီး ဆေးရုံပေါ်ဝယ် ဆေးကုသမှု ခံယူနေစဉ် နောက်တစ်နေ့မနက်ဝယ် သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ယင်းအမှုဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပုဒ်မ ၃၀၄(က)ဖြင့် ဖမ်းဆီးတရားစွဲဆိုလေ သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မိမိအမှုတွင် ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါချေပခဲ့သော်လည်း လူ့အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်သေဆုံးသွားသောကြောင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး တရားရုံးမှ ထောင်ဒဏ်(၅)နှစ် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ခွားငတ်နှင့်ကောက်ရိုးဆွေး ၁၆၅

ယခုလို ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ် ကျခံလာရသောအခါ ကျွန်ုပ်အား ထောင်ကျလူသစ်ဘဝဖြင့် ပုံစံခန်းထဲဝယ် ထောင်ပိုင်ကြီးမှ ထောင်တွင်းအလုပ် ဖြစ်သော လေဘာ (Labour)အလုပ်ချထားခဲ့သည်။

ယင်းမှာ ထောင်တွင်းအယူခံဌာနတွင် အယူခံကိစ္စရပ်များကို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ရန် ရှေ့နေပညာ တတ်သိနားလည်သော ကျွန်ုပ်အား တာဝန်ပေးပြီး အလုပ်ချထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ကျရုံးတွင် တွဲဘက်ထားသော အတွင်းအယူခံဌာနတွင် အယူခံစာရေးဖြစ်လာသည်။

အကျဉ်းထောင်ထဲတွင်ရှိနေသော အယူခံဌာန၏ တာဝန်မှာ ထောင် ထဲပြစ်ဒဏ်ကျခံလာခဲ့ကြသော ထောင်ကျအကျဉ်းသားများ၊ သေဒဏ်ကျခံ လာသော ကြိုးသမားများအတွက် အထက်ရုံးတော်ဆီ အယူခံလွှာခေါ် အသနားခံစာကို ရေးသားဖော်ပြတင်သွင်းပေးရသည်။

ဤကဲ့သို့ ဗဟိုတရားရုံးအသီးသီးသို့ အယူခံဝင်ရောက်လိုကြသော ထောင်ကျအကျဉ်းသားများသည်လည်းကောင်း၊ သေဒဏ်ကျခံလာရသော ကြိုးသမားများသည်လည်းကောင်း အယူခံရေးပေးရန် တင်ပြလာကြသည်။

အထူးသဖြင့် ရှေ့နေရှေ့ရပ်ငှားရမ်းပြီး ပြင်ပမှ ရှေ့နေကြီးများကို အားကိုးတင်သွင်းလိုသော ငွေကြေးဥစ္စာပြည့်စုံသူများအတွက် မထောင်း တာလှသော်လည်း ငွေကြေးချို့တဲ့သူ အကျဉ်းသားများ၊ ကြိုးသမားများ သည် ငွေကြေးမတတ်နိုင်ကြသောအခါ ထောင်တွင်းအယူခံရုံးကိုပင် အားကိုး ရေးခိုင်းလေသည်။

မိမိတို့ အမှုဖြစ်လာသည်မှ တရားရုံးအမှု ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရစဉ် ဝယ် စရိတ်အမျိုးမျိုးထောင်းကာ ငွေကုန်ကြေးကျများပြီး နောက်ဆုံးမှာ တော့ ထောင်ကျလာတာပဲ အမတ်တင်ကြသည်။

ထိုအခါ နောက်ထပ်ငွေကြေးခိုက်ထုတ် ကုန်ကျခံနိုင်ရန် လက်ချည်း ဗလာဖြစ်သွားသောအခါ ထောင်ကျရုံးတွင် မှတ်ပုံတင်စဉ်ကတည်းက ထောင်မှူးမှ အယူခံတင်လို၊ မတင်လို တရားဝင်မေးမြန်းစဉ်အတွင်း အယူခံ တင်ပါမည်ဟု အားလုံးက တင်ပြလာကြသည်က များသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အယူခံဌာနမှနေ၍ ထောင်တွင်းမှတ်ပုံတင်စာအုပ်ပေါ်တွင် မှတ်တမ်းတင်ထားသော အယူခံတင်လိုသူ ထောင်ကျများ၊ ကြိုးသမားများထံ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မေးမြန်းမှတ်သားနိုင်ရန် သွားရောက်တွေ့ဆုံရလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ပိုင်ကြီး၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထောင်ထဲဝယ် မည်သည့်နေရာဌာနမဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားရောက်ပိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ်ထောင်ထဲရှိနေသော အိပ်ဆောင်ကြီးများ၊ တိုက်ခန်းများထဲ အလုပ်ကြီးဘက်ဝင်းအထိ မိမိတွေ့ဆုံလိုသူ အကျဉ်းသားကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းနိုင်ရန် တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ သွားလာခွင့်ရှိသူဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏တာဝန်မှာ အကျဉ်းသားတစ်ဦး ထောင်ထဲရောက်လာသည်နှင့် ပထမဆုံး ထောင်ကျရုံးတွင် ထောင်ကျမှတ်ပုံတင်စာအုပ်ဖြင့် မှတ်ပုံတင်ထားရသည်။ ထိုသို့ မှတ်ပုံတင်နေစဉ် အယူခံဝင်လိုသူအကျဉ်းသားက တင်ပြလာသည့်အခါ ထောင်ကျရုံးအယူခံဌာနမှ အယူခံဝင်လိုအကျဉ်းသားအား အမိန့်ချမှတ်လိုက်သော ဖြို့နယ်တရားရုံးဆီ အမိန့်ချမှတ်လိုက်သော စီရင်ချက်မိတ္တူ(အမှုတွဲ)ကို ရရှိရန် စာဖြင့် တောင်းခံရသည်။

ယင်းစီရင်ချက်မိတ္တူ တောင်းခံရရှိသောအခါ အကျဉ်းသားထံသို့ အမြန်ဆုံး သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ အမှုဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ကျူးလွန်လာခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်အခြေအနေကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းမှတ်သားရသည်။

တစ်ဖန်ကြိုးသမားဖြစ်သော သေဒဏ်ကျခံလာသူများကိုတော့ အချိန်မီရန် (၇)ရက်အတွင်း အယူခံကို အလျင်အမြန် တင်သွင်းရသည်။ ထိုအခါ စီရင်ချက်မိတ္တူကို အချိန်မီရနိုင်ရန် ဖုတ်ပူမီးတိုက် ဆောင်ရွက်ရသည်။

အယူခံကာလ ကျော်လွန်သွားပါက အကျဉ်းသား၊ ကြိုးသမားအတွက် ထိခိုက်နစ်နာမည်စိုးသောကြောင့် အလုအယက် ဆောင်ရွက်နေရသည်။ အယူခံကိစ္စအတွက် စီရင်ချက်မိတ္တူရပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကာယကံရှင်ထံ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်မေးမြန်း မှတ်သားကြရသည်။

ယခုလို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အယူခံကိစ္စရပ်များကို အားကျိုးမာန်တက်ရေးသားပေးသဖြင့် အမှုများထောင်ထဲရောက်ပြီးမှ ကွင်းလုံးကျွတ် နိုင်သွားသည်များ ရှိသလို ကြိုးသမားထဲမှလည်း သေဒဏ်မှ ကင်းလွတ်ကာ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ် ပြောင်းလဲပြင်ဆင်သွားသော အမှုများလည်း ရှိလေသည်။

ဤကဲ့သို့အောင်မြင်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ အကျဉ်းထောင်ထဲဝယ် ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ဂုဏ်သတင်းသည် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်လာလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲဝယ် ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေကြသော လူများအားလုံးက ကျွန်ုပ်အား 'အယူခံမောင်ကျောက်တံ' ဟူ၍ တညီတညွတ်တည်း ကောင်းချီးဩဘာပေးကာ ကင်ပွန်းတပ် ခေါ်ဆိုလာကြလေသည်။

များသောအားဖြင့် အကျဉ်းထောင်အတွင်းမှ အယူခံလွှာများကို ဆေးပေးရသည့်အခါ ၎င်းတို့၏ ကျူးလွန်လာခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းပေါ်တွင် စိတ်အဓမ္မတ္တသန္တာန်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများကြောင့် ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုကို အမှတ်မထင် ကျူးလွန်သွားခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်အောင် ရေးသားဖော်ပြရသည်။

ပြီးမှ တရားရုံးစီရင်ထုံးများနှင့် ရာဇသတ်ကြီးဥပဒေပါ တရားစီရင်ချက်များကို ပုဒ်မများ ကိုးကားဖော်ပြကာ အယူခံလွှာကို လုံးဝမလွှတ်နိုင်သည့်တိုင် လက်ရှိချမှတ်ထားသော ပြစ်ဒဏ်မှ လျော့ချပေးပါရန် အသနားခံစာကို ရေးသားတင်သွင်းရသည်။

ယခုကဲ့သို့ ထောင်တွင်းအယူခံရေးသားခြင်းကို အယူခံရေးရာဌာနမှ ခုလိုဥပဒေနားလည်တတ်ကျွမ်းသော ရှေ့နေများ၊ တရားသူကြီးများ အမှုထစ်ခုဖြင့် ထောင်ကျလာပါက ၎င်းတို့အား တာဝန်ပေး ရေးခိုင်းလေ့ရှိသည်။

အလုပ်တာဝန်များပြား၍ မအားလပ်နိုင်သော ထောင်ကျရုံးတာဝန်ခံဆောင်မှူးကိုယ်စား အယူခံရုံးတွင် တာဝန်ပေးထားသော ဥပဒေနားလည်ဆရာတစ်ပါးသည် အကျဉ်းသားစာရေးများမှနေ အယူခံရေးပေးလေ့ရှိသည်။

၁၆၀ ၁၁ စိတြအောင်

သို့မို့ကြောင့်လည်း ထောင်ကျအကျဉ်းသားများ၏ အမှုဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ မေးမြန်းပြီး ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ဤကဲ့သို့ ထောင်ကျအကျဉ်းသားများအပေါ် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဖက်မှ အမှုနိုင်စေရန် ဥပဒေစီရင်ခြင်းခံနေရစဉ် လွတ်မြောက်နိုင်မှု အခွင့်အလမ်း ပေါ်ပေါက်လာနိုင်စေရန် အယူခံလွှာကို ရေးပေးရခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိ၏ ရှေ့နေပညာရပ်ဖြင့် အမှုဖြစ်စဉ်များပေါ် ဆင်ခြင်သုံးသပ် ကာ တရားစီရင်ထုံးများကို ကိုးကားဖော်ပြပြီး အယူခံဝင်ရောက်ပေးခြင်းဖြစ် ပါသည်။

ထိုအခါ ရိုးရိုးထောင်ကျအမှုများတွင် အောက်ရုံးမှ ချမှတ်ထားခဲ့ သော ပြစ်ဒဏ်ကို တိုင်းတရားရုံးမှ ပယ်ဖျက်ရန်လည်းကောင်း၊ ပြစ်ဒဏ် လျှော့ချပေးနိုင်ရန်လည်းကောင်း အယူခံနိုင်သွားသော အမှုများလည်း ရှိ သည်။

တစ်ခါတုန်းက ကျွန်ုပ်အယူခံရေးပေးခဲ့သော အမှုတစ်ခုတွင် ဆယ် ကျော်သက်အရွယ် ညီအစ်မနှစ်ဦးအား မုဒိမ်းကျင့်၊ သတ်ဖြတ်ခဲ့မှုတွင် တရားခံ(၃)ဦးအနက် တစ်ဦးကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

ပထမအရေးကြီး တရားခံမှာ ငွေကြေးတတ်နိုင်သော အိမ်မှ သား ဖြစ်သဖြင့် ပြင်ပရှေ့နေကြီးကို အခကြေးငွေပေးကာ ငှားရမ်းပြီး အမှုလိုက် စေသည်။ ကျွန်ုပ်က ကျန်အကျဉ်းသားနှစ်ဦးအတွက် အတွင်းအယူခံမှနေ ရေးသားအယူခံဝင်ပေးခဲ့သည်။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်အယူခံရေးပေးခဲ့သူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာမူ ကွင်းလုံး ကျွတ်အမှုနိုင်ပြီး သုံးယောက်စလုံး သေဒဏ်ကျခံနေရာမှ တစ်ဦးလွတ်မြောက် သွားလေသည်။ ကျန်သေဒဏ်ကျခံနေရသူနှစ်ဦးကို အယူခံမှ ပယ်လွှတ်ခြင်းခံရ သည်။ မူလအောက်ရုံးမှ ချမှတ်ခဲ့သော သေဒဏ်ကိုသာ အတည်ပြုခဲ့လေ သည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ဥပဒေပညာအစွမ်းအစဖြင့် သေဒဏ်ကျခံရသူ အမှုတွဲသုံးဦးအနက် တစ်ဦးကို ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်အောင် စွမ်း ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ တစ်ဖန် ရိုးရိုးထောင်ကျအမှုတစ်ခုတွင်လည်း မုဒိမ်းမှု

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်နှုတ်ခွင့်ကောက်ခံရေး ၁၁ ခု

ဖြင့် ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်း၊ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ထားခြင်းအပေါ် ကျွန်ုပ်တို့ရေး ပေးသော အယူခံလွှာအပေါ် ပြန်လည်သုံးသပ်ကာ မူလချမှတ်ခဲ့သော ပြစ်ဒဏ်ထောင် တစ်သက်တစ်ကျွန်းအစား ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်သို့ ပြောင်းလဲ ပြင်ဆင်မိန့်ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။

ယခုလို ထောင်တွင်းအယူခံရုံးမှနေ ထောင်ထဲရှိ ဘဝတူအကျဉ်း သားများ ပြစ်ဒဏ်များမှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန်လည်းကောင်း၊ ပြစ်ဒဏ်မှ လျှော့ ပေါ့သွားစေရန်လည်း ကျွန်ုပ်တို့စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့သဖြင့် ထောင်ထဲတွင် 'အယူခံ မောင်ကျောက်တံ' ဟူ၍ လူသိများနေလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အယူခံရုံထဲတွင် အယူခံအမှုတွဲများကို ဖတ်ရှုကြည့်နေစဉ် ထောင်မှူးလေးမှ ခေါ်နေကြောင်း ရုံးဗာရာအကျဉ်းသား တစ်ဦးမှ လာရောက်ခေါ်လေသည်။

“ကိုကျောက်တံ ... ကြိုးသမားမြဂေါင် အယူခံမှုရေးပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ... တရားရုံးက စီရင်ချက်မိတ္တူ တောင်းခံထားတာ ခုထိ မရသေးလို့ မရေးရသေးဘူး”

“ဟာ ... ဒီလိုသာ စောင့်နေရင် အယူခံရက် ကျော်သွားမှာမို့ဗျ။ ကြိုးသမားအယူခံက ခုနစ်ရက်အတွင်း အပြီးတင်ရမှာနော် စောင့်မနေနဲ့ ခုပဲကြိုးတိုက်ထဲက ကြိုးသမားဆီကို သွားတွေ့ပြီး ရေးထားလိုက် တရားရုံးကိစ္စ ကျုပ် ဒီက ဆက်သားတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး တောင်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ၊ ကျွန်တော်ခုပဲ တိုက်ထဲ သွားလိုက်မို့မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးလေး၏ ခိုင်းစေချက်အရ ကြိုးသမားမြဂေါင် ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ကြိုးတိုက်ခန်းဆီ အမြန်ဆုံး သွားရောက်ခဲ့ရသောတော့သည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ရွာထိန်းနှင့်ကောက်မိုးဆွေး ၁၇၁

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ကျွန်းမှ ထွက်လာစဉ် စာအောက်ခံနေနိုင်ရန် ဖိုင်ကာတာတွင် စာရွက်များကို ကလစ်ဖြင့်ညှပ်လျက် ယူဆောင်လာခဲ့လေသည်။ မိန်းဂျေးလ်ရုံးဂိတ်မှာ ကြိုးတိုက်ထဲရှိ ကြိုးသမားတစ်ဦးအား သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး အယူခံရေးမည့်အကြောင်း သတင်းဝင်ပို့သည်။

မိန်းဂျေးလ်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးမှ ရုံးထဲရှိ အကျဉ်းသားဗာရာ တစ်ဦးကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကြိုးတိုက်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးထံ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး သတင်းပို့စေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ကြိုးတိုက်ဝင်းထဲသို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။ မိန်းဂျေးလ်ရုံးကို သီးခြားကာရံထားသော တိုက်ဝင်းကြီးထဲသို့ တိုက်ဝင်ပေါက်လမ်းမှ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ တိုက်ဝင်းကြီးထဲတွင် တိုက်ခန်းလေးများကို သူ့နေရာနှင့်သူ သီးခြားဆောက်ထားသည်။

တိုက်(၁)ရှေ့နားရှိ ကြိုးတိုက်ထောင်မှူးကြီး ရုံးထိုင်နေသော နံခန်းဆီ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အယူခံကိစ္စဖြင့် မိန်းဂျေးလ်ထောင်မှူးကြီးမှ ပို့ခိုင်းခဲ့ကြောင်း ဗာရာမှ သတင်းပို့နေသည်။

နောက် ကျွန်ုပ်အား တိုက်ထောင်မှူးကြီးမှ တိုက်လုံခြုံရေးတာဝန် ကုန်နေသော ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို အဖော်ထည့်ပေးပြီး ကြိုးသမားများ ချုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးတိုက်ခန်းဆီ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ကြိုးတိုက်ခန်းကြီးထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကြိုးတိုက်ကြီးမှာ ရင်ကွဲပုံစံ တည်ဆောက်ထားသည်။ တိုက်ခန်းများကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်ဆောက်ထားပြီး အလယ်မှာ လူသွားလမ်း သုံးပေခန့် ကျယ်လေသည်။ တိုက်ခန်းများကို ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဟု မှတ်ထင်ရသော်လည်း တစ်ဖောင်းလွှဲဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့မှသာ တိုက်ခန်းထဲရှိ ကြိုးသမားများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှိုင်းရသော အသံဖြင့်သာ ဆက်သွယ်စကားပြောနိုင်ကြသည်။ ကြိုးတိုက်ခန်းလေးများမှာ ဆယ်ပေခန့်ရှည်ပြီး ခြောက်ပေခန့်ကျယ်သည်။

၁၇၂ ။ စိတ်အောင်

ထူးခြားသည်မှာ ကြိုးတိုက်ခန်းများအားလုံးကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ သော့ခတ်ပိတ်ထားသည်။ အထဲမှ ကြိုးသမားများကို ရေချိုးသည့်အချိန်သာ အပြင်သို့ ထုတ်ပေးသည်။ ရေချိုးခြင်းကို ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်သာ အချိန် ပေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးတိုက်စောင့် ဝန်ထမ်းခေါ်ဆောင်သွားသည့် နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရင်း ကြိုးတိုက်အခြေအနေကို လေ့လာအကဲခတ်ကြည့် နေသည်။ ကြိုးတိုက်ခန်းအမှတ်(၁၃)ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ကြိုးတိုက် ခန်းလေးများ၏ မျက်နှာစာတွင် ကပ်ပြားဖြင့် ကြိုးသမား၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ကို ရေးသားဖော်ပြပြီး အသီးသီးချိတ်ဆွဲထားသည်။ ယင်းကို တိုက်ခန်းလွှာ ဟု ခေါ်သည်။

အမည်	=	မြဂေါင်
အဘအမည်	=	ဦးကျော်မောင်
အသက်	=	(၃၀)နှစ်
ပုဒ်မ	=	၃၀၂(၁)(ခ)
ပြစ်ဒဏ်	=	သေဒဏ်ကျခံစေရန်
အမှုဖြစ်စဉ်အကျဉ်း	=	ယောက္ခမနှင့်မိန်းမ နှစ်ဦးစလုံးအား ပေါက်တူးဖြင့် ခုတ်သတ်မှု

ကျွန်ုပ်လည်း တိုက်ခန်းလွှာပေါ်တွင် ရေးထားသော ကြိုးသမား၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ဖတ်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကြိုးတိုက်ခန်းထဲသို့ လမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကြိုးသမားမြဂေါင် ဆိုသူသည် ကွပ်မျက်ခံရလေ့ရှိသော လဲလျောင်းအိပ်စက်နေဟန်တူလေ သည်။ ကြိုးတိုက်ခန်းလေး၏ အနောက်ဖက်အမြင့်တွင် သံတိုင်တစ်ဆင့် ထားသော လေဝင်လေထွက်စေရန် တစ်ပေခန့် အပေါက်လေးရှိသည်။ ယင်းသံတိုင်ပေါက်မှ တိုက်ခန်းထဲကို အလင်းရောင် ဝင်ရောက်နိုင်သည်။ တိုက်ခန်းထောင့်နေရာတွင် ဂံဖလားလေးတစ်လုံးကို ဖွဲ့ပြာထည်ပြီး ချထား သည်။ မိလ္လာကိစ္စ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

သုခိန်စာပေ

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်နားထိုင်ကောက်ခံသူ ၁၇၃

ကြိုးတိုက်ခန်းကို အပြင်ဘက်မှ သော့ခတ်ပိတ်ထားသောကြောင့် အဝင်အထွက်တွင် သံတံခါးတစ်ချပ်ပိတ်ထားသည်။ သံတံခါးအပြင်ဘက်နေ ရာမှာ ရေသောက်ရန် သောက်ရေအိုးတစ်လုံးပေါ်တွင် ပလပ်စတစ်ပန်းကန် ပြားအုပ်ထားပြီး ရေခွက်တင်ထားသည်။

“ဟေ့ ... မြဂေါင် ... ထ ... ထ ... ”

ကြိုးတိုက်စောင့် ဝန်ထမ်းမှ သံတိုင်ပေါက်ဝက အသံပြုလိုက်သဖြင့် တိုက်ခန်းထဲမှ ကြိုးသမားက ခေါင်းထောင်ထကြည့်သည်။ ကွပ်မျက်ခံရ လေ့ရှိသော ပုံစံချည်စောင်လေးခြုံပြီး အိပ်နေရာမှ ထလာပြီး တုန်ယင်ချောက် ချားစွာ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကြိုးပေးသတ်ဖို့ လာခေါ်တာလား”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ မင်းအတွက် အယူခံရေးဖေဖို့ ထောင် ကျရုံးက အယူခံစာရေးလာတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ကြိုးတိုက်စောင့်ဝန်ထမ်းမှ ကျွန်ုပ်အား ကြိုးသမားမြဂေါင်ဆိုသူ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကြိုးတိုက်ရုံးဘက် ပြန်ထွက်သွားသည်။ သည်တော့ မှ ...

“ကျွန်တော့်နာမည်က အယူခံမောင်ကျောက်တံလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ခင်ဗျားအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သေဒဏ်ချမှတ်ထားတာက လွတ် ခြောက်နိုင်ဖို့ အယူခံလွှာ ရေးပေးမလို့ပါ”

“ဟုတ်လား ... အယူခံဝင်လို့ရတယ်လား ... သိပါဘူးဗျာ အပြင် နာ သူများတွေ ပြောတာကြားဖူးတာ သေဒဏ်ချလိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ကြိုးစင်ခေါ်ပြီး သတ်လိုက်တာပဲတဲ့”

“ဘယ်သူပြောတာ ကြားခဲ့လို့လဲ”

“ကျုပ်တို့ရွာက ကိုရင်ညိုမှိုင်းကြီး ထောင်ကျပြီး လွတ်လာတုန်းက ချာမှာ သူ့အတွေ့အကြုံတွေ အဘဘောင်အာရင်း သန်သန်နဲ့ လွတ်ပြောနေ လို့ ကျုပ်မှာ တွေးကြောက်နေခဲ့တာ”

သုခိန်စာပေ

၁၇၄ မိုးကြိုးသံ

“အထတား ဝှပ်ပြောတာနေမှား တချို့က ထောင်ထဲသီးရက်လောက် ဝင်ရတာတို့ ငါးနှစ်လောက်ထောင်ကျခဲ့သလို ရမ်းပြောနေတ ခင်ဗျားတို့ ကြီးသမားဆိုတာ သေဒဏ်စီရင်ချက်ချမှတ်လိုက်တာနဲ့ ထောင်ထဲကနေ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကြီး သုံးခုတောင်ရှိတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား ...”

“ပထမဆုံး သေဒဏ်စီရင်ခြင်းခံရတဲ့ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်ဖို့ အထက်ရုံးဆီ အယူခံဝင်ရောက်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဥပမာဗျာ အောက်ရုံးဖြစ်တဲ့ မြို့နယ်တရားရုံးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်တောင်းပြီးမှ သေဒဏ်အတည်ပြုချခဲ့ရတာ”

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့ ... အောက်ရုံးတွေက ချမှတ်ခဲ့တဲ့ အမိန့်ဒီကရီကို ပယ် ဖျက်နိုင်ဖို့ သူ့ထက်မြင့်တဲ့ ဗဟိုတရားရုံးဆီကို အယူခံဝင်လျှောက်ရတာပေါ့။ အဲ ... ဗဟိုမှာ ရှုံးသွားခဲ့ပြီဆိုရင်လဲ စောဒကမှုခေါ်တဲ့ စုံညီခုံရုံးကို ဒုတိယရှိ ထပ်မံတင်လို့ရသေးတယ်။ နောက်ဆုံးဘယ်လိုမှ အယူခံမနိုင်နိုင်တော့ဘူးဆို ရင်လည်း နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးထံ အထူးအသနားခံစာကို တင်သွင်းလျှောက် ထားနိုင်တယ်။ ဒီအခွင့်အရေးကြီး သုံးရပ်စလုံးရှုံးမှ ကြိုးဒဏ်စီရင်ရတာ ပဲ”

“ဟင် ဒါဆို တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ လွတ်မြောက်နိုင်သေး တာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ... ခင်ဗျား သေဒဏ်ကျခံနေရလို့လဲ ဘာမှအားမဝယ် နဲ့။ ကျွပ်ရေးပေးခဲ့တဲ့ အယူခံမှုတွေမှာ ရှုံးတဲ့အမှုရှိခဲ့သလို နိုင်တဲ့အမှုတွေ လည်း ရှိပါတယ်”

“အားကိုးပါရစေ ... ဆရာကိုကျောက်တံရယ်”

ဤသို့ ကျွန်ုပ်အားပေး နှစ်သိမ့်ပေးသော စကားများကို ကြားပြီး ကြိုးသမားမြဂေါင်၏ မျက်နှာဝယ် ချွင်လန်းတက်ကြွလာနေသည်။ ကျွန်ုပ် အယူခံကို ရေးပေးသည့်နေရာတွင် တရားရုံးပေါ်ဝယ် အခြေအနေ အရပ်ရပ်

သူရိန်စာပေ

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်နှားထိနှင့်ကောက်ချိးဆွေ ၁၇၅

ကြောင့် မထွက်ဆိုခဲ့ရသည့် အခြေအနေများ ကျန်နေပါက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြပေးရန် နားလည်အောင် ရှင်းပြနေရသည်။

ထိုအခါမှ ကြိုးသမားမြဂေါင်သည် လက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို အားရပါးရ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေပြီးနောက် အောက် ပါဖြစ်ရပ်မှန် ဖတ်လမ်းလေးကို ခရေစေ့တွင်းကျ အစအဆုံး ပြောပြနေလေ တော့သည်။

ရောဝတ်တိုင်းအတွင်းရှိ ပုသိမ်ခရိုင်၊ ငပုတောမြို့နယ်အတွင်း ရွာကလေးတွင်ဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေသုံးရာခန့်ရှိ ရွာကလေးဝယ် ရေလုပ်ငန်းလုပ်သူများ၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းလုပ်သူများဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေကြသည်။

ထိုရွာလေးတွင် မြင်နိုင်သော လူရိုးလူအေးတစ်ယောက်သည် မိဘပိုင် လယ်ဆယ်ဧကပေါ်တွင် ကောက်နှံစပါးများကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

မုဆိုးမမိခင်ကြီး ဒေါ်ဖွားယုကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးကာ စောင့်ရှောက်နေသူဖြစ်သည်။ လယ်မြေပေါ်မှ ထွက်ရှိလာသော စပါးများကို ရောင်းချစားသောက်နေကြသည်။ မြင်ကိုင်မှာ လူရိုးလူအေးဖြစ်သည်နှင့်အညီ ရွာထဲမှ လူများနှင့် ခွေးရောယုက်တင်မနေထိုင်ဘဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ လယ်ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေသည်။

ရွာမှာက ကာလသားအများအပြားရှိနေသော်လည်း မြင်ကိုင်က လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် မုဆိုးမမိခင်ကြီးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေသူဖြစ်သောကြောင့် သမီးရှင်မိဘများက သဘောကျ

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်နှာဆတ်နှင့်ကောက်ရိုးဆွေး ၁၇၇ နှစ်မြှောက်ကြသည်။ ရွာထဲမှ အပျိုတစ်သိုက်အလယ်တွင် မြင်ကိုင်၏ ရိုးအအနေတတ်မှုသတင်းသည်လည်း ယုံ့ခွံရေပန်းစားနေသည်။

အနီးမြင်ကိုင်သတင်းကြီးနေသလို ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင်ခင်မြတ်၏ သတင်းမှာလည်း ဟိုးလေးတကြော်ကြော်ဖြစ်နေသည်။ ယင်းမှာ ခင်မြတ်တစ်ယောက် မြို့မှ စပါးလာဝယ်သော ကုန်သည်ယုလွင်ဆိုသူနှင့် ဟိုလိုလို ဒီလိုလို သတင်းများကလည်း ပေါ်ထွက်လာနေသည်။

အမှန်တော့ ခင်မြတ်သည် မိခင်ဒေါ်ငွေခင်၏ ကြိုးဆွဲရာ ကနေရသော ရုပ်သေးရုပ်တစ်ရုပ်နယ်ဖြစ်သည်။ မြို့ပေါ်မှ စပါးများ လိုက်ဝယ်နေသော စပါးကုန်သည် ယုလွင်ဆိုသူ၏ ဟန်ပန်အမူအရာကို ကြည့်ပြီး အထင်ကြီး နေကြသည်။

ကုန်သည်ယုလွင်ဆိုသူမှာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး လူပုံက အသားဖြူဖြူ ဒေါင်ကောင်းကောင်းနှင့် နေကာမျက်မှန်ကို တပ်ထားကာ ဆောင်းဘီရှည်နှင့် ငွေထည်ထားသော သားရည်ပြားလွယ်အိတ်ကို အမြဲလွယ်ထားသဖြင့် ပိုက်ဆံငါးလားဂိုက် ပေါက်နေသည်။

ဒီလိုလူမျိုးကို လက်လွတ်မခံနိုင်သော ဒေါ်ငွေခင်သည် သမီးကလေး ကောင်းစားရေးကို မျှော်တွေးပြီး အနေနီးစပ်ရန် ကြံရွယ်နေသည်။ ခင်မြတ်ကတော့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ရွာမှအချောအလှဆုံး ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်နေသောကြောင့် ရွာထဲက တော်ရုံတန်ရုံ ကာလသားများနှင့် လားလားမျှ မထိုက်ဟု ခံယူထားသူဖြစ်သည်။

မြို့ကြီးသားလူလည် ယုလွင်ဆိုသူကလည်း တောရွာများထိဆင်းပြီး စပါးဝယ်ယူနေရာမှ ရွာ၏ အလှပဂေး ခင်မြတ်လေးနှင့် ဆုံစည်းမိကြသောအခါ မောင်ကြီးမပြန်နိုင်တယ်ဖြစ်ပြီး ရွာမှာပဲ စပါးစောင့်ဝယ်ရင်း သောင်တင်နေသည်။

ထိုအခါ ခင်မြတ်တို့သားအမိအိမ်မှာပဲ စတည်းချနားထိုကာ စပါးများကို ဝယ်ယူနေသည်။ ယုလွင်က မြို့မှလာတိုင်း ခင်မြတ်တို့သားအမိနှစ်ဦးအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူလာကာ မကြာခဏ ပေးကမ်းလေသည်။

၁၇၁ ဦး ခြံအောင်

အထူးသဖြင့် ခင်မြတ်တို့ အမျိုးသမီးများ သုံးစွဲလေ့ရှိသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ရေမွှေး၊ မိတ်ကပ်မှအစ အဝတ်အစား အထည်ဆန်းလေးများကို ရှာကြိဝယ်ယူလာပြီး လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိသည်။

ဤသို့ ယုလွင်နှင့် ခင်မြတ်တို့နှစ်ဦးကို အနေနီးစပ်နေစေရန် မှောက်ကြီးပြီး မိခင်ဒေါ်ငွေခင်ကလည်း မသိကျိုးကျွံပြုကာ လွှတ်ထားပေးလေသည်။ ထိုအခါ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းပြီး အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိဆိုသလို အနေနီးကြသူ နှစ်ဦးမှာ ရည်းစားမက လင်မယားမကျ အခြေအနေမျိုးဆိုက်ရောက်သွားတော့သည်။

ထိုသို့ ရွာထဲတွင် လူများ၏သွားပုလ်လေလွင့် အာမနာပပြောဆိုသည့် သတင်းများကြားမှ ဒေါ်ငွေခင်အတွက် ခေါင်းခဲစရာ ပြဿနာတစ်ရပ်က နှုတ်ပေါ်သလို ပေါ်လာနေသည်။

အကြောင်းမှာ ယုလွင်နှင့် ခင်မြတ်တို့နှစ်ဦး အနေနီးခဲ့ကြရာမှ ခင်မြတ်တွင် ကိုယ်ဝန်နှစ်လ လွယ်ထားရသည့် အခြေအနေမျိုး ဆိုက်ရောက်လာသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်ငွေခင်ကလည်း သူဌေးသားယုလွင်ကို အပူကပ်ကာ လူသိရှင်ကြား ပေါင်းသင်းကြဖို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရလေတော့သည်။ ယုလွင်ကလည်း စားနေကျကြောင်ဖားပီပီ မိဘများမှာ အသက်အရွယ်ကြီးနေပြီဖြစ်၍ ရွာဆီသို့ တကူးတက မလာရောက်နိုင်သောကြောင့် မိမိတစ်ဦးတည်း ဆုံးဖြတ်စီစဉ်ပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိပေးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဖက်ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြကာ ရွာမှာပဲ လူသိရှင်ကြား မဟာပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပရန် စီစဉ်ခဲ့လေသည်။ မဟာဆောင်ပွဲကို ကျကျနန ခင်းကျင်းပြုလုပ်ပေးမည်ဆိုသောအခါ ဒေါ်ငွေခင်တို့သားအမိ နှစ်ယောက် ကျေနပ်ဝမ်းသာနေကြသည်။

ဒေါ်ငွေခင်ကတော့ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ငွေမက်တတ်သူမိမိ ရွာမှာနေပြီး မိမိသမီးရွာသားနှင့်မညားဘဲ လင်ကောင်သားကောင်းရသွားကာ ကြီးပွားချမ်းသာတော့မည့်အရေး တွေးပြီး ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေသည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်နားငတ်နှင့်ကောက်ရိုးဆွေး ၁၇၂

ရွာထဲမှာ မဟာပွဲကိုလည်း ကျင်းပရန် စီစဉ်ပြီးနေ၍ မိတ်စာများ ဖင် ကမ်းပြီးသွားခဲ့သည်။ မဟာသဘင်ပွဲ ဆင်ယင်ကျင်းပတော့မည့် မနက်ရောက်မှ ပြဿနာက ဓွေဖောက်လာတော့သည်။

ယင်းမှာ မြို့ပေါ်မှ သားသားနားနားဝတ်စားထားသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးသည် နှစ်နှစ်သားရွယ် သားငယ်ကို လက်ဆွဲကာ ရွာဆီ ကဆုန်ဆိုင်းရောက်ချလာလေတော့သည်။ မိမိလင်ယောက်ျား ယုလွင်နောက် လိုက်လာရာမှ မဟာပွဲကျင်းပခါနီးရောက်လာပြီး လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုကာ လင်ဖြစ်သူကို လက်ဆွဲပြီး ပြန်ခေါ်သွားလေတော့သည်။

ခင်မြတ်တို့ သားအမိမှာ လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ် ဖျော်ဖြိုးမည်မကြသေး ပိုင်ရှင်ငုပ်တုတ်ရှိနေသော အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်မှန်း နောင်မှ သိခဲ့ရလေတော့သည်။

ရှစ်စပ်က ဂျင်ဂျင်လည်သော ဒေါ်ငွေခင်တစ်ယောက် နှပ်ပစ်ခံရသည့် အဖြစ်ဆိုးကို အခဲမကြေနိုင်ပဲ သူချိုးသည့်ဖက်ကို သူ့ဘာသာ ပြင်ဆင်တော့သည်။ ၎င်းမှာ ရွာထဲဝယ် အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်တတ်ပြီး ရိုးရိုး တုတ်ကုတ် နေထိုင်တတ်သော ဒေါ်ဖွားယုနှင့် အပြေးအလွှား သွားရောက် ဆွေးနွေးစကား ပြောနေရတော့သည်။

မိမိသမီးခင်မြတ်ကို မြင်ကိုင်က လက်ထပ်ပေါင်းသင်းယုလျှင် မိမိပိုင်ဆိုင်နှင့် လယ်ဆယ်ဧကကို လက်ဖွဲ့ပေးမည်ဟူသော မစားရဝခမန်းစကားများကို ပြောဆိုစည်းရုံး သိမ်ဆွင်းခဲ့လေသည်။

ဒေါ်ဖွားယုက သားလူရိုးကြီး မြင်ကိုင်တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးအဖြစ် မိခင်ကြီးတိမ်းပါးသွားလျှင် လောကအလယ် မျက်နှာငယ်တစ်ကောင် ကြွတ်ဘဝဖြင့် ကျန်ရစ်နေမည်ကို စိုးရိမ်သောက ပွားမိသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်ဖွားယုလည်း မက်လုံးပေးလာသော ပစ္စည်းအဖိုးအခအမျှ လောဘတက်သွားကာ သားကြီးမြင်ကိုင်ကို နားချရလေတော့သည်။ မြင်ကိုင်ကလည်း မအေတစ်ခုသားတစ်ခုဘဝမို့ အမေကျေနပ်သဘောတူညှင် ပြီးရောဆိုပြီး ခေါင်းညှိတ်သဘောတူခဲ့သဖြင့် မဟာပွဲမှာ သတို့သားအရာ ဓမ္မစုခန့် ဝင်ထိုင်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၀၀ မိမိအောင်

မြင်ကတော့ မိမိကိုယ်ကို အံ့သြနေမိသည်။ အသက်လေးဆယ် ကျော်မှ ကံပေါ်သည့်အတွက်ကြောင့် ကံကြမ္မာဖန်လာပုံကို နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်။

မိမိလို လူပျိုသုံးကြီး အသက်လေးဆယ်ကျော်ကြီးကိုများ ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင် အချောအလှလေးဘက်က မိဘချင်း ပြောဆိုနားချပေး သဖြင့် သဘောတူခေါင်းညိတ်ခဲ့ရင်း စဉ်းစားစရာဖြစ်နေသည်။ ဗြူကြီးသား လူလည်က လက်ထပ်ခါနီးမှ မယားကြီးလိုက်လာသဖြင့် ပွဲပျက်သွားခဲ့ရ သော ခင်မြတ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ယခုတော့ မိမိကို သတို့သားကိုယ်စား လင်တစ်ယောက်အဖြစ် ပေါင်းသင်းမည်ဆိုတော့ မိမိ လောက် ပျော်ရမည်လူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိမည်တောင်မထင်ခဲ့ပေ။

ဤသို့ မြင်ကတစ်ယောက် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ရာ မှာ အချစ်မပါပဲ အနှစ်လောသက်သက်ဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်းသဘောတူ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းလာရသော အိမ်ထောင်တစ်ခုဖြစ်လာသည်။

သို့သော်လည်း မြင်က ခင်မြတ်အပေါ် နှေးမယားအဖြစ် လက်ခံ ပေါင်းသင်းခဲ့သော်လည်း အသက်ချင်းက (၁၅)နှစ်ခန့် ကွာနေလေသည်။ မိမိလို လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ဟိုင်းကြီးရောက်မှ မယားငယ်ငယ် ချောချော လေးကို ကောက်ယူလက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ရသဖြင့် ကျေနပ်ဝမ်းသာနေ သည်။

ထိုနည်းတူပင် ခင်မြတ်ဘက်ကလည်း မိမိလို အချောအလှ ကွမ်း တောင်ကိုင်တစ်ယောက်ကို လင်အဖြစ် မတော်လိုက်ရသော ဗြူကြီးသားက ပန်းဦးခြွေသွားသည်ကို ခံလိုက်ရသည်။ မိမိမှာတော့ အထင်ကြီးပြီး လေးစား ချစ်ခဲ့သမျှ ခုများမှာတော့ သံထဲရေသွန်သလို ခဲလေသမျှ သဲရေကျဘဝမျိုး နှင့် ကြုံကြိုက်ခဲ့ရသည်။

ခုတော့ ဗြူကြီးသားကိုယ်စား ထားခဲ့သော သွေးသားက ရင်မှာ သန္ဓေတည်နေပြီ။ အမေ၏ ကလိန်စေ့ငြိမ်းဆင် ကုလားဖန်ထိုးလုပ်ကွက် များသည် ဘယ်နေ့ ပူးပေါ်သလို ပေါ်လာလေမည်ဆိုသည့် စိုးရိမ်ကြောင့်တူ စိတ်က ရင်မှာ တထိတ်ထိတ် ခံစားနေရသည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ရွာအော်နှင့်ကောက်ပွဲဆွေး ၁၀၁

အမှန်တော့ ခင်မြတ်ဘဝက တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်စိုးနားလည်သလို ဖြစ်လာသည့်ဘဝမှာ မိမိအပေါ် အနစ်နာခံ ပေါင်းသင်းနေသော မြင်က၏ အပေါ် သနားစိတ်ယိုဖိတ်ကာ လင်မှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းနေ ထိုင်ပြီးတော့ ဒီးတူဘောင်ဘက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသည်။

သို့သော်လည်း အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် အပေးအယူတည်နေသော အိမ်ထောင်လေးတစ်ခုကို ဒေါ်ငွေခင်ဆိုသော ဒေါသမုန်တိုင်းက ဝင်ရောက် နှောက်ယှက်လာပြန်သည်။ မိခင်ကြီးဖြစ်သူမှာ လင်ကိုယ်မယား အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်နေသည်ကို မလိုတမာစိတ်မွှေးကာ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက် လာတော့သည်။

“ဟဲ့ ... ခင်မြတ်၊ နင်က ... ငါလိုအမေကို ဘယ်လိုအချိုးချိုးတာ လဲ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အမေရယ် ...”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... ငါလိုအမေရယ်လို့ သဘောမထားပဲ ဖုတ်လေ တဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင် မမှတ်ဘူး။ နင့်ယောက်ျားကိုပဲ သိပ်ဦးစားပေးနေ တယ်ပေါ့”

“အို ... အမေကလည်း ကိုမြင်ကက မိသားစုတွေစားဖို့ လယ်ထဲ မှာပဲ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်နေရရတော့ အိမ်ဦးနတ်လို သဘောထားပြီး ယောက်ျားအပေါ်မှာ မယားဝတ္တရားကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရတာပါ”

“အို ... ဒီအိမ်မှာ ငါက မိဘဟဲ့၊ ငါ့ကို အိမ်ဦးခန်းမှာထားပြီး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေရမယ့်အစား နင်က ခုတော့ ပွဲပြီးလို့ ငြိမ်းဖျက်ချင်တာ လား ...။ ခုကြည့်စမ်း နင်ခူးခပ်ထားတဲ့ ထမင်းဝိုင်းထဲမှာ ဘယ်မှာလဲ မနက်ကချက်ထားတဲ့ ကြက်သည်းကြက်မြစ် ... ခု ယူလာခဲ့စမ်း ...”

“အမေကလည်း ... သူက ကြက်သည်းကြက်မြစ်ကို အရစ်ကြိုက် လို့ သူ့အတွက် သက်သက်ဖယ်ထားတာ။ အမေက ကြက်သားစားလဲ ရရဲ သားနဲ့”

“ဟေ့ ... မလိုချင်ဘူး ... ခုယူလာခဲ့ဆို ယူလာခဲ့။ နင် ငါ့ အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသွားမယ်၊ ဟင်း ...”

၁၂ မိမိအောင်

မိခင်ကြီး ဒေါ်ငွေခင်၏ ရာဇသံကို အကြောင်းသိနေသော ခင်မြတ် တစ်ယောက် မပယ်ရှားဝံ့ဘဲ ကြောင်အိမ်ထဲက ကြက်သည်းကြက်မြစ် ပန်းကန်ကို ထမင်းစားပွဲပေါ် ချပေးရလေတော့သည်။

ခင်မြတ်မှာ မိခင်ကြီး ဒေါ်ငွေခင်၏ တစ်ဖက်စောင်းနင်း အနိုင်ကျင့် ဆက်ဆံနေမှုများကို မကြာခဏ ခံနေရ၍ စိတ်ညစ်ညူးမှုများနှင့် ရင်ဆိုင် နေရသည်။ ယခုလို မိခင်ဖြစ်သူ၏ စောင်းမြောင်းပြောဆိုမှု၊ ဆက်ဆံနေမှု၊ တမင်တကာ ရန်လိုပြုမှုများကို မြင်ရင်တစ်ယောက် လယ်ထဲမှာ တစ်နေ့ လုံး ပင်ပင်ပမ်းပမ်း အလုပ်လုပ်ပြီး ပြန်လာတိုင်း ကြုံတွေ့နေရသည်။

သို့သော်လည်း သစ်ငုပ်များလို နွဲ့ပါများတော့ ယိုင်နွဲ့လာခဲ့သလို လူရိုးလူအေးဘဝဖြင့် တစ်သက်လုံးနေထိုင်လာခဲ့သော မြင်ရင်တစ်ယောက် မှာတော့ ကျောပူသာခံချင်သည် နားပူခံနိုင်သူဖြစ်သည်။

မိမိရင်ထဲမှာ ပေါက်ဖွားလာနေသော ဒေါသအစိုင်အခဲကို မကြာ ခဏ ခြုံသိပ်ခံစားနေရသည်။ မိမိတစ်ယောက်တည်း အိမ်ထောင်စုတစ်ခု၏ စားဝတ်နေရေးကို ကုန်းရုန်းရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ပေးနေပါလျက် မကြာခဏ ပြဿနာကို ရှာဖွေတီးနေသော ယောက္ခမကြီးဖြစ်သူအပေါ် ဘဝင်မကျနိုင် ဖြစ်နေသည်။

မိမိအိမ်ထောင်စုအပေါ် စေတနာထား လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေပါ လျက် မိမိအပေါ် အကောင်းမမြင်ဘဲ အမြဲတမ်း ငြူဆူစောင်းမြောင်းကာ ပြဿနာရှာနေသည့်အပေါ် စိတ်ထဲဝယ် အကြိတ်အခဲလို ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရ သည်။

ခင်မြတ်မမျှမှာလည်း မိခင်ကြီးနှင့် လင်ဖြစ်သူကြားမှာ ဆက်ဆံ ရေး ကျဉ်းကျပ်ကာ မိခင်ကြီး၏ မကြာခဏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေခြင်းကို မကြာခဏ ခံနေရသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့်၊ အေးချမ်းသာယာနေ သော အိမ်ထောင်စုထဲဝယ် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လိပ်ခဲတင်းလင်း ဆက်ဆံရေး မျိုးဖြင့် ကြုံတွေ့နေရနည်။

|၄|

“နေပါဦးဗျ ... ခင်ဗျားအပေါ် ယောက္ခမကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ခုလို ဆက်ဆံရေးကြုံနေရတာလဲ”.

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုကျော့ကတံ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က အမှား အယွင်းမရှိအောင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်နေပါလျက် တမင်တကာ ပြဿနာ ရှာခံနေရတယ်”

“ဒါနဲ့ပဲ ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး သတ်ပစ်လိုက်ရောလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျုပ်အပေါ်မှာ ကျုပ်မသိတဲ့ အမှားကြီးတစ်ခု သူတို့ ကျူးလွန်ထားခဲ့တာကို ယော်မှာစိုးတော့ ကျုပ်မလုပ်ရဲအောင် တမင် တကာ ပြဿနာရှာ အနိုင်ကျင့်နေတာပါ”

“ဘယ်လိုအမှားမျိုးကို ကျူးလွန်ထားလို့လဲ ...”

ကျွန်ုပ် မေးမြန်းခဲ့သည်ကို ကြိုးသမားမြင်ရင်သည် လက်ထဲမှ ဦးဦးလှန်း ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို အားရပါးရ ဖွာရွှံ့ကနေလိုက်ပြီးနောက်မှာ ဆောက်ပါအတိုင်း ဆက်ပြောနေသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ မိမိလယ်ယာမြေလေးဆီမှနေ လုပ်ငန်းကို ခပ်စော စောသိမ်းပြီး အိမ်ဆီပြန်လာနေသည်။ လုပ်ငန်းမပြတ်နိုင်သေးတာကြောင့် ခေါက်တူးတစ်လက်ကို ပုခုံးပေါ်ထမ်းကာ ပြန်လာနေသည်။

သူရိန်စာပေ

၁၄၃ မြေအင်

မိမိတစ်နေ့တာလုံး လယ်ကွင်းထဲမှာ ရေဖောက်ထုတ်ခြင်းလုပ်ငန်း တို့ လုပ်ကိုင်နေခဲ့သော်လည်း ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ငွေခင်၏ ခန်းခန့် စကား များက နားထဲမှာ မထွက်နိုင်ဘဲ အခါမလပ် ကြားနေရသည်။ ဒါကြောင့် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့် အလုပ်စောစောသိမ်းကာ ပြန် လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပြန်လာနေစဉ် ရွာထိပ်ထန်းတောနားမှ ဖြတ်ပြန်လာစဉ် ထန်းရည်ဆိုင်ထဲမှာ ရွာသားတစ်ဦးက ရင်းရင်းနီးနီး လှမ်းခေါ်နေသည်။

“ဟေ့ ... မြဂေါင် ... လာပါဦးကွ”

ထန်းရည်ဆိုင်လေးထဲတွင် ဝိုင်းဖွဲ့သောက်စားနေကြသော ရွာကာ လသားများထဲမှ ခင်မြတ်ကို အသေအလဲ ကြိုက်ခဲ့သော ဘိုနေဦးဆိုသူဖြစ် နေသည်။ ယခင်အခါကဆို ထန်းရည်ဆိုင်နားမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေ လည်း ထန်းရည်ကို တခါဘူးမျှ မသောက်တတ်ဘဲ နေခဲ့သည်။

ယခုတော့ စိတ်ထဲမှာ မအိမသာ ဖြစ်လာနေသောကြောင့် စိတ်ဖြေ လက်ပျောက် ထန်းရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အများတကာ ထန်းရည် သောက်နေကြသော်လည်း မြဂေါင်မှာ သောက်လေ့သောက်ထမရှိသော ကြောင့်လည်း ထန်းရည်ဝိုင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မြဂေါင် ... မင်းမှာလဲ တစ်နေ့ ... တစ်နေ့ အလုပ်ခွဲလက် ပြတ်တယ်မရှိဘူး၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာပုံမပေါ်ဘူး”

“အေးကွာ ... ငါ့ယောက္ခမကြီးက မလွယ်ဘူးကွ ငါ ဒီလောက် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးနေတာတောင်မှ အကောင်းမမြင်ဘူး၊ အမြဲ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတာပဲ”

“ဟား ... ဟား ... မင်းက နဟားကြိုး အထိုးခံရတာတောင် ဘွတ်အဲလို့အော်ပြီး ခိုင်းစားလို့ အားမရသေးဘူးကိုး၊ နောက်ပြီး သူ့သမီး ခင်မြတ်ကိုလဲ နွားမရွံ့ပိတ်ပြီး လက်ကြိတ်ထိုး ထည့်ပေးစားခံရသေးတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... ဘိုနေဦး မင်း ဘာလူပါးဝစကားပြောတာလဲ”

“ဟား ... ဟား ... ငါကမင်းကို စေတနာနဲ့ သတိပေးနေတာကွ”

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ရွာထဲနှင့်ကောက်မိုးဆွေး ၁၅၅

မင်းခင်မြတ်ကို သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ မြို့ကြီးသားနဲ့ လွန်လွန်ကြားကြားတောင် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီးပြီ။ အဘွားကြီးက လူလည်မကြီးကွ မြို့က သူ့မယားကြီးလိုက် လာမှ ဒီက အဖြစ်မှန်သိတော့ သူ့သမီးမိုက်ထဲ ကိုယ်ဝန်နှစ်လ ဖြစ်နေပြီ။ မင်းအမေကို အတင်းနားချ မက်လုံးပေးပြီး မင်းလက်ထဲ ထိုးအပ်၊ အမည် ခံလက်ထပ် ပေးစားခဲ့တာကွ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ... ဒီကိစ္စ ငါဘာမှ မသိလိုက်ပါလား ... တောက် ... သက်သက်လူလည်ကျတာ ခံရတာပဲ”

“အေးလေ ... မင်းဆိုတဲ့ကောင်က တစ်နေ့ကုန် လယ်ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတော့ ရွာထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စတွေ ဘာသိမှာလဲလို့”

မြဂေါင်တစ်ယောက် အဖြစ်မှန်ကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက် နှလုံး မိမိကို အမေ့ထိန်းချပြီး အတင်းအပူကပ်လို့ လက်ထပ်ပေးစားခဲ့သည် နားကို မျက်စိထဲမှာ တရေးရေး ပြန်လည်မြင်ယောင်လာနေသည်။

နောက်ဆုံး မိမိတစ်ခါမျှ မသောက်ဖူးခဲ့သော ထန်းရည်ဘိုးကို အမွှေပေါ်မှ လှမ်းဆွဲယူကာ ဘိုးလိုက်မော့သောက်ချနေတော့သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မြဂေါင် အရမ်းမသောက်နဲ့လေကွာ၊ မင်း အစိခါမှလည်း သောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“တောက် ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟုဆိုလျက် ထိုင်ရာမှ ဂဗူးရှူးထိုးထကာ ပေါက်တူးကို ပခုံးမှာ ထိပြီး ရွာဘက်ဆီ ဦးတည်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ ... ဒီကောင် တစ်ခါမှလဲ မသောက်ဖူးတဲ့ ထန်းရည်တွေကို အနှိန်ထိုး မော့သောက်ချသွားတာ တော့တော် ဒေါသထွက်သွားတဲ့ပုံပဲ၊ အဘကြီး ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွာ”

ဘိုနေဦးက သူ့လူများကို သတိပေးစကားပြောနေသည်။ မြဂေါင် တစ်ယောက် မိမိတစ်ခါမျှ မသောက်ခဲ့ဖူးသော ထန်းရည်တန်ခိုးက ပြလာနေ သည်ထင်သည်။ ရွာဆီဦးတည်သွားနေသော ခြေလှမ်းများပင် မမှန်ချင်တော့

အထဲကြိတ်ခဲမရနိုင်သော အညှိုးအတေးများက တလိပ်လိပ်တက်လာနေ သည်။

၁၆ = ခြောက်

မိမိအိမ်ခြံဝင်းစပ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ခြံဝင်းထဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မမြင်သဖြင့် ပိုမိုဒေါသပေါက်ကွဲထွက်ကာ...

“ဟဲ့ကောင်မ ... ခင်မြတ် ... ထွက်ခဲ့စမ်း”

မြဂေါင်၏ ဒေါသကြီး အော်ဟစ်ဆူပူနေသံကြောင့် နောက်တောတွင် ထမင်းအိုးငဲ့နေသော ခင်မြတ်တစ်ယောက် ချက်ချင်းအပြင်ထွက်မလာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ငွေခင်မှာ အိမ်ရှေ့တွင် ဘုရားပန်းလဲပြီးသွား၍ ဘုရားရှိခိုးရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် မြဂေါင်၏ ဆူဆူပူပူအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မိမိငယ်နိုင်လိုဖြစ်နေသော မြဂေါင်ကို ထုံးစံအတိုင်း ဆူဆဲမာန်မဲ ပြောဆိုရန် အိမ်ပေါ်ဝရံတကာမှ ဆင်းလာနေစဉ် ...

“ဟဲ့ကောင် ... နင်ကများ ငါ့သမီးကို ဟဲ့ကောင်မလို့ ဘယ်တုန်းက ခေါ်ဖူးလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ခေါ်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကြီး ဝင်မပါနဲ့ ဘေးထဲနေစမ်း”

“အံ့မယ် ... နင်လိုကောင်က ငါ့လို ယောက္ခမကိုတောင် ခင်ဗျားကြီးနဲ့ စော်စော်ကားကား ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေတယ်။ ငါ့သမီးက နောက်ဖေးမှာ နင်ပြန်လာရင် ဖြိုဖို့ဆိုဖို့ ချက်ပြုတ်နေတယ်။ နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားကြီး လူလည်ကျခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်း ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်မိန်းမ ကျုပ်မေးမလို့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ခွေးမသား ... စကားကို ဆင်ခြင်ပြော ဘာငါက လူလည်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ခင်ဗျားကြီး ကလိမ်ကကျစ်လှပပြီး ကျွန်မခင်ဗျားသမီး လင်ကောင်မပေါ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲ ဆွဲသွင်းပြီး နဖူးကြီးလို့ နွားကျခံခိုင်းတာမဟုတ်လား ...”

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်နွားထတ်နှင့်ကောက်မိုးဆွဲ ၁၁၇

“ဟုတ်တယ် ... နင်လိုနွားလိုကောင်ကို ငါ့သမီးနုနုထွတ်ထွတ်လေးဆို ပေးစားပါမလား ... နင်က လှည်းကျိုးထမ်းဖို့အဆင့်ပဲ ရှိတဲ့ကောင်”

ထိုစဉ် ခင်မြတ်သည် နောက်ဖေးတွင် ချက်ပြုတ်နေခဲ့ရာမှ လင်တော်မောင် မြဂေါင်နှင့် မိခင်တို့ တစ်ယောက်တစ်ဦးစား စကားများ ရန်ဖြစ်နေသဖြင့် ကမန်းကတန်းဆင်းပြေးလာပြီး ကြားဝင်တားဆီးနေသည်။

“ကိုမြဂေါင်ရယ် ... မူးလာရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောဆိုဖြေရှင်းကြပါ။ ရှင် မကျေနပ်ရင်လည်း ကျွန်မကိုပဲ သတ်ပါ”

“အေး ... သတ်မယ် ... သတ်မယ် ... နှစ်ယောက်စလုံး အရှင်ထားဘူး။ ငါ့ကို နွားလိုခိုင်းစားပြီး နွားမရွံ့ပိတ်လုပ်တဲ့ဟာတွေ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နင်လိုနွားက ဒီအဆင့်နဲ့ပဲ တန်တယ်ဟဲ့သမီး အပျိုဆို နင်လိုဟာနဲ့ ပေးစားဖို့ ဝေးသေးတယ်။ နင်လိုကောင်က အပျိုမစစ်တဲ့ တစ်ခုလပ်နဲ့ပဲ တန်တဲ့ကောင်”

ဪ ... ဟုတ်လား ခင်ဗျားလို လူလည်ကျတဲ့မိန်းမကြီးလည်း အာဒီပေါက်တူးနဲ့ပဲတန်တယ်။ ကဲကွာ ...”

မြဂေါင်က ဒေါသများ ဆူပွက်လာကာ ထန်းရည်သောက်ထားသည့်အရှိန်ဖြင့် ဘာဘာညာညာ စဉ်းစားချင်ချိန်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ လက်ထဲမှ ပေါက်တူးကိုလွှဲကာ ဒေါ်ငွေခင်လည်ကုပ်ဆီ ခုတ်ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဒုတ်”

“အား ...”

“အမလေး ... အမေ သေပါပြီ”

ဆိုသော ဆူဆူညာညာအော်ဟစ်လိုက်သံက ခြံဝင်းလေးထဲဝယ် ပွက်သွားသည်။ ပေါက်တူးခုတ်ခံလိုက်ရသော မိခင်ကြီးကို စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် ခင်မြတ်က ပြေးပွေ့ထူလိုက်သည်။

ဒေါ်ငွေခင်မှာ မြဂေါင်၏ ပေါက်တူးချက်ဖြင့် လည်ကုပ်နေရာမှ သွေးများ ရဲရဲနီလျက် အသက်ထွက်သွားသည်။ ယင်းအချင်းအရာကို မျက်လုံး

၁၈၈ ❀ စိတြအောင်

ထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရသော ခင်မြတ်မှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားကာ မြဂေါင်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ဆဲဆိုအော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။

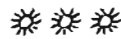
“မသာကြီး ... ကျွန်မအမေကို ရက်ရက်စက်စက် ပေါက်တူးနဲ့ ခုတ်သတ်တယ်။ ရှင့်လိုနွားက ကိုယ်အသုံးမကျဘဲ သူများကို ကိုယ်ထိ လက်ရောက် စော်ကားတဲ့ ... နွားကြီး”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... နင့်လို ကောက်ရိုးဆွေးမကိုလည်း ငါက မသတိဘူး။ နင်လည်း နင့်အမေ ကလိမ်ကျစ်မကြီးနောက် လိုက်သွားပေတော့”

“ခုတ်”

“အား ...”

မြဂေါင်က စကားအဆုံးမှာပဲ ပေါက်တူးကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ကာ ခင်မြတ်၏ ဦးခေါင်းဆီ ခုတ်ချလိုက်သည်။ ခင်မြတ်မှာ ပေါက်တူးခုတ်ခံလိုက်ရသော ဒဏ်ရာဖြင့် မချိုမဆံ့အော်ညည်းတွားကာ သွေးအိုင်ထဲဝယ် အသက်ပျောက်သွားခဲ့လေတော့သည်။ မြဂေါင်မှာ ထန်းရည်မှူးနေစဉ် အသိစိတ်ပျောက်ကာ သက်ရှိလူသား (၃)ဦးအား ပေါက်တူးဖြင့် ခုတ်သတ်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

[၁]

“ဟင် ... ဒါဆို ... ခင်မြတ်မှိုက်ထဲက ကလေးပါ အဆစ်ပါသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုကျောက်တံ”

“အေးဗျာ ... မိဘတွေရဲ့ အပြောအဆို မဆင်ခြင်မှုတွေကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ ရင်သွေးလေးပါ လူ့လောကထဲ ရှင်သန်ခွင့်မရပဲ အကြောင်းမဲ့ သက်သက် ဒုက္ခရောက်သွားရတယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ... ကိုကျောက်တံရယ်၊ ကျုပ်လည်း ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲထွက်လာပြီး မဆင်မခြင် လုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

“ကဲ ... ကိုမြဂေါင် ပြီးခဲ့တာတွေလဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီပဲလေ။ ဒုလောလောဆယ် ဒီလူသတ်မှုနဲ့ တရားရုံးက သေဒဏ်ကျခံစေဖို့ စီရင်ချက် ချမှတ်ခဲ့တာကို ကျုပ်တို့ လွတ်မြောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားပြောသွားတဲ့ အမှုသွားအမှုလာကို နားထောင်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ (Motive) လို့ခေါ်တဲ့ သတ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက လူမှုရေးပဋိပက္ခ ထစ်ခုကို ပွင့်လင်းမြင်သာအောင် အေးအေးဆေးဆေး မရှင်းလင်းခဲ့ကြတော့

သူရိန်စာပေ

၁၃၀ ❦ စိတြအောင်

ဒီမကျေနပ်ချက်တွေက တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပွားပြီး မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်လည်း ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မထိန်း ချုပ်နိုင်ဘဲ ဒေါသတွေက စုပြုံဖြစ်ပွားလာတော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ပစ်ခဲ့ တာပဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ... ကျုပ်တို့ အယူခံဌာနအနေနဲ့ကတော့ ကြိုးတိုက်ထဲရောက်နေတဲ့ ကြိုးသမားတစ်ယောက်ကို သေဒဏ်က နေ လွတ်မြောက်အောင် ဆွဲထုတ်ပေးရမှာပဲ”

“အားကိုးပါရစေ ... ကိုကျောက်တံရယ် ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပေး ပါဗျာ”

“သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့လေ ... ခင်ဗျားခုတ်ထည့်လိုက်တဲ့ ပေါက်တူးချက်မိသွားတဲ့ သားအမိတွေရဲ့ သေဆုံးသွားရတဲ့ အကြောင်းရင်း (Cause of death) ကို အသေးစိတ် ဆန်းစစ်ကြည့်ဖို့လိုမယ်။ အမှန်က ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တင်ကူးကြရွယ်ချက်မရှိပါပဲ အခြေအနေအရ ထန်းရည် ကလည်းမူး၊ ဒေါသကလည်း ပေါက်ကွဲနေတော့ မဆင်မခြင် ဂမ္မိုးရှူးထိုး လုပ်သွားခဲ့မိတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တစ်ခုခက်နေတာက အခင်းဖြစ်ပွားနေချိန်မှာ ခင်ဗျားလက်ထဲ မှာကိုင်စွဲလာတဲ့ လူသတ်လက်နက် ပေါက်တူးကို ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်လာခဲ့လဲဆိုတာ အဓိက ဖြေရှင်းရမယ့် အချက်ပဲဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ...”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြိုးသမားမြဂေါင် နားလည်သဘောပေါက်စေရန် မည်သို့ မည်ပုံရှင်းပြရမည်ကို စဉ်းစားတွေးတောကြည့်နေသည်။ ယခုအခူ ဖြစ်စဉ်မှာ အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ ကြိုးသမားမြဂေါင်သည် မိမိလယ်လုပ် ငန်းခွင်သိမ်းပြီး မိမိအိမ်ဆီ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူရိန်စာပေ

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်နှားထိန်းကောက်ရိုးဆွေး ❦ ၁၃၁

သို့သော်လည်း အိမ်မရောက်မီ ရွာထိပ်တန်းရည်ဆိုင်ဝယ် ရွာထဲ မှ ကာလသားများနှင့် တွေ့ပြီး ၎င်းတို့၏ ပြောစကားများကို ကြားသိခဲ့ရာမှ မိမိဘဝအဖြစ်မှန်ကို သိရှိသွားခဲ့သည်။ မိမိဘာသာ ရိုးရိုးအေးအေး လုပ်ကိုင် စားသောက်နေသူအပေါ် သေဆုံးသူ မိသားစုမှ ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက် အကြံ အစည်ကြောင့် သူများလည်းကူး၊ ဝင်ထမ်းရသည့်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ သဖြင့် အရှက်ရခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ မိမိအပေါ် နေ့စဉ်ဆက်ဆံပြောဆိုနေသော ယောက္ခမကြီး ၏ စကားများသည် မိမိနားထဲဝယ် သံရည်ပူနှင့် အလောင်းခံနေရသလို အခံရခက်နေသည်။ ဒေါသမီးက ရင်ထဲမှာ ဖွဲမီးပမာ တဖြေဖြေလောင်ကျွမ်းခံ နေရသည်။

ယခုလို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သွားပြီး ဖြစ်ရပ်မှန်ကို သိရှိသွားသော အခါ ရင်ထဲမှ ဒေါသဖွဲမီးကို မီးလောင်ရာ လေပင့်သလို အခြေအနေမျိုး ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ရင်ထဲမှ ဒေါသကို မထိမ်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ အိမ် ဆီသို့ ဖုတ်ပူမီးတိုက်ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခက်နေသည်က ယခုလို ဒေါသ ပေါက်ကွဲထွက်နေစဉ် လက်ထဲမှာ တစ်ပါးတည်းပါလာသော လူသတ် လက်နက်ဖြစ်သည့် ပေါက်တူးသည် ပြဿနာဖြစ်ပွားခြင်း၏ အဓိကဖြစ်နေ သည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... ကိုမြဂေါင်၊ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ ပေါက်တူးကြောင့် လူသတ်မှု မြောက်သွားခဲ့ရတယ်။ အမှန်က ခင်ဗျားအနေ နဲ့ ဒီသားအမိကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာတော့ မှန်တယ်။ သူတို့ကို ကိစ္စတုံး စီရင်ဖို့ တင်ကူးကြရွယ်ချက်မရှိဘဲ လတ်တလော အခြေအနေကြောင့်သာ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသွားရတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြနိုင်ဖို့က အဓိက ပဲဗျ”

“ဆရာပဲ ကြည့်ကောင်းအောင် ရေးလိုက်ပါဗျား အမှန်ကတော့ အဖြစ်မှန်က ကျွန်တော် ပြောပြခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ”

သူရိန်စာပေ

၁၉၂ ❀ စိကြအောင်

“ဟုတ်ပြီလေ ... ကျွန်တော်ဒီလူသတ်မှုနဲ့ ပါတ်သတ်ပြီး ပြုလုပ်မှုတစ်ခုသည် တင်ကူးကြံရွယ်သော ပြုလုပ်မှုဖြစ်သည်။ မဖြစ်သည်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ဇောင်းပေးရေးသားတင်ပြနိုင်မှ သေဒဏ်ကနေ ကျွန်းဒဏ်ကို ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်မယ့် အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးသမားမြင်အား အမှုသွားအမှုလာအပေါ်မှာ ခြုံငုံသုံးသပ်ကာ တင်ပြရေးသားပေးမည်ဟု ပြောဆိုပြီး တိုက်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်ထောင်ကျရုံးသို့ ပြန်ရောက်လာပြီးသောအခါ စားပွဲပေါ်မှ ရာဇသတ်ကြီး (ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ) တွင် ဖော်ပြပါရှိသော ပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ) နှင့် ပတ်သတ်၍ လှန်လျှော့ဖတ်ရှုကြည့်မိသည်။

ပုဒ်မ(၃၀၂)။ ။ မည်သူမဆို လူသတ်မှု(ပုဒ်မ ၃၀၀) ကို ကျူးလွန်လျှင် ဤပုဒ်မအရ ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သည်။ ပထမပိုင်း- ဒုတိယပိုင်းဟု ခွဲခြားခြင်းရှိသည်။

ပထမပိုင်း

(က) ကျူးလွန်သူသည် ကျွန်းဒဏ်ခံနေရသူဖြစ်လျှင်	} လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်လျှင် သေဒဏ်၊
(ခ) တင်ကူးကြံရွယ်ခြင်း ရှိသူဖြစ်လျှင်	
(ဂ) ၇ နှစ်ခံထိုက်သည့် ပြစ်မှုကျူးလွန်နေစဉ်	
- ငွေဒဏ် ခံရမည်။

ဒုတိယပိုင်း

အခြားလူသတ်မှုဖြစ်လျှင် ကျွန်း(သို့မဟုတ်) ၁၀နှစ်၊ ရှင်းလင်းချက်။ ။ ပြုလုပ်မှုတစ်ခုသည် တင်ကူးကြံရွယ်သော ပြုလုပ်မှုဖြစ်သည်။ မဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်မှာ ကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာဖြစ်သည်။

သုရိန်စာပေ

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်နွားတံနှင့်ကောက်ရိုးဆွေး ❀ ၁၉၃

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသော ရာဇသတ်ကြီးစာအုပ်မှာ ပါရှိသည့် အချက်များကို အနုလုပ်ပဋိလုံ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်နေလေသည်။

ကြိုးသမားမြင်အနေဖြင့် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်လာခဲ့သည်မှန်သော်လည်း မိမိကြိုတင်သတ်ဖြတ်ရန် စီစဉ်ထားရှိမှုမရှိဘဲ အိမ်သို့ ပြန်ရိုးပြန်စဉ်အတိုင်း လယ်လုပ်ငန်းခွင်တွင်သုံးသော ပေါက်တူးတစ်လက်ကို အလုပ်သိမ်းပြီး ပြန်လာချိန်တွင် နေ့စဉ် တစ်ပါးတည်း ယူဆောင်ပြန်လာနေကျဖြစ်ပေသည်။

အကယ်၍ မိမိအယူခံလွှာရေးရာတွင် ပုဒ်မ ၃၀၂ ၏ ပထမပိုင်းနှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း ဖော်ပြရေးသားနိုင်လျှင် ဒုတိယပိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်သောကြောင်းခြင်းရာကိုသာ ပေါ်လွင်အောင် ရေးသားတင်ပြနိုင်ဖို့ လိုပေသည်။

ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကြိုးသမားမြင်၏ အယူခံလွှာကို ၎င်း၏ မူခင်းဖြစ်စဉ်ပေါ် အခြေခံကာ ဥပဒေစီရင်ထုံးများ၊ ဥပဒေသများဖြင့် ထောက်ပြကာ အမှုဖြစ်ပွားလာရခြင်းအကြောင်းရင်းကို အထက်မှ ခြုံငုံသုံးသပ်နိုင်စေရန် ဖော်ပြရေးသားခဲ့လေတော့သည်။

နောက် မြို့နယ်တရားရုံးမှ သေဒဏ်စီရင်ချက်ချမှတ်ခဲ့သော မိတ္တူနှင့်အတူ ဗဟိုတရားရုံးသို့ (၇)ရက်အတွင်း အချိန်မီ တင်သွင်းနိုင်ရန် လုံးပမ်းနေခဲ့ရလေသည်။

မကြာမီသော ကာလတွင် ကြိုးသမားမြဂေါင်နှင့် ပတ်သက်၍ နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်မှ အမိန့်ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။ ဗဟိုတရားရုံးတော်တွင် အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းကို ပလဝံခံခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် စုံညီခုံရုံးဆီ စောဒကမှု ထပ်မံတင်သွင်းသောအခါမှ တရားရုံးချုပ်မှ ယင်းအမှုကို ပြန်လည်စိစစ်ပြီး မြဂေါင်အပေါ်မူလက ချမှတ်ထားသော အောက်ရုံးအမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပြီး သေဒဏ်အစား တစ်သက်တစ်ကျွန်းပြစ်ဒဏ်ကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ပေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ကြိုးတိုက်ခန်းထဲရှိ ကြိုးသမားမြဂေါင်ထံသွား၍ သတင်းကောင်း ပေးခဲ့နိုင်တော့သည်။ မြဂေါင်မှ ၎င်း၏သတင်းကို လာရောက်ပြောဆိုသည်ကို မယုံမရဲ ဖြစ်နေရှာသည်။

နောက်ထောင်ကျရုံးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးကိုယ်တိုင် အယူခံနိုင်သောစာကို ထုတ်ပြပြီး ပြောဆိုမှ ယုံကြည်လက်ခံသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ... ဆရာကိုကျောက်တံရယ်၊ ကျွန်တော့်အသက်က အမေမွေးခဲ့တဲ့အသက် မဟုတ်တော့ဘဲ ဆရာကယ်တင်ခဲ့တဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်ရှာသတ်နှင့်ကောက်ရိုးဆွေ ၁၉၅

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ... ကိုမြဂေါင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရသာ အယူခံကို ရေးသားတင်သွင်းပေးတာ။ ခင်ဗျားရဲ့ မိဘအပေါ် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းပြီး အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေကြောင့် သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ စောင့်ရှောက်ကူညီပေးခဲ့လို့ ခုလို သေတွင်းက လွတ်ရတာပဲ”

“ဒါလည်းဒါပေါ့ ... ဆရာရယ်၊ ဆရာရဲ့ ရှေ့နေအတတ်ပညာနဲ့ ကျွန်တော်အမှုကို အချက်အလက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံ တင်ပြလျှောက်ထားနိုင်ခဲ့လို့ သေဒဏ်က ကျွန်းဒဏ်ပြောင်းရပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ အသက်မသေတာကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ်”

မကြာခင် တိုက်ထောင်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲဆီ ရောက်လာပြီး တိုက်လုံခြုံရေး ကြိုးတိုက်စောင့်ဝန်ထမ်းအား တိုက်ခန်းသော့ထုတ်ပေးပြီး တိုက်ထဲမှ လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

မြဂေါင်တစ်ယောက် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှ အသက်ရှင်လျက် လွတ်မြောက်လာသည်ကို ဘဝတူ ကြိုးသမားအားလုံး ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုနေကြလေသည်။ မြဂေါင်မှာ ကြိုးဒဏ်မှလွတ်ပြီး အိပ်ဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထောင်ဒဏ် ဆက်လက် ကျခံရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ မြဂေါင်သည်ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှ ကြိုးသမားအဖြစ် လွတ်မြောက်လာပြီး နောက်မိန်းကျေးလ်ရုံးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးက အိပ်ဆောင်အမှတ်(၄) ထောင်ကျဆောင်သို့ ထောင်ကျအကျဉ်းသားအဖြစ် လွှဲပြောင်းခွဲဆောင်ပေးလိုက်သည်။

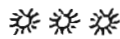
မြဂေါင်အား အိပ်ဆောင်အမှတ် (၄) ထဲရှိ တောင်ယာဘုတ်တွင် ထာဝန်ပေးခိုင်းစေထားသည်။ မြဂေါင်တို့လို တစ်သက်တစ်ကျွန်းပြစ်ဒဏ် ကျခံလာရသော နှစ်ကြီးအကျဉ်းသားများကို ထောင်တွင်းရှိ တောင်ယာစားဖိုကြီး အလုပ်ကြီးဘက် နေရာများတွင် ဆက်လက်တာဝန်ပေး လုပ်ကိုင်စေသည်။

၁၃၆ မိမိကြွေးအောင်

ကျွန်ုပ်အယူခံ မောင်ကျောက်တံသည် လူတစ်ယောက်၏ အသက်ကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်နိုင်လိုက်သောကြောင့် လူသတ္တဝါအားလုံးပေါ် မေတ္တာရှေ့ထားလျက် ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထောင်ထဲမှာတော့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် ကင်းမဲ့နေသော ကြိုးသမားတစ်ဦးအား ကြိုးစင်ပေါ်မရောက်ရအောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဂုဏ်သတင်း ပိုမို ကြီးမားလာတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် မိမိထောင်ဒဏ်ကျခံနေရသော ကာလမှ မလွတ်မြောက်သည့် အချိန်ထိ ထောင်ထဲတွင် ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရသော ထောင်ကျများ၊ ကြိုးသမားများကို ပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်မြောက်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးသွားမည်ဟု သန့်ရှင်းချထားခဲ့လေတော့သည်။

မိမိကြွေးအောင်

မိမိကြွေးအောင်
ချွေးချွေးချွေး

စိတ်လှုပ်ရှားစရာတစ်ခုခုကြောင့် ဂဏ္ဍာမငြိမ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ လူတစ်ဦးထွက်လာသည်။ သူသည် အပြင်ဘက်ရှိ ကားပါကင်တွင် ရပ်ထားသည့် ဆိုင်ကယ်အနီးသို့ အရောက် ခါးမှာထိုးထားသည့် အော်တိုမစ်တစ်ပစ္စည်းကိုယူ၍ ကျည်ကတ်ထဲတွင် ကျည်ရှိမရှိ စစ်ဆေးသည်။

ထို့နောက် အရေးရှိလျှင်သုံးနိုင်စေရန် အသင့်ပြင်လျက် ခါးမှာ ပြန်ထိုးရင်း ဟဲလ်မက်ကိုဆောင်း၍ ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်သွားသည်။

ဆိုင်ကယ်စီးလာသူက ချယ်ရီပင်အောက်မှ လူအနီးသို့အရောက် ဆိုယ်ကယ်ကို တိခန့်ရပ်လိုက်သည်။

အနွေးထည်ထူထူကြီးနှင့်လူက ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ တက်ထိုင်၏။ ဝက်သတ်မထားသည့် ဆိုင်ကယ်က အရှိန်နှင့်မောင်းထွက်သည်။ နှင်းထုက ပိုမိုသိပ်သည်းစွာ ...။

[၁]

လားရှိုးမြို့ကို နှင်းထုက ဖုံးအုပ်ထား၏။ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း၏ ဆောင်းသည် အအေးဒဏ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ပွဲ့နှောင်လျက်ရှိသည်။

ဝန်နဝါရီလ၏ ညတစ်ည...။

အဝတ်အစားခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ခေါင်းစွပ်အနွေးထည်ထူထူကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် လျှပ်စစ်မီးရောင်စုံဖြင့် ပျိုးပျိုးပြက်ပြက် လင်းလက်နေသည့် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင်ရပ်၍ လူလုံးပြရင်းအတွင်းသို့ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် တစ်ဝက်သာသာသောက်ရသေးသော လက်ကြားထဲမှ စီးကရက်ကို အောက်ပစ်ချလျက် ဖိနပ်ဦးနှင့် နှင်းခြေ၏။ ထို့နောက် ရပ်နေရာမှ လျှောက်ထွက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် မှောင်ရိပ်ကျသည့် ချယ်ရီပင်တစ်ပင်၏အောက်၌ရပ်၍ အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှို့ရှိုက်ဖွာနေပြန်သည်။

လွန်ကဲသည့် အအေးဒဏ်ကြောင့် သူသည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရပ်မနေနိုင်။ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်နေ၏။

[၂]

တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည့်ဆိုင်ကယ်သည် နှင်းမှုန်ထူကြားသို့ ထွင်းဖောက်တိုးဝင်၏။ မိုတ်တုတ်တုတ်လင်းလက်နေသည့် လမ်းမီးတိုင်များကို ဖြတ်သန်း၍ လူပြတ်သည့် လေယာဉ်ကွင်းဘက်သို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

ကြမ်းတမ်းသည့် ဆောင်းအအေးဒဏ်ကြောင့် ထင်၏။ လမ်းပေါ်တွင် လူအသွားအလာ ကျပ်ပါးသည်။ ဆောင်းလေသည် ဆိုင်ကယ် ပေါ်မှ လူနှစ်ဦးစလုံးကို အသည်းခိုက်တမျှ အေးစိမ့်နေစေ၏။

ဆိုင်ကယ်မောင်းသူက နောက်သို့ ခေါင်းကိုအနည်းငယ်စောင်းလျက်။

“ဆိုပါဦးကွဲ့။ ဘာထူးလို့လဲ စိုင်းယွန်းရဲ့”

“WY စာတန်းပါတဲ့ ဆေးပြားတစ်ပြားကို (၉၀) နှုန်းနဲ့ ရောင်းမယ့်လူရှိတယ်လို့ သတင်းရတယ် ဆရာဒေါ်လာ”

“သေချာလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ရတဲ့သတင်းကို အတည်ပြုနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်သေသေချာချာ စုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီ”

“သူ့ဆီမှာ ဘယ်လောက်ရှိသတဲ့လဲ”

သူရိန်စာပေ

“ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာတော့ အတိအကျမပြောနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု သူရောင်းမှာကတော့ ငါးသောင်း (၅၀၀၀၀)တဲ့”

“ဘာကွဲ့။ ငါးသောင်း... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာဒေါ်လာ”

ဆိုင်ကယ်မောင်းနေသည့် ရဲတပ်ကြပ်ကြီးဒေါ်လာက စိတ်ဝင်စားမှုကို ထိန်းချုပ်မထားနိုင်လောက်အောင်ပင်။

ဒေသတွင်း မူးယစ်ဆေးဝါး နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့များသည် အပြင်းအထန် ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီး၍ ထိရောက်ဟန့်တားလောက်သော ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်နေသည့်ကြားမှ ဒုစရိုက်သမားများသည် အတင့်ရဲရွာ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချမှုများ ရှိနေသည့်အတွက် တအံ့တသြဖြစ်ရလေသည်။ သူသည် သက်မောတစ်ခုကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို တွေးတွေးဆဆဖြင့် စဉ်းစားသည်။ စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်ကြည့်၏။ မိအောင်ဖမ်းမှ ဖြစ်မည်ဟူသော အသိက ဦးဆောက်မှာ လှုံ့ဆော်နေသည်။

ဤမျှများပြားလှသော စိတ်ကြွရူးသွပ်ဆေးပြားများအား မိအောင်ဖမ်းနိုင်ပါက လူငယ်ထုအတွင်း နက်ရှိုင်းစွာတိုးဝင်၍ လူမှုဒုက္ခများ ပေးအားမည်မဟုတ်ပါလား။ သူ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အဲဒီကောင်ကို ဖမ်းမယ်ကွာ”

စကားစပြတ်နေရာမှ တုံးတိတ်ကြီးထွက်ပေါ်လာသည့် ဒေါသအသံနေသော အသံဖြစ်၏။ ဆိုင်ကယ်နောက်မှ သတင်းပေးသူ စိုင်းယွန်းက ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု အလိုက်သင့်ပြန်ပြောသည်။

ထိုစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်မောင်းလာနေသည့် ကားတစ်စီး၏ မီးဆောင်ကြောင့် စိုင်းယွန်းက ဒေါ်လာ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ကွယ်၍ သူ၏မျက်နှာကို ဝှက်ထားလိုက်သည်။

“သတင်းကွင်းဆက် မပြတ်စေနဲ့။ မနက်ကျရင် ကြီးကြပ်သူကို ဆက်သင့်မယ်။ ပြီးရင် မင်းဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောမယ်။ ဟုတ်ပြီ... ”

သူရိန်စာပေ

၂၀၂ ❀ ခုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဒေါ်လာ”

အရှိန်နှင့်မောင်းနှင်လာသော ဆိုင်ကယ်က လေယာဉ်ကွင်းအနီးသို့ ပင် ရောက်လာနေပြီ။ လာရင်းကိစ္စ ပြတ်သွားပြီမို့ ဒေါ်လာကလား လမ်း အတိုင်း ပြန်ကွေ့၍ မြို့ထဲဘက်သို့ ပြန်မောင်းလာသည်။

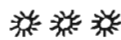
“ပိပိရီရီတော့ ရှိပါစေနော်။ မင်း သူတို့နောက် လိုက်နေတယ် ဆိုတာ သိသွားရင် အစီအစဉ်ပျက်သွားမယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ...။ ကျွန်တော်လည်း အသိမခံရဲပါဘူး။ သူတို့ သိသွားတဲ့နေ့ဟာ ကျွန်တော်သေတဲ့နေ့ပဲဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါ တယ်”

“ဘာလဲကွ ... မင်းကြောက်နေပြီလား”

“မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် ကြောက်တော့ကြောက်တာပေါ့ ဆရာ ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကျေးဇူးကို မတုံ့ပြန်ရသေးတဲ့အတွက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်လုပ်မှာပါ”

အမာခံသတင်းပေးဖြစ်သူ စိုင်းယွန်း၏ တုံ့ပြန်စကားကြောင့် ဒေါ်လာ ကျေနပ်သွားသည်။ သူနှင့် ကိုယ်၏ ဆုံစည်းမှုကိုလည်း သတိထား ဖြစ်သွား၏။

[၃]

ဘိန်းဖြူဆပ်ပြာခွက် (၁၀) ခွက် အရောင်းအဝယ်လုပ်မည့် သတင်း တစ်ခုကို ရသည်။ ရရှိသည့်သတင်းအတိုင်း အမာခံသတင်းပေးကို ဖမ်းဆီး နိုင်ရန် စည်းရုံးသောအခါ သတင်းပေးထံမှ မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြား ရသည်။

“ဆရာကို ကြိုပြီး တစ်ခု Request လုပ်ချင်တယ်”

“ဘာလဲ ... ပြောလေ”

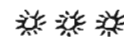
“အခုရတဲ့ သတင်းထဲက ပွဲစားလုပ်တဲ့ စိုင်းယွန်းဆိုတဲ့ကောင် ဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဗျ။ ဒီသတင်းကိုလည်း သူ့ဆီကပဲ ကျွန်တော် ရတာပဲ။ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ဆရာလွှတ်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဆရာကို အစအဆုံးကူညီမယ်”

တောင်းဆိုမှုကို မလိုက်လျောလျှင် လုပ်ငန်းဖြစ်မည်မဟုတ်။ သည် လောကမှာ သည်လိုတောင်းဆိုမှုမျိုးတွေ ရှိတတ်သည်ဟုလည်း မဆွဲကပ် ပြောဖူးထားသည်။

အမာခံသတင်းပေးအလိုကျ လိုက်လျောမှသာ လိုချင်သည်ကို ရမည်ဖြစ်သည်။ ထောင်မြင်ရာစွန့်ဟု သဘောထားရမည်ပင်။

“ကောင်းပြီလေ... ငါကတိပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ငါ ဒီလို ညှိထားတယ်ဆိုတာတော့ သူလုံးဝမသိပါစေနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

နောက်တစ်နေ့ .

အိမ်တစ်အိမ်ထဲတွင် ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ်လုပ်နေစဉ်မှာပင် ပစ္စည်းများနှင့်အတူ လူသုံးယောက်ကို လက်ပူးလက်ကြပ် ပမ်းဆီးရမိသည်။ လူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဝယ်လက်၊ တစ်ယောက်က ရောင်းသူနှင့် ပွဲစားတစ်ယောက်။

ပွဲစားဆိုသူက ဝယ်မည့်သူနှင့် ရောင်းမည့်သူကို ချိတ်ပေးသည်။ ရှေးညီပေးသည်။ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားလျှင် သူက ပွဲခရသည်။

သုံးယောက်စလုံးကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။ မပျော်လင့်ဘဲ အဖမ်းခံလိုက်ရသဖြင့် သုံးယောက်စလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ အဖွဲ့ဝင်များလက်သို့ ဝယ်သူနှင့် ရောင်းသူကို အပ်လိုက်သည်။ ပွဲစားကို သူက ခေါ်ထားလိုက်၏။

“မင်းက ပွဲစားနော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“စိုင်းရွှေစုံကို မင်းသိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ”

သူရိန်စာပေ

“မင်းနာမည်က စိုင်းယွန်းလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

ရွှေစုံပြောထားသူ မှန်နေပြီဖြစ်၏။ ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း လွှတ်ပေးရမည်ပင်။ သို့သော် သည်အတိုင်းလွှတ်ပေးလို့ကတော့မဖြစ်။ သူ့ဆီက တန်ရာတန်ကြေးတစ်ခုခု ပြန်ယူရမည်။

“ဒီအမှု ရုံးတင်တရားစွဲရင် မင်း ထောင်ဘယ်နှနှစ်ကျမယ် ထင်လဲ”

“မ ... မသိပါဘူး ဆရာရယ်”

“အေး ... မသိရင် မှတ်ထား။ အနည်းဆုံး (၁၅) နှစ်၊ အနှစ် (၂၀) ကျမယ်ကွ”

စိုင်းယွန်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ စိုဝေနေသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့ကို သနားစဖွယ်ကြည့်သည်။

“စိုင်းရွှေစုံနဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ မင်းကို ငါကယ်လို့တော့ ရတယ်”

“ကယ်ပါဦး ဆရာရယ်”

စိုင်းယွန်းက သူ့ခြေထောက်အနီး ဒူးထောက်၍ တောင်းပန်သည်။ သူ့အသံတွေက တုန်ရင်နေရာမှ ရှိက်သံပါလာသည်။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေက သွင်သွင်စီးကျလာ၏။

သည်အတိုင်းပါပင်။ ဒုစရိုက်သမားများ ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီး၍ အဖမ်းအဆီးခံရတော့မှ နောင်တရတတ်သည်။

“ဒီမှာ စိုင်းယွန်း... မင်း ငါ့ကို ကူညီမယ်ဆိုရင်တော့ ငါမင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ ဆရာ။ ပြောပါဆရာရယ်။ ကျွန်တော် ဆရာခိုင်းတာ လုပ်ပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကို မပမ်းပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ ဇနီးနဲ့သားသမီးငါးယောက်အပြင် အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေရတဲ့သူပါ ဆရာရယ်။ အခုလည်း စီးပွားရေးမပြေလည်လွန်းလို့ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်မိတာပါ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်ကို သနားပါ နော် ... နော် ...”

သူရိန်စာပေ

၂၀၆ ❀ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

“ကောင်းပြီလေ ...။ မင်းစကားကို မင်းမြဲမြဲမှတ်ထားပါ။ ငါ အကူအညီလိုရင် တောင်းမယ်။ ကဲ ... မင်းသွားတော့”

လက်ထိတ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ စိုင်းယွန်းက သူ့ကို ထိုင်၍ ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။

“ဆရာအတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ လဲချင်လဲရပါစေ။ လိုတာပြောပါ ဆရာ။ တကယ်လို့ ဆရာ့ကို ဆက်သွယ်ချင်ရင်...”

“ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်အမည်က ဒေါ်လာ”

[၁]

“တီး...တီး...တီး...”

တိတ်ဆိတ်မှုကို ထွင်းဖောက်ပေါ်လာသည့် မော်တော်ကားဟွန်း သံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြောင့် အတွေးထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ရသည်။

ပစ္စက္ခအခြေအနေမှာ သူမောင်းလာသည့် ဆိုင်ကယ်က မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မောင်းလာနေသည့် မော်တော်ကားတစ်စီးနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင် အ နေအထား။

သူက ဆိုင်ကယ်ကို အချိန်မီ လမ်းဘေးသို့ ဆွဲချပစ်လိုက်သည်။ လက်မတင်လေး ...။ ပွတ်ကာသီကာ လွတ်သွားခြင်း ...။

ကားပေါ်မှ အမနာပစ္စက္ခသံများက နားအစုံအတွင်းသို့ ရုန်ရင်းစွာ တိုးဝင်လာ၏။ ကားက လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပွတ်ကျော် သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ဆရာ ...။ ငိုက်သွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ အတွေးလွန်သွားလို့ပါ”

သူ့ဆိုင်ကယ်က ခြုံ့ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ စိုင်းယွန်း ဆင်းနေကျနေရာတွင် သူက ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ပေးလိုက်သည်။ စိုင်းယွန်း တ အမှောင်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်တိုးဝင်သွား၏။

ညက နက်သည်ထက် နက်လာပြီ။

ကြီးကြပ်သူက မယုံမရဲနှင့် တပည့်ဖြစ်သူကိုမေးသည်။ ဒေါ်လာ မျက်လုံးတွေက ဆရာဖြစ်သူကို ရဲရဲကြည့်သည်။ သူ့တွင် ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိနေကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှ တပ်ဖွဲ့ပိုင် ဟိုင်းလက်စ်ဖိုးစီးကား၏ သော့ကို ကောက်ယူပြီးလျှင် ခြေလှမ်းကျများဖြင့် လှမ်းထွက်သွားသည်။

[၆]

ရရှိသတင်းအား အဆင့်ဆင့်အတည်ပြုပြီးနောက် ထောင်ချောက် ဆင်မမ်းဆီးရန် နည်းလမ်းရွေးချယ်ကြသည်။

လုပ်ငန်းအကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် အောင်မြင်ရန်အတွက် နိုင်ငံရေးအသိ၊ လုံခြုံရေးသတိဖြင့် လူ၊ လက်နက်၊ ငွေပါဆုံးမှု မဖြစ် စေ ရေးအတွက် အထူးအလေးထားဆောင်ရွက်ရန် ကြီးကြပ်သူ ဒုရဲမှူး မြင့်သိန်းက လမ်းညွှန်သည်။

သတင်းအရ စိတ်ကြွရှူးသွပ်ဆေးပြား (၅၀၀၀၀) အရောင်း အဝယ်ပြုလုပ်ရာတွင် တစ်ဖက်မှ ယုံကြည်မှုရှိစေရန် ဝယ်သူဟန်ဆောင် မည့်သူထဲတွင် ကျပ်ငွေသိန်းငါးဆယ်ခန့် ပြနိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ဆိုပါဦးကွ ဒေါ်လာ ...။ တို့ ငွေဘယ်လိုရှာမလဲ”

“အဲဒီအတွက် သိပ်ပြီးခေါင်းခြောက်မခံပါနဲ့ ရဲမှူး။ ကျွန်တော့် တာဝန်ပဲ ထားပါ”

“ငွေက နည်းနည်းလေးမဟုတ်ဘူးနော်”

သူရိန်စာပေ

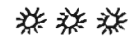
ရွှေနှင့်မျက်ရည်

ဒေါ်လာမောင်းထွက်သွားသည် မူးယစ်အထူးအဖွဲ့ပိုင် ဟိုင်းလက်စိုးဝိုးကား၏ နောက်ခန်းပေါ်တွင် မြွေရေခွံအိတ်နှင့်ထည့်ထားသည့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နေရသည်။

ကြီးကြပ်သူ ဒုရဲမှူးမြင့်သိန်း ပြီးလိုက်သည်။ ဤသည်မှာလည်း အရည်အချင်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

သူ့တပည့်များထဲတွင် အဘက်ဘက်ကတော်သည် ဤကဲ့သို့သော တစ်ဖွဲ့ဝင်များ ရှိနေခြင်းကို ဂုဏ်ယူစွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်မိသည်အထိပင်။

“ကဲ ... ဒါဆိုရင် ဆက်လုပ်တော့ကွာ”

[၇]

နှစ်နာရီလောက်အကြာ ရုံးရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြားရသည်။ ကားပေါ်မှ ဒေါ်လာဆင်းလာလျက် ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် ဒေါ်လာ ...။ မင်း ဘယ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်တော် ပိုက်ဆံသွားရှာတာပါ ရဲမှူး”

“ဪ ... အင်း ... အင်း ... ရခဲ့ရဲ့လား”

“ရပါတယ်”

“မင်း ဘယ်လောက်ရှာခဲ့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့လိုတာ သိန်းငါးဆယ်လေ။ သိန်းငါးဆယ် ရှာခဲ့တာပေါ့”

“ဘယ်မှာလဲ မင်းသိန်းငါးဆယ်”

“ကားပေါ်မှာ ပါပါတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက ခဏ ထူညှိလာတာ”

မှန်သည်။ ။

သူရိန်စာပေ

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ဖြစ်သည်။ မန်ဆုဘုရားကုန်းတော်
ပေါ်တွင် ဘုရားဖူးများနှင့် စည်ကားနေ၏။ ဒေါ်လာနှင့် စိုင်းယွန်းကို မည်
သူကမျှ သတိထားကြည့်သူမရှိ။

အသိမိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် မမျှော်
လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံသဖြင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည့်ပုံစံမျိုး ရယ်လိုက်မော
လိုက်ဖြင့် ပြောလိုရာများကို ပြောနေကြသည်။

“ဆေးပြားရောင်းဖို့ လိုက်စစ်နေတဲ့ ပွဲစားကို ကျွန်တော်သိပြီ”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီကိစ္စအတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှလုပ်ဖို့
ကြိုးကြပ်သူက ငါ့ကိုအမိန့်ပေးလိုက်ပြီ။ ငါ့ဘက်ကတော့ အဆင်သင့် ဖြစ်
နေပြီကွ။ မင်းဘက်ကလည်း လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်တော့လေ”

ဒေါ်လာက ဆန္ဒစောနေပုံရသည်။ သူက ဆေးပြားရောင်းမည့်
ကောင်ကို လွတ်သွားမှာစိုးသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ချက်ချင်းဖမ်းပစ်ချင်သည်။
မဖြစ်နိုင်သဖြင့်သာ သည်းခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါ ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အလုပ်
စလိုလုပ်လိုက်ရင် သူတို့အနေနဲ့ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာမှာ စိုးရတယ်လေ။
အဲဒါကြောင့် ဣန္ဒြေရရ၊ ဝိပိရိရိလုပ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား”

စိုင်းယွန်းက ထင်သည်ထက်ပင် ပို၍သွေးအေးကြောင်း သိရ၏။
သူ့ပုံစံက လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သော အလုပ်ကို ပိုင်မှလုပ်မည်
ပုံစံမျိုး ...။

“ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ။ ငါက အဲဒီကောင်တွေ လွတ်သွားမှာ
စိုးလို့ ပြောတာပါ”

“စိတ်ချဆရာ ... မလွတ်စေရဘူး။ ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်။
အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ ပူးပေါင်းဖော်ထုတ်တယ်ဆိုတာ ဆရာတို့
ဘက်ကလူတွေလည်း မသိဖို့က အရေးကြီးတယ်နော်။ လူများများသိလေ၊
ကျွန်တော့်အတွက် အန္တရာယ်များလေပဲ ဆရာရဲ့”

“အဲဒီအတွက် ငါတာဝန်ယူပါတယ်ကွာ။ ဘယ်သူမှ မသိစေရ
ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် လိုအပ်တာတွေကို ကျွန်တော်ပြောမယ် ဆရာ”

“အေး ... ပြော”

ဘုရားဖူးအုပ်စုတစ်စုက သူတို့အနား ရောက်လာသဖြင့် ပြော
လက်စ စကားကိုရပ်၍ ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်းများကို ဦးတည်ရာ
လျှောက်ပြောနေကြရသေးသည်။

ဘုရားဖူးအုပ်စုက သူတို့အနီးမှ တော်တော်နှင့်မခွာ။ ဘုရားလိုက်
ဖို့သည် ခြုံခံအမျိုးသမီးက ဘုရားရာဝင်ကို ဟုတ်တာတွေရေး၊ မဟုတ်
တာတွေပါ ဆရာကြီးလုပ် ရှင်းပြနေ၏။

အတော်ကြီးကြွားမှု အခြားတစ်ဖက်ကို ထွက်သွားကြသည်။ သည်
ဆရာမှပင် သူတို့က ပြတ်သွားသည့်စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

“ပြောနေတဲ့စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ဆရာ”

“မင်းလိုတာတွေ ပြောမယ်ဆို”

၂၁၄ ❀ နံ့ထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

“ဪ... ဟုတ်တယ်ဆရာ။ တစ်အချက်က ယဉ်းအရောင်း အဝယ်လုပ်ဖို့ အိမ်တစ်လုံးလိုတယ် ဆရာ။ အဲဒီအိမ်ဟာ လုံခြုံမှုအပြည့် အဝရှိရမယ်။ သူတို့ဘက်က ဘယ်လိုမှသံသယမရှိနိုင်တဲ့ အိမ်မျိုးလည်း ဖြစ်ရမယ်။ အကယ်၍ အဲဒီအိမ်ရဲ့ရောင်းဝင်ကို သူတို့စုံစမ်းကြည့်ရင် အစိုး ရဘက်နဲ့ လုံးဝကင်းရှင်းတဲ့အိမ်မျိုး ဖြစ်ရမယ်”

“ကောင်းပြီ...။ ငါသဘောပေါက်တယ်”

“နှစ်အချက်ကတော့ ပွဲစားနဲ့ အဝယ်တော်လည်း လိုတယ်ဆရာ”

“အင်း... ဆိုပါဦးကွ။ ပွဲစားနဲ့ အဝယ်တော်ကရော ဘယ်လို အရည်အချင်းရှိတဲ့လူတွေကို ငါရှာရမလဲ”

“အထူးသဖြင့်တော့ ဆရာတို့လို ရဲမဟုတ်တဲ့ လူပေါ့။ အဲဒါက တော့ တစ်နေရာရာမှာ ရဲအဖြစ်နဲ့ ဖြင့်ဖူး။ တွေ့ဖူးတဲ့လူ ပါလာမှာစိုးလို့ ကြိုပြောတာပါ။ အရပ်သားထဲကဆို ပြီးတာပဲ။ ဒီလောကထဲက စိတ်ချ ယုံကြည်ရတဲ့လူဆိုရင် ပိုကောင်းတယ်ဆရာ”

“ပွဲစားကတော့ မင်းပေါ့ကွာ...။ ဝယ်လက်ဟန်ဆောင်မယ့် လူတော့ ငါရှာလိုက်ပါမယ်။ အကြောင်းရှိရင် မင်း ငါ့ဆီဖုန်းဆက်။ ဧရာ... ဒါ ငါတို့ရုံးဖုန်း။ ကဲ... မင်းသွားတော့။ စောစောက တို့အနားလာ ရပ်တဲ့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ ပြန်ဆင်းနေပြီ။ မင်း အဲဒီအဖွဲ့နဲ့ ရောလိုက်သွား”

စိုင်းယွန်းက ဘုရားဖူးအဖွဲ့နှင့်အတူ မယောင်မလည်လိုက်သွား သည်။ ဒေါ်လာက သူတို့ကိုစောင့်ကြည့်နေသူ ရှိမရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲ ခတ်၏။

ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှာမို့ လေအသင့်တွင် ဆည်းလည်းသံလွင် လွင်ကို ကြားရလေသည်။

အိမ်တစ်လုံးကို အရပ်သားတစ်ယောက်၏အမည်နှင့် (၆)လစာ စပေါ်တင်၍ ငှားလိုက်သည်။

အိမ်သည် မူးယစ်ဆေးဝါးအရောင်း အဝယ်လုပ်ရန် သင့်တော် သည့်အိမ်ဖြစ်သကဲ့သို့ မိမိအဖွဲ့ဝင်များ နေရာယူရန်၊ စောင့်ကြည့်ရန်၊ ဝိုင်းဝန်းမင်းဆီးရန် သင့်တော်သည့်အိမ်မျိုးဖြစ်သည်။

သူရိန်စာပေ

ချောင်းဖျက်ရည် ❀ ၂၁၅

ကားအဝင်အထွက် အဆင်ပြေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြို့ကြီး များသာရှိသဖြင့် အဖွဲ့ဝင်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရုတ်တရက် မည်သူမျှသတိ ထားမိမည်မဟုတ်။

“ဟီ...ဟီ...ဟီ...ဟီ...”

ခါးမှာချိတ်ထားသည့် လက်ကိုင်စကားပြောစက်က အသံမြည် လာသဖြင့် ဒေါ်လာဖြတ်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်လာ...ဒေါ်လာ...ကြားရင် အကြောင်းပြန်ပါ”

“အသံကြားတယ်...။ ဆက်ပြောပါ”

“ဒေါ်လာဆီကို ဖုန်းလာတယ်။ တွေ့နေကျနေရာမှာ တွေ့မယ် တဲ့။ ခုချက်ချင်း လာပါတဲ့။ ရထားလား...”

“ရထား...ရထား...”

စိုင်းယွန်းထံမှ အကြောင်းထူးရှိဟန်တူသည်။ သူ ခြေလှမ်းတွေ အပြေးလှမ်းလျက် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စက်ကုန် ဇွင့်လိုက်သည်လေ။

ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်ရှိ တွေ့နေကျ ချောင်ကျကျနေရာတွင် တွေ့သည်။ သည်နေ့တော့ ဘုရားဖူးများ ရှင်းသည်။

ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှ မြို့ရိုးများနှင့် တွေ့ပွေ့ရပ်ပတ်ထားသည့် လားရှိုးမြို့ကို စီးမိုး၍ မြင်နေရ၏။ ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် မန်ဆူစေတီတော် မှ ဆည်းလည်းသံလွင်လွင်က လေအလျင်နှင့် မျောလွင့်နေသည်။

“ဆိုပါဦးကွ စိုင်းယွန်း...။ မင်း ငါ့ကို ဖုန်းဆက်တာ ဘာလို့လဲ”

“ဆေးပြားအရောင်းအဝယ်ကိစ္စပေါ့ ဆရာ”

“ဪ...။”

စိုင်းယွန်းက ပြောလက်စ စကားကိုရပ်၍ အိတ်ထဲမှ စီးကရက် ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကို ထုတ်ပြီးလျှင် တစ်လိပ်ညှိသောက်သည်။ ဒေါ်လာဘီလည်း စီးကရက်ဘူး လှမ်းပေး၏။

ဒေါ်လာက ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ခေါင်းဆင်း ပြ၍ ငြင်းလိုက်သည်။

“ဆက်ပြောပါဦးကွ...”

ဟု ဒေါ်လာက စိုင်းယွန်းကို ပြောလိုက်သည်။ စိုင်းယွန်းက စီးကရက်ပြာကို လက်မနှင့်တောက်၍ခြွေရင်း သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်လျက်။

“ရောင်းမယ့်ကောင်တွေဘက်က စရံပေးပါလို့ တောင်းနေတယ် ဆရာ”

“ဟေ... အဲဒီတော့ မင်းက ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“စဉ်းစားဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်ဆရာ။ ဆရာသဘောထား ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိရသေးတော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိဘူးလေ။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာ”

ဒေါ်လာက သက်မောကို ရှိုက်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှလူများကို လျှော့တွက်၍ မဖြစ်။ ဤသည်မှာ သွေးတိုးစမ်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လာက မျက်မှောင်ကိုကြုတ်၍ စဉ်းစားနေသဖြင့် စိုင်းယွန်းက အနှောင့် အယှက်မပေးဘဲ စီးကရက်ကိုသာ ဖိ၍ဖွာနေသည်။

“စရန်ငွေကတော့ ကြိုပေးလို့ မဖြစ်ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“စရန်ပေးပါလို့ ပြောတာဟာ မင်းကို သွေးတိုးစမ်းတာကွ။ မင်း နောက်မှာ ဘယ်သူရှိသလဲ၊ မင်းနောက်က လူတွေက ပစ္စည်းဘယ်မှာ နှုတ်မသိဘဲ စရန်ကြိုပေးတဲ့အတွက် အဲဒီပစ္စည်းကို ငမ်းငမ်းတက်လို ချင်နေတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးဟာ ရဲကလွဲလို့ တခြားမဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုပြီး ပေးလိုက်တဲ့စရန်ငွေကို ယူပြီး လစ်ပြီသာမှတ်ပေတော့။ နောက်တစ်ခု စာလည်း ဆေးလောကမှာ စရန်ကြိုပေးတယ်ဆိုတာ ထုံးစံမရှိဘူး။ ရော... အတ္တမြား၊ ရော... နဂါးပဲ”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဆရာ။ သင်ပေးဦး ဆေ”

ဒေါ်လာက သူ့အမာခံသတင်းပေးကြည့်၍ ပြီးမိသည်။ မူးယစ် ဆေးဆေးအရောင်းအဝယ်လုပ်သည့် မကောင်းမှုကို ဖယ်လိုက်လျှင် ရိုးသား သူတို့များ ပြောရမလား မသိတော့။

၂၁၀ ❀ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

အင်းလေ ... ယခုတော့လည်း မူးယစ်ဆေးဝါးကိစ္စနှင့် စည်းခြားရန် ကြိုးစားနေရှာပြီ။ လူကောင်းတစ်ယောက်ဘဝကို ပြန်ရောက်ရန် လက်မတင်လေးပဲ လိုတော့သည်ပေါ့။

“ဒီမှာ စိုင်းယွန်း ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ...”

“အဲဒီကောင်တွေက စရံကိစ္စ ထပ်ပြောရင် မင်းပစ္စည်းတွေကိုလည်း ငါမမြင်ရသေးဘူး။ ကြိုပြီးစရံပေးဖို့လည်း ထုံးစံမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ကျေနပ်ရင်ရောင်။ မကျေနပ်ရင် မရောင်းနဲ့လို့ ခပ်မာမာပြောလိုက် ... ဟုတ်ပြီလား ...”

“ဒီကောင်တွေက အဲဒါဆိုရင် မရောင်းတော့ဘူး ဆိုရင်ကော”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်းကိုလာလိပ်တာပဲကွ။ အမှန်အကန်ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“တကယ်အရောင်းအဝယ်ဖြစ်မယ့်နေ့ကျရင် မင်းတို့ ပစ္စည်းကိုပြ။ ကြိုက်ရင် တစ်ခါတည်းငွေချေမယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ။ တကယ်ရောင်းမယ့်ကောင်၊ ပစ္စည်းလည်း တကယ်ရှိတဲ့ကောင်ဆိုရင် မင်းစကားကို လက်ခံမယ်ဆိုတာ စိတ်ချစမ်းပါ စိုင်းယွန်းရာ”

“ကောင်းပါပြီဆရာ ... ဒါဆိုလည်း ဒီနေ့ညနေ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တွေ ဖို့ရှိတယ်။ အကြောင်းထူးရင် ဆရာ့ဆီကို ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်မယ်။ ကဲ ... သွားကြရအောင်”

| ၁၀ |

လားရှိုးမြို့၏ညသည် ခြံလွှမ်းထားသည့် နှင်းပဝါကြောင့် ငွေရောင်တောက်နေ၏။ ဆောင်းညဖို့ အရိုးခိုက်တမျှ အေးစိမ့်နေသဖြင့် အကြောင်းကြီးငယ်မရှိသူများ အပြင်မထွက်ကြတော့။ ညသည် တစ်ခါ တစ်ရံဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားသည့် ကားသံများမှအပ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဖုလပ်အော်သံနှင့် နှင်းစက်ကြေသံ တဖျောက်ဖျောက်ကသာလျှင် ဝန်းကျင်မှာ စည်းချက်မှန်စွာ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

အပြင်းမောင်းနှင်လာသည့် ဆိုင်ကယ်သည် တွေ့နေကျချယ်ရီ ဗင်အောက်မှာ တိခန့်ရပ်လိုက်၏။ ပင်စည်ကိုကွယ်၍ အမှောင်ရိပ်ကိုခို လျှက်ဆာင့်နေသူက အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ...။ ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်တာ နောက်ကျလို့ ဆရာလာနိုင်ပါ့မလားလို့”

“မလာဘဲ ဘယ်နေမလဲကွာ။ လာမှာပေါ့ ...။ ကဲ ... တက်၊ သွားရအောင်”

ဒေါ်လာက ဟဲလ်မက်အိုကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း စိုင်းယွန်းကို ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ခိုင်းလိုက်၏။ စိုင်းယွန်းက ဒေါ်လာပေးသည့်ဟဲလ်မက်ကို ဆောင်း၍ ဆိုင်ကယ်နောက်မှ တက်ထိုင်သည်။

သူရိန်စာပေ

၂၂၀ ။ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

ဒေါ်လာက ဆိုင်ကယ်ကို ညင်သာစွာမောင်းထွက်၏။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ လေယာဉ်ကွင်းဘက်သို့ ဦးမတည်ဘဲ မူဆယ်အထွက်လမ်းဘက်သို့ မောင်းလာသည်။

“ဆိုပါဦးကွ စိုင်းယွန်း...။ မင်းဘက်က တစ်ခုခုထူးပြန်ပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ...။ ဗဟုသုတရောင်းမယ့်ကောင်က မနက်ဖြန် ဝယ်လက်နဲ့ တွေ့ပေးဖို့ ပြောတယ်”

ကြားရသည့်သတင်းက မင်္ဂလာသတင်းပါပင်။ ဒေါ်လာ ဆိုင်ကယ်ကို ဂရုတစိုက်မောင်းနှင်နေရင်းမှ အနောက်မှ စိုင်းယွန်းဆက်ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်ထား၏။

“သူ့ကျေနပ်ရင် တစ်ခါတည်း အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတယ်ဆရာ။ အဲဒီတော့ ငွေကိုတော့ အဆင့်သင့်လုပ်ထားမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဝယ်လက်အသွင်ယူမယ့်လူနဲ့ ငွေက ငါ့ဆီမှာ အသင့်ရှိပါတယ်။ မင်း ဘယ်နှနာရီ ချိန်းလိုက်ပြီလဲ”

“မနက် (၁၀)နာရီ ဆရာ”

ဒေါ်လာက ကြီးကြပ်သူကို တင်ပြ၍ လိုအပ်သည်များကို ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်ရမရ စိတ်မှန်းနှင့် တွက်ကြည့်သည်။

ခုမှတော့ အချိန်လု၍ မရရအောင် စိစဉ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ချိန်းသည်လူက ချိန်းခဲ့ပြီးပြီကိုး။

တကယ်တော့ ချိန်းသူကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာပါ။ တစ်ဖက်မှ ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

“နေပါဦး စိုင်းယွန်း...။ ဟိုဘက်က (၁၀) နာရီဆိုလို့ မင်းက လက်ခံလိုက်တာလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာ...။ သူတို့က မနက် (၈)နာရီချိန်းတာ။ ကျွန်တော်က သူချိန်းတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဆရာစိစဉ်စရာရှိတာ အချိန်မမီမှာ စိုးတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေကို သိပ်လိုက်လျောနေရင် ကျွန်တော်

ဆွေးနွေးချက်ချည် ၂၂၁

တို့အပေါ် သက်သက်မကင်းဖြစ်မှာ စိုးတာရယ်ကြောင့် (၁၀) နာရီလို့ ပြောင်းဆိုင်းလိုက်တာ”

“အိုကေ...။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို ငါချီးကျူး လိုက်တော့မယ်”

“ဆရာတပည့်လေ ဆရာရဲ့။ တဖြည်းဖြည်း လက်ရည်တက်လာတာပေါ့”

“ဟား...။ ဟား...။ ဟား...။”

မြိုင်တူရယ်မောလိုက်သံက ညရင်ခွင်မှတစ်ဆင့် ကတ္တရာလမ်းမကြီး၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းသွားကြသည်။

“စိုင်းယွန်း...။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“မနက် (၈) နာရီမှာ ဝယ်လက်အသွင် ယူမယ့်လူနဲ့ မင်းကိုတွေ့ပြီး မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ မင်းတို့ချင်း ရင်းနှီးထားမှ ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ...။ ကျွန်တော် ဘယ်မှာလာတွေ့ရမလဲ”

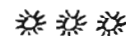
“အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ ငါငှားထားတဲ့အိမ်မှာ တွေ့မယ်လေ”

သည်ညအဖို့ ပြောစရာကုန်ပြီဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်လာက ဆိုင်ကယ်ကို ခြံထဲဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။ ‘လားရှိုး၏ ဆောင်ညသည် ဝင်ရိုးတန်းဆီသကဲ့သို့ အေးစိမ့်နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်မတတ်ပင်။ မြို့ဆဲသို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လမ်းတစ်နေရာတွင် ဒေါ်လာက ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ပေးရင်...။’

“ရော...။ ငါငှားထားတဲ့ အိမ်လိပ်စာနဲ့ အဲဒီအိမ်ကိုဖွင့်ဖို့ သော့။ ဆီး စောစောသွားပြီး အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထား”

စိုင်းယွန်းက ဒေါ်လာလက်ထဲမှ လိပ်စာနှင့် အိမ်သော့ကို လှမ်းယူသည်။ ခေါင်းမှာဆောင်းထားသည့် ဟင်လီမက်ကို ချွတ်၍ ဒေါ်လာကိုပေးရင်း အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်သွား၏။

ဒေါ်လာက စိုင်းယွန်းနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်သူရှိ၊ မရှိ အာဇာနည်နေလိုက်သေးသည်။ ကျေနပ်လောက်တော့မှပင် ဆိုင်ကယ် ဆီထက်၍ မောင်းထွက်သည်။ ညက ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အဝယ်တော်အဖြစ် အသွင်ယူမည့် သူနှင့် စိုင်းယွန်းကို ငှားထားသည့်အိမ်တွင် ခေါ်လာက တွေ့ပေးသည်။

“စိုင်းယွန်း... အမျိုးသမီးရဲ့အမည်က မနန်းခေါင်တဲ့ကွ။ မှတ်ထားကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“လုပ်ငန်းစကြတော့မယ်ဆိုတော့ အားလုံး ပီပီရီရီရီဖို့တော့ လိုတယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

“ဒီအထုပ်ထဲမှာ ငွေသိန်း (၅၀)ရှိတယ်။ ဘဏ်ထုပ်တွေပဲ။ သူတို့ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုမှ ပြပါ။

လုပ်ငန်းစပြီးဆိုရင် မနန်းခေါင်က အမိကပဲနော်။ ခင်ဗျားအခု အရာယူက်တာနဲ့ အစီအစဉ်အားလုံး ယူက်မှာပဲ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ...။ ကျွန်မကြောင့်တော့ ချွတ်ယွင်းတာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီလေ...။ ငွေကို သူက စစ်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် အထုပ်လိုက်ပဲ စစ်ပစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“သူ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း မင်းတို့က သေချာစစ်နော်။ တချို့က အတုတွေကို ပုံမှားရိုက်ပြီး လာရောင်းတာရှိတယ်။ အတုကို မှားပြီးဖမ်းမိရင် နောက်အစီအစဉ်တွေပါ ဖျက်သွားနိုင်တယ်”

“ဆရာက ဘယ်မှာနေမှာလဲ”

“ငါက အခန်းထဲမှာ ပုန်းနေမယ်။ မင်းတို့ စကားပြောတဲ့အသံကို နားထောင်နေမယ်။ ချောင်းကြည့်စရာ အပေါက်ရှိရင်လည်း ချောင်းကြည့်နေမယ်ကွာ။ အကြောင်းထူးရင် အသံပိုပြီးကျယ်ကျယ်ပြော။ ငါဝင်နေမယ့်အခန်းကို မင်းတို့ အပြင်က သော့ခတ်ထား။ ကဲ... ဘာမေးစရာ ခိုလဲ။ မရှင်းတာရှိရင် မေး”

“မရှိပါဘူး ဆရာ။ ရှင်းပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ...။ ဒါဆိုရင်လည်း လုပ်ငန်းခွင်မှာ အရေးပေါ် ဩတွေ့ရမယ့် အခက်အခဲလောက်ကိုတော့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ဉာဏ်နဲ့ ရေထိုက်ငါးလိုက် ကြည့်ပြီးဖြေရှင်းပေတော့ကွာ။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး။ ခြောက်စရာလည်း မလိုဘူး။ အခန်းထဲမှာ ငါရှိတယ်။ မင်းတို့အန္တရာယ် ခြစ်မယ့် ကိစ္စမျိုးဆိုရင် ငါ ဒါနဲ့ နောက်ကရှင်းမယ်။ အပြင်မှာလည်း တို့သူတွေ နေရာယူပြီးပြီ”

ဒေါ်လာက ခါးကြားမှာထိုးထားသည့် ပစ္စတိုကို ပုတ်ပြလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးတွေက ပစ္စတိုကိုကြည့်၍ အားတက်စွာ အရောင်လက်သွားသည်။

ဒေါ်လာအနေနှင့် သူ့လူတွေကို အားရှိသွားအောင် လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ စိတ်ချလက်ချရှိမှသာ လုပ်ငန်းအောင်မြင်မည်ဟု ဒေါ်လာက ခြံ့ကြည်ထားလေသည်။

အချိန်က ကုန်ခဲလွန်းလှ၏။

အားလုံး၏ မျက်လုံးများသည် နံရံကပ်နာမီးကြီးဆီသို့ မကြာမီ

၂၂၄ ။ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

ရောက်သွားလေသည်။ တိတ်ဆိတ်သည့်ဝန်းကျင်တွင် နာရီသံတချက်ချက် ကသာ စိုးမိုးနေသည်။

ဒေါ်လာ အပြင်ဘက်သို့ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ ယခု အချိန် လောက်ဆို အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရဲအုပ်ကိုကိုလေးနှင့် ဒုရဲအုပ်သန်းရွှေ ခေါင်း ဆောင်သည့် အဖွဲ့များက တစ်ဖြန့်၍ နေရာယူပြီးလောက်ပေပြီ။

နံရံကပ်နာရီကြီးဆီမှ ကိုးနာရီထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း သံစုံမြည်ဟည်း လိုက်သံက ကျယ်လောင်စွာ လွှမ်းမိုးသွားသည်။

အားလုံး၏ရင်သည်လည်း တဒိုင်းဒိုင်းခုန်စပြုလာပြီ။

“ကဲ ... စိုင်းယွန်း။ မင်းသွားတော့ ...။ (၁၀)နာရီမှာ လုပ်ငန်း စနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကွာ။ နော် ...”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

စိုင်းယွန်းက သူ့ဆရာ ဒေါ်လာကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဒေါ်လာ ကလည်း တပည့်ဖြစ်သူအား အားပေးသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

မကြာမီ လုပ်ငန်းအကောင်အထည် ပေါ်လာပေတော့မည်။ လုပ် ငန်းလုပ်ကိုင်နေချိန်တွင် အထစ်အငေါ့မရှိစေရေးအတွက် ဒေါ်လာက အား လုံးပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။

တရားခံကို ပစ္စည်းနှင့်အတူ ဖမ်းဆီးရမိရေးနှင့် ကိုယ့်ဆီမှ ဟန်ဆောင် ပြသမည့်ငွေများ မပါဆုံးရေးကို အထူးဂရုစိုက်၍ ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ် သည်။ နံရံကပ်နာရီ၏ လက်တံက တစ်စက္ကန့်ပြီး တစ်စက္ကန့်မှန်မှန် ရွေ့လျား နေ၏။

ဒေါ်လာက အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မနန်းခေါင်က တံဆိ ကို သေ့ခတ်ပိတ်လိုက်၏။

အခန်းထဲတွင် ကျွန်းဗီရိုကြီးတစ်လုံးရှိသည်။

အရေးရှိလျှင် ဗီရိုကြီးအတွင်း လူတစ်ယောက် ကောင်းကောင်း ဝင်ပုန်း၍ရသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ရှိ၏။ ဒေါ်လာက အရေးရှိလျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားလိုက် သည်။

ဆွေနှင့်မျက်စည် ၂၂၅

အခန်းထဲတွင်လည်း အမျိုးသမီးဘော်ဒီအင်္ကျီများ၊ အတွင်းခံ များ စသည်ဖြင့် လူနေသည့်အရိပ်အယောင်များဖြစ်အောင် ဒေါ်လာက ကြိုတင်ဖန်တီးထားသည်များကို နောက်ဆုံးစိစစ်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်သွား သည်။

ညှော်ခန်းနံရံမှ သံစုံနာရီကြီးသည် (၁၀) နာရီထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟည်း၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်လာက ခါးမှ သေနတ်ကို ထုတ်၍ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကျည် စစ်ပြီးလျှင် အသင့်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ အပြင်နံရံကို ခေါက်၍ အချက်ပေးသံ ကြားရသည်။ ဒေါ်လာက လေသံကိုနှိပ်၍ ပြန်မေးသည်။

“ဘာလဲ ...။ ဘာထူးလို့လဲ မနန်းခေါင်”

“လာနေပြီ ...။ ဝင်းတံခါးနားတောင် ရောက်နေပါပြီ”

“တစ်ယောက်တည်းလား ...”

“ဟုတ်တယ် ...။ တစ်ယောက်တည်းပဲ။ စိုင်းယွန်းနဲ့အတူ လိုက် သာတာ။ ဒါပဲနော် ...။ အသင့်လုပ်ထား”

ဒေါ်လာ စကားပြောစက်ကိုဖွင့်၍ အပြင်မှ တပ်ဖျောက်ထားသော အသံပွဲဝင်များကို အသင့်အနေအထားနှင့်နေရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

“အားလုံး ... သုံး ... ငါး”

“ကောင်းပြီ ...။ သုံးငါး ... သုံးငါး ...”

အိမ်ပေါ်ကို တက်လာသံ ကြားရသည်။ ဒေါ်လာ စက်ကိုကမန်း အတန်းပိတ်၍ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“ဒါ ... ပစ္စည်းဝယ်မယ့် မနန်းပဲ”

“မနန်း ... သူက ရောင်းမယ့်သူရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်။ သူ့နာမည် အရန်ပိုင်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ရန်ချင်းကောင်လို့လည်း ခေါ်တယ်”

“ဪ ... လာ ... လာ ... ထိုင်ပါ”

စိုင်းယွန်းအသံနှင့် မနန်းခေါင်အသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ သူ နာမည်မရှိဘဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကနိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု ဒေါ်လာယုံ ကြည်

၂၆ ။ ခံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ထည့်ခန်းသို့ ဒေါ်လာချောင်းကြည့်လိုက်သည်။
ရောက်လာသူမှာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်က ရှိပါမှ
ဆယ့်ရှစ်၊ ဆယ့်ကိုး...။ အသားနည်းနည်းညိုသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက ဂဏှာမငြိမ်။ တစ်အိမ်လုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်
၍ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က ဒေါ်လာဝင်နေ
သည့်အခန်းက ခတ်ထားသည့်သော့တွင် ရပ်သွား၏။

“ဒီအိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲ။ ခင်ဗျားအိမ်လား။”

“ဆေးအရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို ဘယ်သူမှ ကိုယ်ပိုင်
တဲ့အိမ်မှာ မလုပ်ဘူး။ အဖမ်းခံရရင် အိမ်ပါအသိမ်းခံရမှာ။ ဒီအိမ်က ငါ့ငှား
ထားတာ။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့သက်သက်ပဲ အသုံးပြုတယ်။”

“ဒီအခန်းက ဘာဖြစ်လို့ သော့ခတ်ထားတာလဲ။”

ဘရန်မိုင်က ဒေါ်လာပုန်းနေသည့်အခန်းကို သံသယအကြည့်နှင့်
ကြည့်ရင်း မေးခွန်းထုတ်၏။

“အိမ်စောင့်ဖို့ ငှားထားတဲ့ အိမ်ဖော်မလေး နေတာလေ။ ဒီမနက်
တို့ ဒီကိစ္စရှိလို့ အဲဒီကောင်မလေးကို မပိုင်မိအောင် တစ်နေရာ သွားခိုင်းထား
ရတာပေါ့။ ဘာလဲ...။ နင် မသင်္ကာလို့လား။”

“အားတော့ နာပါတယ်။ ကျုပ် စိတ်ရှင်းသွားအောင် ခင်ဗျား
အိမ်ကို ကြည့်ချင်တယ်။”

“ဒီအခန်းသော့ကတော့ ကောင်မလေးဆီ ပါသွားတယ်။ တခြား
နေရာတွေကတော့ နင်ကြိုက်သလိုကြည့်ပေါ့။”

ဘရန်မိုင်က ခြေရင်းဘက်အိမ်ခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်
သည်။ နောက်ဖေးသုံးအိမ်သာတံခါးကိုပင် ဖွင့်ကြည့်သည်အထိ
သည်။ ဘရန်မိုင်ခြေသံက ဒေါ်လာပုန်းနေသည့် အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ရပ်သွား
သည်။

“အဲဒီအခန်းကို နင်ကြည့်ချင်ရင်တော့ အပေါက်ကလေးသာ ထောင့်
ပြီး ချောင်းကြည့်ပေတော့ဟယ်။ ဒီထက်တော့ ငါလည်း ပိုပြီး မတော်တော်
တော့ဘူး။”

မနန်းခေါင်က ထိုစကားကို ပြောနေကျအသံထက် ပို၍ကျယ်အောင်
ပြောသည်။ အတွင်းမှ ဒေါ်လာကြားအောင် ရည်ရွယ်ဟန်တူသည်။

ဒေါ်လာကလည်း မိုးမပြု၊ ပြုခဲ့သည်ရှိသော်... ဟူသောအတွေး
ဖြင့် ဗီရိုကြီးထဲသို့ ဝင်၍ပုန်းနေရလေသည်။

ဘရန်မိုင်က အပေါက်လေးများမှ ဟိုချောင်းသည်ချောင်း ချောင်း
သည်။

“ဘာလဲ... နင်ဘာမြင်ရလဲ။”

“အမျိုးသမီးပစ္စည်းတွေပဲ ရှိပါတယ်။ ရပါပြီ။”

“ကဲ... နင်ကျေနပ်သွားရင်လည်း လာ...။ တို့လုပ်ငန်း အ
ကြောင်း ပြောကြမယ်။”

မနန်းခေါင်က အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သွားကြောင်း အသံ ကျယ်
ကျယ်ပြော၍ ဒေါ်လာ့ကို အသိပေးလိုက်သဖြင့် ဒေါ်လာက ဗီရိုထဲမှထွက်၍
ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ပြန်ကြည့်သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားငွေကိုပြ။”

“ကောင်းပြီလေ...။ ပြမယ်။”

“နံရံရှုံးကွေ့စီရီထဲတွင် အထုပ်လိုက်ထည့်ထားသည့် မြွေရေခွံ
အိတ်ကြီးကို မနန်းခေါင်က ဆွဲထုတ်၍ ကြိုးဖြေပြသည်။ ဘရန်မိုင်က အထုပ်
ထဲကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တစ်ထောင်တန်အစည်းတွေကို အပြင်ထုတ်ကြည့်
သည်။

“ကျုပ် စစ်ကြည့်မယ်နော်။”

“ဒါ... ဘာထုပ်တွေပဲ။ အထုပ်လိုက်စစ်မယ်ဆိုရင်တော့ နင်
ဩဇာသလိုစစ်။ တစ်ရွက်ချင်းတော့ ဖြေပြီးမစစ်နဲ့ပေါ့ဟယ်။ သိန်းငါး
ဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်လောက် ဖြေပြီးစစ်ရင် အချိန်အရမ်းကြာသွားမယ်။
နင်ကျေနပ်ရင်လုပ်၊ မကျေနပ်ရင် မလုပ်နဲ့။ ဒီအချိန်က ဘာမှမဖြစ်သေး
ဘူး။ လေပဲရှိသေးတယ်။ နောက်ဆုတ်ချင် ဆုတ်လို့ရသေးတယ်။ ငါတို့ဘာ
ထည်း အတုနဲ့တော့ ပစ္စည်းကို မဝယ်ဘူး။”

၂၂၀ ❀ နံ့ထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

မနန်းခေါင်၏အသံက မာသည်။ ပြတ်သည်။ ခြိမ်းခြောက်သံ ပါနေသည်။ မနန်းခေါင်၏ဟန်ကလည်း တကယ့်မူးယစ်ဆေးဝါးကုန်သည် တစ်ယောက်၏ ပုံစံအတိုင်း သဏ္ဌာန်လုပ်၍ သရုပ်တူသည်။

ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ အလစ်မပေးဘဲ ကြည့်နေသည့် ဒေါ်လာ ပင်လျှင် ဖြဲသွားသည်အထိ မနန်းခေါင်၏သရုပ်ဆောင်မှုက ပီရိသေသပ် သည်။ တကယ့် အကယ်ဒမီရှေ့ပါပင်။ ဘရန်မိုင်က ငွေထုပ်များကို ကျေနပ် လောက်အောင် ရေတွက်ပြီးသွား၏။

“ကောင်းပြီလေ ...။ ကျေနပ်ပါပြီ။ ပစ္စည်းသွားယူခဲ့မယ်။ ခင်ဗျား နာရီဝက်စောင့်ပါ”

“အေး ... နာရီဝက်တိတိပဲ စောင့်မယ်နော်။ နင် ငါတို့ကို ကလိန် ကကျစ်ကျစ် ဖိတ်မကူးနဲ့”

“ဘာလဲ ...။ ခင်ဗျားက ကြောက်လို့လား”

“မကြောက်လို့ ဒီအလုပ် လုပ်စားတာပေါ့ဟယ်။ ဒါပေမဲ့ အစစ အရာရာ သတိတော့ ရှိရမယ်လေ။ မဖြစ်သင့်ဘဲနဲ့တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ...။ ကျုပ် နာရီဝက်ပဲကြာမယ်။ ချက်ချင်းပြန်လာမယ်။ ပစ္စည်းအပ်ပြီးလို့ ခင်ဗျားပိုက်ဆံပေးရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ပွဲခကို သပ်သပ်ခွဲပေး ပါ”

“ရပါတယ် ...။ သပ်သပ်ခွဲပေးပါ့မယ်”

ဘရန်မိုင် အိမ်ပေါ်မှပြန်ဆင်းသွားသည်။ စိုင်းယွန်းနှင့် မနန်းခေါင် က သက်မောကိုယ်စီရှိက်ရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြီးသည်။ စိုင်းယွန်းက ဒေါ်လာအခန်းနားကပ်လျက် အပြင် အခြေအနေကို သတင်းပို့သည်။

“ဆရာ ... အားလုံးကြားတယ်နော်”

“အေး ... ကြားပါတယ်”

“မြင်ရော မြင်ရလား ဆရာ”

သူရိန်စာပေ

ချွေနှင့်မုက်ရည် ❀ ၂၂၁

“ကောင်းကောင်းမြင်ရပါတယ်ကွာ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ငါချီးကျူးပါတယ်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို လုံးဝအောင်မြင်မယ်လို့ ငါယုံကြည် တယ်ကွာ”

“စိတ်ချ ဆရာ ...။ ဒီကောင် ပြန်လာမှာ သေချာတယ်”

“အေး ... ပြန်လာလို့ ပစ္စည်းပါလာရင် သေချာစစ်နော်။ အတုနဲ့ အစစ်ကို မင်းတို့ခွဲတတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ခွဲတတ်ပါတယ်”

ဒေါ်လာ စကားပြောစက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ငှက်ပျံသွားတာ မြင်လိုက်လား”

“မြင်တယ်”

“ငှက်ပျံလာရင် ပိုက်ကွန်ကိုဖြန့်မယ်။ ရထားလား ...”

“ရထား ... ရထား ...”

ပစ်မှတ်ပြန်လာရင် ဖမ်းမယ်ဟု အပြင်မှာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေ သော နယ်မြေခံတပ်မတော်နှင့် မူးယစ်အထူးအဖွဲ့ဝင်များ ပူးပေါင်းထား သည်အဖွဲ့အား သတင်းပို့၍ ချိတ်ဆက်လိုက်သည်။

စောင့်နေရသည့်အချိန်က ကြာလွန်းလှသည်ဟုထင်သည်။ တချက် ချက်မြည်ဟည်း၍ ပုံမှန်လည်ပတ်နေသည့် နာရီကိုပင် ဆွဲလှည့် ဖစ်၍ရလျှင် ထူညှပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်အထိ ဆန္ဒတွေစောနေ၏။

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရပ်နေ၍မရသဖြင့် စိတ်ကို တည်ငြိမ် ဆောင်ထိန်း၍ လမ်းလျှောက်နေရသည်။

“ဆရာ ... နာရီဝက်ပြည့်သွားပြီ။ ဟိုကောင်အခိုင်အယောင်တောင် မမြင်ရသေးဘူး။ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ထပ်စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ ဒါမျိုးဆိုတာ ဒီလိုပဲ။ အချိန်အတိအကျတွက်ထားလို့ မရဘူး။ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ် စောချင်စေတတ်တယ်။ နောက်ကျချင် နောက်ကျတတ်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ အငိုက်ဖမ်းတာ ပေါ့ကွာ။ မဖြစ်တော့ဘူး။ သိပြီး အမူအရာပျက်သွားရင် လစ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

သူရိန်စာပေ

၂၃၀ ❀ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

ဒေါ်လာခါးမှာချိတ်ထားသည့် စကားပြောစက်ကလေးက အသံ မြည်လာသည်။

“အစာကိုချီထားတဲ့ ငှက်တစ်ကောင် ပျံလာနေတယ်”

“ကောင်းပြီ ...။ ပိုက်ကွန်ကို ဖြန့်ထားလိုက်ပါ”

လမ်းကိုစောင့်ကြည့်အဖွဲ့မှ သတင်းပေးပို့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသတင်း ပို့ချက်ကြောင့် ဒေါ်လာပျော်သွားသည်။ လာမှလာပါတော့မလား ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်တွေလည်း ပြယ်လွင့်သွားခဲ့၏။

ဒေါ်လာက စက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ အပြင်မှ စိုင်းယွန်းနှင့် မနန်းခေါင်ကို ဣန္ဒြေမပျက်နေကြရန် သတိပေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း အသင့်အနေအထား ပြင်ထားလိုက်၏။

သေနတ်ကိုပင် ထုတ်၍ မောင်းတင်ထားလိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်ကို လှမ်းတက်လာသံ ကြားသည်။ ဒေါ်လာ၏ ချောင်း ကြည့်ပေါက်မြင်ကွင်းထဲသို့ အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့်အတူ ဘရန်မိုင်ပုံရိပ်က ဝင်ရောက်လာ၏။ ဘရန်မိုင်က အထုပ်ကိုချသည်။

မနန်းခေါင်က ဘရန်မိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်။

“နင် ဆယ်မိနစ်တိတိ နောက်ကျတယ်”

“ဟာဗျာ ... ဒီကိစ္စမျိုးကို ပုံသေတွက်မထားနဲ့လေ။ လမ်းက အရိပ်အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လာရတာဗျ။ ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ် နောက် ကျချင် ကျမှာပေါ့။ အဲဒီလောက်တော့ နားလည်ပေးပေါ့ မနန်းရာ။ ကဲ ... ဒီအထုပ်ထဲမှာ အားလုံး စုစုပေါင်း ဆေးပြားငါးသောင်း (၅၀၀၀၀) တိတိခဲ ကဲ ... ခင်ဗျား ပိုက်ဆံပေး”

“နေပါဦးလေ ...။ နှင့်ဆေးပြားကို ငါစစ်ပါရစေဦး။ တော်ကြာ နင်က ငါ့ကို အတုတွေပေးခဲ့ပြီး ငါ့ငွေတွေ ယူလစ်သွားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲဟဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ဖောက်ကြည့်ဗျာ ... ဖောက်ကြည့်”

မနန်းခေါင်က အချိန်မကြာကြာအောင်ဆွဲ၍ အထုပ်တွေကို ဖောက်သည်။ ဖောက်ပြီးသား အထုပ်တစ်ထုပ်ကို မတော်တဆလွှဲစစ် ကျသည့်ဟန်မျိုးနှင့် လွှတ်ချလိုက်သည်။

ခွေးနှင့်မျက်ရည် ❀ ၂၃၁

WY စာတန်းပါသည့် ပန်းရောင်စိတ်ကြွဆေးပြားများက ကြမ်း ယော်မှာ ပြန့်ကျဲသွားသည်။ ဒေါ်လာက ဆေးပြားတွေကို မြင်လိုက်ရလျှင် ပင် အစစ်တွေမှန်း သိလိုက်သည်။ မနန်းခေါင်ကလည်း ဒေါ်လာကြားအောင် အသံကိုမြှင့်လျက်။

“စစ်ပါတယ် ... စစ်ပါတယ် ... အားလုံး အစစ်ချည်းပါပဲ”

ဒေါ်လာက ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်တံခါးမှ အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်လျက် အိမ်အရှေ့ဘက်သို့ ပြေးခဲ့သည်။ အိမ်အရှေ့တံခါးမကြီးမှ အိမ်ပေါ်သို့အပြေးတက်၍ ရုတ်တရက် စီးနင်းဖမ်းဆီးသည်။ အိမ်ကိုဝိုင်း၍ တပ်ဖျောက်ထားသည့် အဖွဲ့ဝင်များကလည်း ဒေါ်လာအနောက်မှ ကပ် ပါလာသည်။

ဘရန်မိုင်က ရုတ်တရက် ဒေါ်လာကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ထပြေး ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ဒေါ်လာက အတင်းပြေး၍ လက်မောင်းကိုလိမ်၍ ချုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

ဘရန်မိုင်က လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေး။ ရုန်းကန်နေဆဲ ဖြစ်၏။

“ဟေ့ကောင် ... ငြိမ်ငြိမ်နေလို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား။ မင်း ဆွေချင်လို့လားဟင်”

ဒေါ်လာက ရုန်းကန်နေသည့်ကြားမှပင် ဘရန်မိုင်လက်နှစ်ဖက် ဆို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ပြန်ကျနေသည့် စိတ်ကြွရွှားသွပ်ဆေးပြားများနှင့် ငွေများကို စနစ်တကျသိမ်းဆည်းထားကြသည်။ ဒေါ်လာက ဘရန်မိုင်ကို ဆွဲခေါ်လျက် စတင်စစ်မေးသည်။

ခေါင်းမာသည့် ဘရန်မိုင်ကလည်း ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါနေ ၍ အချိန်ကြာနေ၍ မဖြစ်။ ချက်ချင်း သိချင်သည့်အဖြေကို ရမှဖြစ်မည်။ ကြာသွားပါက နောက်ဆက်တွဲကွင်းဆက်တရားခံက သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး

[illegible]

၂၃၄ ❀ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

တရားခံ လိင်ကျွေးမှု၏ အိမ်ရှေ့တွင် တပ်ဖွဲ့ဝင်ကားများ ရပ်လိုက်ပြီဆိုသည် နှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် တံခါးကို ကျော်နင်းဝင်ရောက်ကြသည်။ နေအိမ် ခြံဝင်းအတွင်း၌ အမျိုးသားနှစ်ဦးကို အသင့်တွေ့ရသည်။

တစ်ဦးကို တပ်ဖွဲ့ဝင်များက လက်ရဖမ်းဆီးရမိလိုက်သည်။ ကျန် တစ်ဦးသည် အနောက်ဘက်ခြံကို ကျော်လျက် ထွက်ပြေးသည်။

“ဟေ့ ... မပြေးနဲ့။ ရပ် ... ရပ် ...”

ဒေါ်လာက အော်ဟစ်တားဆီးသည်။ ထွက်ပြေးသူက ရပ်တန့် ခြင်းမရှိသဖြင့် ဒေါ်လာကလည်း ခြံကိုကျော်၍လိုက်သည်။ ရှေ့မှ ခြေကုန် သုတ်၍ ပြေးနေသူက ခါးကြားတွင် အသင့်ထိုးထားသည့် သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်ကို ဒေါ်လာမြင်လိုက်၏။

ဒေါ်လာ မပစ်၍ မဖြစ်တော့။ ကိုယ်က လက်ဦးမူယူ၍ မပစ်လျှင် သူက ကိုယ့်ကိုပစ်တော့မည်။

ဒေါ်လာ ပြေးနေရင်းက လက်ထဲမှပစ္စည်းကို မြှောက်ချိန်၌ ပြေးနေ သူ၏ခြေထောက်ကို ပစ်လိုက်သည်။ ဒိုင်းခနဲမြည်ဟည်းသွားသည့် သေနတ် သံက ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။ ပြေးနေသူက မရပ်။

သူ့ပစ်ချက် လွဲချော်သွားမှန်း ဒေါ်လာသိလိုက်သည်။ နောက် တစ်ချက် ထပ်ပစ်၏။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက် ...။ စုစုပေါင်း ခြောက် ချက်တိတိပစ်သော်လည်း တစ်ချက်မျှမထိ။

ပြေးနေသည့် ပစ်မှတ်၏ ရွေ့လျားနေသည့် ခြေထောက်ကို ဒေါ်လာ ကလည်း အနောက်မှအမိမြှောက်လိုက်ရင်း ပစ်ရသည်ဖြစ်၍ မထိခြင်းဖြစ်သည်။

အတန်အသင့်ကျယ်သည့် ရိုးကလေးတစ်ခုကို ပြေးသူက လွှားဆန့် ခုန်ကျော်သွား၏။ ဒေါ်လာကလည်း အရဲစွန့်၍ ခုန်ကျော်လိုက်သည်။ ထံ ကောင်းထောက်မစွာ တစ်ဖက်ကမ်း ခြံမြေပျော့ထဲသို့ ချောမောစွာ ကျသွား သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရှေ့မှပန်း၍လိုက်လာသည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များက တရား ခံ၏ပြေးလမ်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ တရားခံ၏ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွား၏။

သူရိန်စာပေ

ရွှေနှင့်မျက်စည် ❀ ၂၃၅

နောက်မှ ဒေါ်လာက တရားခံကို ခုန်အုပ်လျက် လုံးထွေးဖမ်းဆီးလိုက် လေသည်။

“မင်း ... မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်နာမည် လိင်ကျွေးမှုပါ”

ကွင်းဆက်တရားခံကို လက်ရဖမ်းမိပြီဖြစ်၏။

“မင်းသေနတ်ရော”

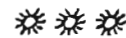
“ကျွန် ... ကျွန်တော် ခါးကဆွဲထုတ်လိုက်တုန်း အင်္ကျီနံ့ပြွန်း သေနတ်နဲ့ စကားပြောစက် ပြုတ်ကျခဲ့ပါတယ် ဆရာ”

ဒေါ်လာက တရားခံလိင်ကျွေးမှုကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်လာတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနှင့် ရွှဲနစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စ မရှိပါ။

ယခု သူတို့ မူးယစ်ဆေးဝါးတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့က ဖမ်းဆီး ရမိသည့် စိတ်ကြွရွှေးသွပ်ဆေးပြားများကိုသာ ချွေးနှင့်ရင်း၍ သူတို့အမိ ဖမ်းနိုင်ပါက မူးယစ်ဆေးဝါးသားကောင်ဘဝဖြင့် အန္တရာယ်ကျရောက်မည့် လူသားတို့၏ မိဘဆွေမျိုးများ ကျမည်မျက်စည်နှင့်စာလျှင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဖျာခဲရသည့် ချွေးစက်က ပြောပလောက်ခြင်း မရှိပါပေ။

"Sogħnos... mhu... vbi"
"Mgħnos... mhu... vbi"

အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံသို့ ပို့ဆောင်ပေးပါ။

1. *Phragmites australis* (Cav.) Trin. ex Steud.

Spence, George - 1827

[02] 00000000 00000000

9-20-65 10:00 AM

[illegible]

ရက်စွဲ

ရရှိသတင်းများအား အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ ချက်ချင်း တွဲဖက် ပြည်နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ လားရှိုးမှူးယစ်အထူးအဖွဲ့ ကြီးကြပ်သူမှ တင်ပြလိုက် သည်။ တွဲဖက်ပြည်နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ဖမ်းဆီးရန် လမ်းညွှန်သည်။

သုရိန်စာပေ

ရွှေဘိုမြို့နယ် ၂၃၇

သို့ဖြစ်၍ WY စာတန်းပါ ပန်းရောင်စိတ်ကြွရှားသွပ်ဆေးပြား

ထို့ပြင် စိတ်ကြွေးသွပ်ဆေးများ(၁၀,၄၀၀)၊ အလေးချိန်(၁.၀၄)

၁။ ထို ပြန်ပေးငွေ (၁, ၀၅၀, ၀၀၀) နှင့်အတူ ဝမ်းဆီးရမိသည့် လိကျီးဖူး၊
 ဆေးကပ်ပြာနှစ်နှင့် လီအားဆီ (၁) လောက်တို့၊ အသက် (၃၅) နှစ်၊ နယ်မြေ (၆၄)
 ခေက္ကက် (၁၂) လားရှိုးမြို့နေသူတို့ နှစ်ဦးအပေါ် လားရှိုး အပတ် (၂) ရဲစခန်း (၁)
 ဆေး - ၃/၂၀၀၂၊ နယ်စပ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကူး ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ
 ခြိတ်ဆု ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅/၁၄(က)/၂၁ အရ ဒုရဲအုပ်အောင်ဇော်မြင့်မှ တရားဝင်
 ခြိတ်ဆု အမှုဖွင့် အရေးယူခဲ့သည်။

သ္မာရိန်စာပေ

၂၃၈ နံ့ထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

တစ်ဖန် စိတ်ကြွရှားသွင်းဆေးပြား (၄၀၀,၀၀၀)ပိုင်ရှင် လီကျီမူ၊ အသက်(၂၈)နှစ်အား လားရှိုးအမှတ်(၂) ရဲစခန်း(၁) မယ - ၄/၂၀၀၂၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅/၁၉(က)အရ ဒုရဲအုပ်သန်းရွှေက တရားလိုပြုလုပ် အမှုဖွင့် အရေးယူခဲ့သည်။

လားရှိုးမူးယစ်အထူးအဖွဲ့မှ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးဒေါ်လာသည် စိတ်ကြွရှားသွင်းဆေးပြား (၄၆၀,၄၀၀)၊ အလေးချိန် (၄၆၀ ဝဂ) ကီလို၊ မြန်မာဓမ္မဆယ်သိန်းငါးသောင်း (၁,၀၅၀,၀၀၀)၊ နေအိမ်နှစ်လုံးနှင့် အစိမ်းရောင် ဝီလီဂျစ်ကားတစ်စီးနှင့် တရားခံသုံးဦးတို့အား ထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းဆီးရမိမှုတွင် ဘရန်ဗိုင်(ခ) ရန်ချင်းကောင်ဆိုသူမှ စိတ်ကြွရှားသွင်းဆေး (၅၀,၀၀၀) ရောင်းချရန် သတင်းအား အမာခံသတင်းပေးထံမှတစ်ဆင့် စတင်ခြေရာခံမိခြင်းဖြစ်သည်။

သတင်းကို အတည်ပြုနိုင်သည်နှင့် ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းဆီးရေးအတွက် ဝယ်လက်အဖြစ် ယုံကြည်စိတ်ချရသူအား ရှာဖွေစဉ်းနင်းခြင်း လိုအပ်သော မြန်မာဓမ္မကျပ်သိန်း (၅၀)အား အချိန်တိုအတွင်း ကိုယ်တိုင် တာဝန်ခံရှာဖွေနိုင်ခြင်း စတင်သတင်းရရှိချိန်မှ အမှုဖွင့် အရေးယူနိုင်သည်အထိ ဖြစ်စဉ်အစမှအဆုံး ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သူဖြစ်ခြင်း၊ အဓိက တရားခံ လီကျီမူအား စွန့်စွန့်စားစား ကိုယ်တိုင်လုံးထွေးဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်းတို့အား ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ခြင်းအပြင် ပေးအပ်သည့်အမိန့်နှင့် ညွှန်ကြားချက် များအပေါ် တိတိကျကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်တတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုသို့ တာဝန်သိသိ သစ္စာရှိရှိဖြင့် စွမ်းစွမ်းတမံ သတင်းရယူဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အပြင် ၂၀၀၁ ခုနှစ်အတွင်းကလည်း သတင်းရယူ ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းဆီးနိုင်မှုသုံးကြိမ် အောင်မြင်စွာဆောင်ရွက်နိုင်သဖြင့် ချီးမြှင့်ထိုက်သူကို ချီးမြှင့်ရန် ရည်ရွယ်လျက် ရဲတပ်ကြပ်ကြီးအဆင့်မှ ရဲအရာခံအဆင့်သို့ ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးသင့်ကြောင်း တွဲဖက်ပြည်နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ထောက်ခံတင်ပြခဲ့သည်။

သူရိန်စာပေ

ချောင်းဖျက်ရည် ၂၃၉

သူ၏စွမ်းဆောင်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ အရှေ့မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တိုင်းမှူးမှလည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ ရဲချုပ်မှလည်းကောင်း အမှုထမ်းကောင်းလက်မှတ် စုစုပေါင်း (၆) ကြိမ် ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။ ယခုဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း အရှေ့မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ် တိုင်းမှူးက ချီးကျူးဂုဏ်ပြု မှတ်တမ်းတင်လွှာ ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးသည် လူသားမျိုးနွယ်တစ်ခုလုံးအား ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှ လုံးဝ မျိုးသုဉ်းပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့်

လူသားမျိုးဆက်များ မျိုးတုံးပျောက်ကွယ်ခြင်း မရှိစေရန် တားဆီးကာကွယ်ဖို့ လူသားတိုင်းတွင် တာဝန်ရှိသည်။

ထိုကဲ့သို့ တာဝန်ရှိသူများထဲမှ တစ်ကြပ်ကြီး ဒေါ်လာကဲ့သို့သော တာဝန်သိ၊ သစ္စာရှိသော သံမဏိလူသား စွမ်းဆောင်ရှင်များ များများပေါ်ထွန်းနိုင်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုရင်း

နံ့ထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး

(မှတ်ချက် ။ ။ ဤဖြစ်စဉ်တွင် ပါဝင်သော ရဲတပ်ကြပ်ကြီးဒေါ်လာ အမာခံသတင်းပေးစိုင်းယွန်းနှင့် ဝယ်လက်မန်နန်းခေါင် ဟူသော အမည်များသည် အမည်မှန်များ မဟုတ်ပါ။ ၎င်းတို့၏ လျှို့ဝှက်အမည်များသာ ဖြစ်ပါသည်။)